

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVİRİMCİ SOL

SAYI: 8

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

DOGMATİZMİ REDDEDİP BÜYÜK GELİŞMELERİN ÖNÜNÜ AÇMALIYIZ

DURSUN KARATAŞ

1995 Aralık seçimlerinin üzerinden daha bir kaç ay geçmeden yeniden seçim, yeni koalisyon, "milli mutabakat" hükümeti ve darbe tartışmaları başladı. Bu durum Türkiye'nin içinde bulunduğu derin krizin ve süren iç savaşın görünümüdür. Bu kriz, 20 yılı aşkın süredir derinleşerek süregelmektedir. 12 Eylül darbesi geçici bir süre de olsa devrimci muhalefeti baskı altına alıp gerilere itmiş olsa da halkla iktidar arasındaki çelişkilerin daha da yoğunlaşmasını engelleyememiştir. Ülkenin 12 Eylül'lerle sürgit yönetilemeyeceğini bilen oligarşi demokrasilik oyunu ile yönetmeye karar vermiş ve bu oyunun başrolünü de işbirlikçi tekellere ve onların sözcüsü Turgut Özal gibilerine vermiştir. Ama buna rağmen, hiç bir olumlu sonuç alamamış ve kriz her alanda derinleşerek sürmüş, devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir. Egemenlerin iktidarlarının tehdit altında bulunması onları dev-

rimci mücadele karşısında ortak hareket etmeye zorlamış ama bu zorlama süren savaşın doğal sonuçları gereği kendi iç çelişkilerini de derinleştirmiş, geleneksel devlet kurumlarını işlemez hale getirmiş, vurgunculuk, rüşvet, her türlü ahlaksızlık büyük boyutlara tırmanmıştır.

Oligarşinin saldırılarına karşı koymak, politikalarını bozmak daha büyük ve yaygın askeri eylemlerle ve sokaklara daha çok kitleleri dökmekle mümkündür. Silahlı mücadeleyle kitle mücadelesini, yeraltı mücadeleyle legal ve yarı-legal mücadeleleri birleştirebilme ustalığını gösterebilmeliyiz.

Emperyalistler tarafından programlanan, Turgut Özal ve tekeller tarafından benimsenen, devrimci mücadeleyi askeri tedbirler yanında bazı burjuva reformlarını da gündeme getirerek engelleme çalışmaları sonuç vermemiş, iç savaş de-

rinleşerek sürmüş ve egemenler cephesinde her ne pahasına, hangi yöntemle olursa olsun düzeni koruma anlayışı hakim düşünce olmuştur.

Bugün egemenler cephesindeki çelişkileri abartarak bu çelişkiler üzerine politika yapmak, strateji ve taktikler oluşturmak devrimci güçleri büyük yanlışlara götürecektir. Bu yanlış anlayışlardan dolayıdır ki, emperyalistlerin ve tekellerin güvenilir adamı, sistemin en radikal savunucusu Turgut Özal gibileri kimilerince "yenilikçi", "reform-cu" olarak nitelenmiş hatta Kürt sorununu çözeceği gibi ham hayallere kapılınmıştır. Oysa ülkemizde karşı devrimin en kapsamlı, en kararlı saldırıları bu dönemde gerçekleşmiş ve kurumlaşmıştır. Kontrgerillanın bilinen taktiği mücadele ezilmeden "reformların" olamayacağıdır. Eğer devrimci mücadele sistemin tümünden yıkılmasını hedeflemiyor ve kısmi reformlarla yetiniyorsa belirli bir savaş sürecinden sonra bu tavizleri almak mümkündür. İşte "reform mu, devrim mi" sorunu tam da burada kendini dayatmaktadır.

Devamı 3. Sayfada

*Ölüm Oruçlarında öldük, 12 Temmuz'larda öldük, yenilmedik.
Can verip, kan dökerek yarattık bu tabloyu.
Cephemizin yıldızını şehitlerimizle yücelttik.
Şimdi onbinler var yıldızımızın altında.
Onbinlerle sürdürüyoruz şimdi devrim yürüyüşümüzü...*

Merhaba Yoldaşlar,

Devrimci Sol dergisinin 8. sayısı tarihimizin doruğunda yeralan iki önemli direnişin yıldönümlerine denk düşüyor. Ve çok çarpıcıdır ki, "yıldönümleri bizim için bir anmadan ibaret değildir" deyişimiz bugünün pratiğinde çok somut ete kemiğe bürünüyor. Ölüm oruçcularının mirasını taşıyan tutsak yoldaşlarımız, cezaevlerinde yine direniş bayrağını yükseltiyorlar. Keza dağlarda, kentlerde düşmanla kıyasıya savaşımız sürüyor. 12 Temmuz'ları yeni şehitlerimizle selamlıyoruz. Elbette ideolojik-teorik düzeyde sorunlarımızı açmaya, tartışmaya devam edeceğiz. Ama tarihimiz ve bugünkü Parti-Cepheli savaşımız, tüm yoldaşlarımızın görevini çok net ortaya koyuyor; Bir Apo olmak, Haydar, Hasan olmak, bir Niyazi, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi olmak, Bilal gibi, Mete Nezihi gibi devrimin emekçileri olmak... Ve Apo olup, Niyazi olup, Mete olup halkı örgütlemek, halkı savaştırmak... Tüm yazılar, tüm sözler işte bunun için!

İÇİNDEKİLER

<i>Büyük Gelişmelerin Önünü Açmalıyız</i>	1 - 9
<i>Mahalleler, Kentlerin Yumuşak Karnı</i>	10 - 19
<i>Yayınlarımız ve Yayın Politikamız</i>	20 - 27
<i>Ajanlaştırma ve Sızma Faaliyeti</i>	28 - 33
<i>Ölüm Orucu ve Cezaevleri</i>	34 - 42
<i>İşçi Hareketi</i>	43 - 50
<i>Halklaşmak, Halkı Kazanmak</i>	51 - 55
<i>Mete Nezihi...</i>	56 - 57
<i>Birlik Politikamız ve Kendine Güven</i>	58 - 66
<i>Bomba ve Molotof Yapımı</i>	67 - 78
<i>12 Temmuz ve Savaşımız</i>	79 - 84

Baştarafı 1. Sayfada

Reformlar esas alınırsa burjuva güçlerine dayanarak siyaset yapmak kalıcılaşır ve gidecek bu faaliyetin odağına "reformcu" güçlere güven verme yerleşir. Bu anlayış, bu politikanın sahiplerini devleti yıkip devrimci bir iktidar kurmak isteyen devrimcilerle aralarına duvarlar örmeye götürür. İktidara yönelmek için bu duvarlar oluşmamalıdır.

Halkın savaşının zaferini yakınlaştırmak, bu savaşı halklarımız için mümkün olan en az acıyla, en az kayıpla iktidar hedefine ulaştırmak devrimin önderliğinin bir sorumluluğudur. Ancak her şey buna tabi kılındığında savaş ve iktidar perspektifi bulanır, ittifaklar belirsizleşir. Egemen güçlerin çelişkileri doğrultusunda politikalar oluşturulursa, reformlar temel alınırsa savaş uzayıp gider ve bir türlü sonuç almak mümkün olmaz. Uzayan savaş, yorgunlukları, yılgınlıkları ve düşüncede daha da geriye savruluşları getirir. Umutlar bağlanan çeşitli burjuva hükümetlerinin ve partilerinin devrimci savaş gerçeği karşısında konumlarının hiç değişmediği hatta daha da büyük saldırıların uygulayıcısı oldukları görülmüştür. Bunun için bugün egemen güçler arasındaki dalaşma üzerine stratejiler oluşturmak, bunların bir kesiminin gerçek anlamda burjuva özgürlüklerinden yana olup, diğer kesime tavır alacaklarını düşünmek egemen sınıfların doğasına aykırıdır. Bu egemen sınıfla savaşan, iktidarı isteyen devrimci güçlerin olmaması veya ezilmesi durumunda egemen blok içerisinde çok farklı ne-

denlerle bu tür bir ayrışma gündeme gelebilir. Ama bugün **bütün egemen blok, emperyalistlerin yönetim ve denetimi altında devrimci mücadeleyi ezmek ve sistemi korumak temelinde birleşmiştir.**

Ne Refahlı ya da Refahsız hükümetler, ne de "milli mutabakat hükümeti" bu gerçeği değiştiremez. Gelişen mücadele ve her alanda derinleşen kriz sonucunda, artık kategorik olarak, falanca burjuva partisi şu sınıf ve tabakayı temsil etmektedir şeklindeki tanımlamalarla bugünkü durumu açıklamak yanılgıya götürecektir. Örneğin; Refah Partisi'nin daha çok Anadolu burjuvazisinin çıkarlarını savunduğu ve bu kesimlere dayandığı teorik olarak söylenebilir ama, Refah'ın daha iktidar olmadan iktidar olmak için diğer burjuva partileriyle ve emperyalistlerle girdiği ilişkiler, verdiği tavizler tekeller cephesinde yeterli güveni yaratmış, Sabancılar dahil TUSİAD, Refahsız bir hükümetin olamayacağını savunur duruma gelmişlerdir.

Refah ne yapacaktır? Halkların hiç bir sorununu çözemeyecek, tekellerin ve emperyalistlerin çıkarlarını savunarak sistemi koruyacaktır. Tekellerin çıkarlarını ve sistemi devrimcilere karşı korumayan, devrimci savaş, karşı devrimci bir savaşla engellemek istemeyen hiç bir burjuva partisinin emperyalistlerden ve tekellerden icazet alması mümkün değildir. Bu gerçek geçmişte de böyleydi, bugün gelişen devrimci mücadele karşısında çok daha çıplaktır. Refah, iktidarda geçmişte savunduklarının tümünü bir kenara itecek, diğer burjuva par-

tilerinden çok daha katmerli bir baskı ve zulmün uygulayıcısı olacaktır.

İşçi sınıfı edebiyatı yapıp bir türlü işçi sınıfına gidemeyen bir çok siyasal grup ise, gelişen savaş karşısında henüz açıkça yazmasalar da pratiklerini, düşüncelerini değiştirmişlerdir. İşçi sınıfı içerisinde onyıllar boyunca hiç bir güç olamayanlar bu teorilerinin iflas etmesiyle, ayakta kalabilmek için bu kez de "varoşlar" edebiyatı yapmaya başlamışlardır.

Bugün iktidarın içerisinde bulunduğu krizin boyutları ve devrimci mücadelenin oynadığı rol doğru tahlil edilmezse, ne burjuva partilerinin durumu ne de halkın devrim arayışı kavranamaz. Kimi sol kesimler çok bilinen ama gerçeğimize uymayan dogmatik teorilerinden vazgeçemediklerinden **kriz ve devrimci durum** üzerine sayfalar dolusu aktarmalar yaparak ülkemizdeki durumun abartıldığını, "krizle" devrimci durumun farklı olduğunu, bugün devrimci durum tespiti yapmanın abartı olduğunu sıkça yazmaktadırlar. Bu kesimlerin teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından, bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaş görmezden gelmeye, küçümsemeye, hatta "terörizm" olarak nitele-

meye götürmüştür. Bu teori sahiplerinin bir çoğu mücadelenin gelişmesiyle geçmiş düşüncelerini de inkar ederek oldukça sağa savrulmuş, düzende kendisine yer açmak için devrimcileri tecrit etmekten sözedecek duruma gelmiştir. İşçi sınıfı edebiyatı yapıp bir türlü işçi sınıfına gidemeyen bir çok siyasal grup ise, gelişen savaş karşısında henüz açıkça yazmasalar da pratiklerini, düşüncelerini değiştirmişlerdir. İşçi sınıfı içerisinde onyıllar boyunca hiç bir güç olamayanlar bu teorilerinin iflas etmesiyle, ayakta kalabilmek için bu kez de "varoşlar" edebiyatı yapmaya başlamışlardır. İşçi sınıfını hiç kimseye bırakmayan ve kendi malı gibi gören bu anlayışlar, ülkemizin sınıflar ve halk gerçeğini kavramadığından sürekli sağa sola savrulmakta ve bir türlü dengesini bulamamaktadırlar. Geçmişte hareketimizin küçük burjuva sınıf ve tabakalardan güç bulduğunu, gençlik ve gecekondu yoksullarının varlığı devam ettiği sürece de bizim gibi hareketlerin sürekli olarak bu kesimden taban bulacağını ve pratiğimizin de bu sınıf ve tabakaların ruh halini, istikrarsızlığını yansıttığını söyleyenler, bugün bütün bu eleştirilerini unutmuş, neredeyse bütün güçleriyle, beyinleriyle gecekonduları düşünmeye ve gecekondu üzerine devrim stratejileri geliştirmeye başlamışlardır.

Şehirlerde, halkın çelişkilerinin yoğunlaştığı alanların gecekondu olduğu ve buraların büyük bir devrimci potansiyeli barındırdığını yıllardır söylüyoruz. Gecekonduların örgütlenmesi aynı zamanda düşman güçlerinin şehir merkezlerine hapsedilmesi ve kuşatılması de-

mektir. Dün bu gerçeği teslim etmeyenler bugün bu tespitlerimizi de aşan abartılarla gecekonduya yaklaşmakta ve hemen bir kaç kitle hareketiyle, bir kaç çatışmayla gecekondu alanlarının **özgürleştiğini** iddia etmektedirler. Gecekonduların veya başka bir alanın özgürleşmesi bu kadar basite alınamaz ve bu kadar da ucuz değildir. Hiç kimse propaganda adına kendisini ve halkı yanıltmamalıdır. Bugün en ileri örgütlülükte olduğu sanılan gecekondu bölgelerinde dahi polis, istediği zamanda istediği yerde ev ve işyeri basmakta, gözaltılar yapmakta, sokakları tutmakta, gecegündüz demeden bütün bir semti kuşatmakta ve gerektiğinde fiili olarak sıkıyönetim uygulayabilmektedir.

Halkın örgütlenmediği, örgütlü hareket etmediği ve çok çeşitli biçimlerde düşman faaliyetini ve denetimini etkisiz hale getiremediği veya tüm bunlar için örgütlü bir faaliyetin olmadığı yerde ve en önemlisi de halkın kendi yönetim mekanizmalarını oluşturmadığı koşullarda özgürleşmeden söz edilemez.

Halkın örgütlenmediği, örgütlü hareket etmediği ve çok çeşitli biçimlerde düşman faaliyetini ve denetimini etkisiz hale getiremediği veya tüm bunlar için örgütlü bir faaliyetin olmadığı yerde ve en önemlisi de halkın kendi yönetim mekanizmalarını oluşturmadığı koşullarda özgürleşmeden söz edilemez.

Bugün gecekonduarda bazı girişim ve oluşumlara rağmen hala çok büyük oranda halk örgütsüz olup, devrimci demokrat örgütler çeşitli baskı uygulamalarında ilerici halk kesimlerini dahi bu baskılara karşı harekete geçirememektedir. Ancak her devrimci örgüt kendi örgütlenmesi içerisinde yer alan sınırlı sayıdaki taraftarıyla hareket edebilmektedir. Gerektiğinde onbinlerle ifade edilebilecek şekilde ayağa kalkan, direnen gecekondu halkı bu örgütsüzlük nedeniyle gelişmelere seyirci kalmakta, hatta baskılar karşısında ürkmektedir. Gazi'den sonra denebilir ki, gecekonduarda düşman bu durumu tespit etmiş ve halkın örgütlenmesine engel olabilmek için her koşulda baskıları sürdürmüş ve sürdürmeye devam etmektedir.

Düşmanın bu taktiğini bozmanın yolu, halkı örgütleyecek örgüt biçimlerini gündeme getirmek, halkı baskılara karşı harekete geçirmek iken; devrimci örgütler ısrarla bu gerçeği görmezlikten gelmiş, abartılı propagandayı seçmiş ve düşman bu boşluktan faydalanarak saldırılarını arttırmıştır. Devrimci örgütler grupçuluk batağına saplanıp gerçeği yadsırken reformizm de bu ortamdan kendine pay çıkartıp devrimci potansiyeli oya dönüştürmek istemiştir. Ama, düşmanın yoğun saldırılarına, halkın derinleşen çelişkilerine, reformizmin uzlaşmacı, icazetli politikaları cevap veremezdi, vermedi de.

Özellikle büyük şehirlerde gecekondu, şehri dört bir taraftan kuşatmış olup emekçi kitlelerin en yoksullarının yaşadığı alanlardır. Gecekonduyla şehir merkezleri ve burjuva

semtleri ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel her yönden birbirlerinden ayrılmış iki ayrı dünya gibidir. Bu nitelikleri nedeniyle gecekondular halkıyla diğer kesimler arasında kendiliğinden bir tepki oluşmuş ve bu tepki mücadelenin gelişmesiyle süratle derinleşmekte ve iktidarı korkutmaktadır. Bu korku iktidar güçlerinin gecekondular üzerinde daha büyük baskılar oluşturmalarını ve bu alanları tehlikeli bölgeler olarak görüp her türlü baskıyla devrimci potansiyeli geriletmeyi ve ezmeyi gündemlerine almalarını getirmiştir. 1 Mayıs sonrası ortaya çıkartılan "varoşlar" ve "vandalizm" edebiyatı bunun sonucudur. Faşizm, gecekondulardaki gelişmelerin, çatışmaların giderek tüm halk sınıf ve tabakalarını işçileri, köylüleri, memurları, gençliği etkilediğini ve bu gelişmelerin tüm ülke sathına yayılmaya başladığını görmüştür. Operasyonlar, infazlar, kayıplar, işkenceler, yoğun tutuklamalar hemen hiç bir baskı yöntemi bu gelişimi durduramamış ve 1 Mayıs'ta yüzbinleri kapsayan ve kendileri için büyük bir tehlike oluşturan devrimci halk gerçeğini görmüşlerdir. Oligarşi bu gerçeğin üzerine yeni taktiklerle gidip karşı devrimci savaşı daha da şiddetlendirme kararını aldı. Oligarşinin 1 Mayıs saldırısı bu taktiğin sonucu olup devrimci potansiyeli dağıtmayı hedeflemektedir. 1 Mayıs sonrası alelacele hemen tüm burjuva partilerinin, medyanın birlikte devrimcilere saldırmaları bunun sonucudur. Ve bu tarihten sonra oligarşi, **devrimci, reformist demeden** hemen tüm güçlere savaş açmış ve en masum taleplerle yola çıkan en basit gösteri-

lere dahi izin verilmemiş, saldırılmış, gecekondular adeta sıkıyönetim bölgeleri haline getirilmiş ve gerektiğinde tüm şehirde de gizli sıkıyönetim ilan etmekten çekinmemişlerdir. Oligarşinin cezaevlerine yönelik saldırılarının yanısıra tüm halk kesimlerinin hak ve özgürlük taleplerini bastırmaya çalışması, infazlar, kayıplar ve işkence politikalarını hızlandırması ve bu politikalarında yoğun bir biçimde teşhir olmalarına rağmen ısrar etmeleri, onların içerisinde bulunduğu zor durumu ifade etmektedir.

Özetle egemen güçlerin tüm kesimleri devrimci halk hareketi karşısında birleşmiş, planlı ve programlı hareket ederek devrimci mücadeleyi geriletmeyi ve bozguna uğratmayı hedeflemiştir. **Bu topyekün saldırıyı nereye kadar sürdürebilir**, sonuç alabilir mi sorusunun cevabı bize bağlıdır. Bizim nasıl bir karşı koyuşu şekillendireceğimize, halkı daha büyük ölçeklerde örgütleyip düşmanın karşısına çıkartıp çıkartamamamıza, sistemli ve daha büyük askeri vuruşlarla savaşı geliştirip, yayıp yayamamamıza bağlıdır.

Devrimin dogmatik teorilerle geliştirilemeyeceğini herkes tekrarlıyor ama, bunları tekrarlamak yetmez, pratikte bu dogmatikliği atamıyorsak, yapılması gerekeni yapamıyorsak, çelişkilerin yoğunlaştığı noktaları bulup buna uygun taktikler oluşturamıyorsak dogmatizmin alasını yapıyoruz demektir.

Bugün devrimciler açısından durum nedir? Oligarşinin saldırılarına karşı mevziler terk edilmemiş, sokaktan, eylemlerden vazgeçilmemiştir. Ama, faşizmin topyekün saldırısına karşı birleşik güçlü bir mücadeleyle karşı konulamamış, geniş halk kitleleri harekete geçirilememiştir. Sokaklardaki insan sayısı ancak yüzlerle ifade edilebilecek kadar küçüktür. Bu durum oligarşiye bir anlamda moral vermekte ve saldırılarını daha çok arttırmasını sağlamaktadır. Nitekim son olarak bayrak provokasyonu yaratılarak estirilen şovenizm ve yapılan saldırılar bunun sonucudur. Onbinleri, yüzbinleri neden harekete geçiremediğimiz cevaplandırılması gereken sorudur. Bunun cevabı görmeye çalışan için açıktır ki, halk büyük bir devrimci potansiyeli taşımasına rağmen, örgütsüzdür ve bu örgütsüz halk, örgütsüzlük zaafı nedeniyle çağrılara kulak vermemektedir.

Sokaklarda kavgayı sürdürenler genel olarak işçi sınıfı teorisyenlerinin küçümsedikleri gecekondular halkı, gençler, tutsak aileleri, bazı memurlar, devrimciler ve az sayıda aydın ve sendikacılar. İşçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yoktur. İşçi sınıfı örgütlenmeyecek midir, hep böyle mi kalacaktır? Elbette değil ama, ülkemizdeki sınıfların yapılanışı, bu sınıfların yaşadığı çelişkiler, bir bütün olarak halk gerçeği görülmezse yalnız ve yalnız işçi sınıfı esas alınıp bunun üzerine devrim stratejileri geliştirilirse onyıllardır yaşananlar yeniden yaşanacak ve bu kesimler hiç bir gelişme sağlayamadan yok olup gideceklerdir. Devrimin dogma-

tik teorilerle geliştirilemeyeceğini herkes tekrarlıyor ama, bunları tekrarlamak yetmez, pratikte bu dogmatikliği atamıyorsa, yapılması gerekeni yapamıyorsa, çelişkilerin yoğunlaştığı noktaları bulup buna uygun taktikler oluşturamıyorsa dogmatizmin alasını yapıyoruz demektir.

Marksist-Leninistler ne teorilerini ne de pratiklerini dogmalarla sınırlamadılar. Dogmalarla sınırlanmak, devrim mücadelesini kısırlaştırmak, geliştirmek ve nihayetinde faşizme ve emperyalizme karşı mücadele etmemekle özdeştir. Devrimci hareket ne yalnız başına işçi sınıfını esas alıp ona abartılı roller yükleyebilir, ne de köylülüğe olması gerekenin ötesinde misyon biçip devrimi yalnız kırlara hapsedemez. Keza, işçi sınıfı teorilerinin hayatın gerçeklerine uymamasıyla varoşları keşfedip devrimi bu temelde geliştirmek isteyen düşünceleri de mahkum ediyoruz. Ülkemiz devrimi; kırlarda ve şehirlerde, "birleşik devrimci savaş" temelinde bütün halk kesimlerini, işçileri, köylüleri, şehir ve kır küçük-burjuvazisini hatta orta sınıfları, emperyalizm ve oligarşiyle ilişkisi olan bütün sınıf ve tabakaları bir cephe içerisinde örgütleyerek zafere ulaşabilir. Bu gerçeğin şu veya bu biçimde teorileştirilip reddedilmesi devrimci gelişmeyi engelleyecek ve nihayetinde devrimci örgütleri bugünkü işçilerin durumuna düşmekten kurtaramayacaktır.

Marksist-Leninistler, ne devrimin strateji ve taktikleri ne de sınıfların mevzilenmesi açısından kendilerini şehirlere ve kırlara hapsedemezler. Şehir ve kırları, tüm halk sınıf ve taba-

kalarını birlikte ele alan birleşik devrimci savaş hayata geçirmek zorundadırlar. Aynı durum mücadeleye biçimleri yönünden de geçerlidir. Kuşkusuz silahlı mücadelenin ve yeraltı örgütlenmesinin temel alınması tartışılmaz. Ama mücadele yöntemlerini yalnız yeraltı örgütlenmesi ve silahlı mücadele ile sınırlamak, kitle hareketlerini reddetmek ve bu alanı reformistlere bırakmak demektir.

Bu tabloda yönetenlerin yönetemediği, yönetilenlerin bu şekilde yönetilmek istemediği kesindir. Eksik olan, yapılması gereken halkın örgütsüzlüğünün giderilmesi, tepkilerin iktidara yöneltilmesi, devrimci askeri ve siyasal gücün daha güçlü hale getirilmesi, birleşik devrimci savaş ve cephe perspektifiyle halk kitlelerinin mücadelesini geliştirmek ve bunu iktidar savaşına dönüştürerek öncülük yapmaktır.

Keza, gerilla savaşı ne yalnız başına kırların ne de şehirlerin sorunudur. Şehirlerde ve kırlarda bir çok etkilere bağlı olarak geliştirilmesi gereken bir olgudur. Yeraltı örgütlenmesi ve şehirde kırdaki gerilla savaşının geliştirilmesi ihmal edildiğinde veya tali duruma indirildiğinde ekonomik, demokratik, ideolojik, legal ve yarı-legal tüm mücadele yöntemleri ne kadar gelişkin olursa olsun etkisiz

kalmaya mahkumdur. Bütün bu mücadeleleri ayakta tutacak, geliştirecek, onları itici, hatta koruyucu görevi görecektir örgütlenme yeraltı örgütlenmesidir. Güç ise gerilladır. Kitlelerin mücadelesinin bir adım daha ileri götürülmesi ve geliştirilmesi askeri ve siyasi olarak düşmana daha büyük darbeler indirilmesiyle mümkündür. Bu darbeleri vuracak asıl güç gerilla ve kitle örgütlenmeleridir. Gerilla ve yeraltı örgütlenmesi gelişmediğinde oligarşinin yığın halindeki şekilsiz kitleleri uzun sürede vurup dağıtması çok zor olmayacaktır. Elbette herşey, özellikle de kitle hareketi her zaman devrimcilerin iradesine bağlı olarak gelişemez. Bir çok iç ve dış etkene bağlı olarak sıradan ekonomik, demokratik temeldeki hareketlerin, basit hak arayışlarının çeşitli etkenlerle iktidarla çatışma pozisyonuna girmesi, yerel ayaklanmalara dönüşmesi ve bu ayaklanmaların ülke sahında gelişmesi reddedilemez. Bu yanı sıra şehirlerde gecekondular toplumsal dinamiği ateşleyici bir işlevde olup, nerede ne zaman patlayacağını kestirmek münecimlik olur. Keza, işçi sınıfı, memurlar, gençlik, yoksul köylülük hatta esnaf gibi küçük burjuva kesimler, orta sınıflar büyük ekonomik zorluklar ve baskılar altında arayış içerisine girmiş, tepkilerini çok çeşitli biçimlerde gösterebilmektedirler. Bu halk kesimlerinin örgütsüzlüğü, birbirleriyle olan koordinesizliği, devrimcilere olan güvensizliği ve egemen güçler tarafından devrime karşı şartlanmışlıkları vb. bir çok etken onları büyük oranda devrim saflarından uzak tutmakta, haklarını düzen içinde aramaya ve

düzen içinde örgütlenmeye itmektedir. Düzen ise, bu tepkileri burjuva partileri aracılığıyla yumuşatmakta ve kendine kanalizetmektedir. Elbette bu tepkiler henüz düzeni değiştirmek isteyen nitelikte değildir. Ama sezgisel de olsa bu durumun böyle gitmemesi gerektiğini kavramaya başladıklarını göstermektedir. Bugün, halk sınıf ve tabakalarının, iktidarın yönetim tarzından, mevcut düzenden memnun olduklarını söylemek kitlelerden habersiz olmak demektir. Kitlelerin düzenden memnuniyetsizliği öyle bir hale gelmiştir ki, faşist ve islamcı partiler dahi, düzen karşıtı propagandalarla kitleleri kendi saflarına çekmeye çalışmaktadırlar. Bolca kriz edebiyatı yapıp bu krizin devrimci durum olmadığını belirtenler hangi halk kitlelerinin bu düzenin yönetiminden memnun olduğunu ve bu şekilde yönetilmek istediğini kanıtlamak durumundadırlar. Halk kitleleri artık bu şekilde yönetilmek istemiyor, değişiklik istiyor. Egemen güçlerin krize rağmen hala yönettiği ve buradan hareketle egemen güçlerin yönetemediği tespitlerini abartılı bulanlar devletin baskı, şiddet ve cinayet uygulayan kurumlarından başka hangisinin işlevli olduğunu ve neyi yönettiklerini ispatlamak durumundadırlar. Bütün devlet kurumları, bütün iktidar güçleri esas olarak devrimcilerle ve halkla ve de birbirleriyle çatışma içerisinde olup ekonomik, siyasal, askeri hiç bir alanda yeni bir şey üretmemekte, hiç kimseyi memnun edememekte ve hükümetler, partiler, dolayısıyla devlet halk kitlelerinin gözünde tam bir vurguncular, ahlaksızlar çetesi du-

rumuna düşmüştür. Yönetememekten öte, iktidarın çürümüşlüğü ve çete özelliği giderek kanıksanmaya başlanmış, bu kanıksanma içerisinde ehveni şer olan bile ortadan kalkmaya başlamıştır. Bu tabloda yönetenlerin yönetemediği, yönetilenlerin bu şekilde yönetilmek istemediği kesindir. Ama çürümüş bir yapı da eğer onu dağılmaya sürükleyecek güçte bir devrimci savaş yoksa, iktidarını daha uzun süre sürdürebilir. Eksik olan, yapılması gereken halkın örgütsüzlüğünün giderilmesi, tepkilerin iktidara yöneltilmesi, devrimci askeri ve siyasal gücün daha güçlü hale getirilmesi, birleşik devrimci savaş ve cephe perspektifiyle halk kitlelerinin mücadelesinin geliştirilmesi ve öncülük yaparak bunun iktidar savaşına dönüştürülmesidir.

Bütün bunları yaparken dogmatiklerin neye hizmet ettiği belli olmayan saldırılarıyla karşılaşabiliriz. Bunlarla polemik içinde boğulup devrimci gelişmenin önüne set çekemeyiz. Bırakalım bütün dogmalar onların olsun. Kitleleri örgütlemeyenler, savaşmayanlar dogmalarla bir süre daha kendilerini aldatabilirler, ama devrimi kitleleri örgütleyenler yapacaktır.

İktidarın içerisinde bulunduğu durum yıllardır süregelen silahlı mücadelenin sonucu olup kendiliğindencilik veya işçi sınıfı üzerine kurulu teorilerle açıklanamaz. Böyle açıklamak

süregelen mücadeleyi, ödenen bedelleri ve devrimci hareketin tarihini yok saymak olup inkarcılıktır. Bütün sapmalara karşın, devrimci hareket silahlı mücadeleyi temel alarak diğer mücadele biçimlerini silahlı mücadele ile birleştirerek hareket etmiş ve bu konuda reddedilemeyecek bir mücadele hattı çizmiştir. Bugün yapılması gereken bu hattın daha da güçlendirilmesidir.

Devrimci hareket gelişmesini, doğrularını, dogmaları reddederek, Marksizm-Leninizmi ülke ve halk gerçeğimizle birleştirerek gerçekleştirmiştir. Kim ne diyor, başkalarına ters düşer miyiz, yadırganır mı, kaygılarını duymadan kendi gerçeğini yakalayarak, onu geliştirerek ve de Marksizm-Leninizmin evrensel tezlerini yalnız başına kaldığı koşullarda dahi savunarak sağlamıştır. Marksist-Leninist hareket, başkası önermişse, söylemişse doğru dahi olsa, onu almamak veya karşı çıkmak gibi bir komplekse sahip olmamıştır. Dünyada hiç bir şey yeni başlıyor olmayıp, biz de bu dünyada düşünen, üreten, doğrunun tüm yönlerini yalnız başına yakalayan ilahi bir güç değiliz. Sağ ve sol sapma içerisinde olanlar, oportünistler, reformistler hatta tek tek aydınlar doğrunun bütünü, somut koşulları her zaman görememekle birlikte bazı noktaları görebilirler, yakalayabilirler. Dünyada hiç bir deney, hiç bir düşünce ne tek bir örgüt ne de bireylerle sınırlanamaz. Devrimci örgüt, ülke gerçeğine uygun olana bütün devrimci hareketlerin, toplumsal olguların deney ve sonuçlarının doğru sentezini yaparak ulaşabilir. Bunu yapamayanlar artık aştığımız ve Türkiye solunda

kanıksanan hemen her yıl strateji ve taktik değiştiren ve hep yüksek perdeden konuşan ama gelişmeyen kısır örgütlenmeler olmaktan kurtulamazlar.

Bütün kadrolarımız ve savaşçılarımız, dogmatiklerin teorik baskılanmaları altında kalmadan, askeri ve kitlesel daha büyük bir güç oluşturabilmek, her alanda kitleleri örgütleyebilmek için ne yapmamız gerektiğini, başkası ne diyor diyerek değil, kendine güvenerek **"biz ne diyoruz"** anlayışıyla hareket edip, halk kitlelerinin çelişkilerini, ruh hallerini ve ülkemiz gerçeklerini gözönünde bulundurarak, doğru ve yanlış olanı kalın çizgilerle birbirlerinden ayırıp yapılması gerekeni, devrimci olanı bulmalı ve ısrarla sahiplenmelidirler. Bugün ülkemizdeki gelişmeleri, toplumsal hareketliliği dogmatik teorilerle tartışmak devrimci gelişmelerden ve çözümlerden hiç bir şey anlamamak demektir. Bütün bunları yaparken dogmatiklerin neye hizmet ettiği belli olmayan saldırılarıyla karşılaşabiliriz. Bunlarla polemik içinde boğulup devrimci gelişmenin önüne set çekemeyiz. Bırakalım bütün dogmalar onların olsun. Kitleleri örgütlemeyenler, savaşmayanlar dogmalarla bir süre daha kendilerini aldatabilirler, ama **devrimi kitleleri örgütleyenler yapacaktır.**

Oportünistler, işçiler, ne dün ne de bugün ülke ve halk gerçeğimizi doğru analiz edemediğinden, bugün iktidarın ve halkın içerisinde bulunduğu durumu da devrimci tarzda çözümleyemediğinden sürece uygun devrimci taktikler ve örgütlenme biçimleri de üretememektedirler.

Oligarşinin içte ve dışta güç arayışları, bu doğrultuda içte baskı ve şiddet, dışta ise emper-

yalızmla birlikte yeni ittifak arayışları onları kurtuluşa değil daha büyük bir batağa götürmektedir. Ülkede baskı ve şiddete karşı kitlelerin mücadelesi istenen boyutta olmasa da, artık baskı ve zorla kitleleri sindiremedikleri ortadadır. Dışta ise, İsrail gibi ülkelerle işbirliğini geliştirmeleri istikrarı değil yeni istikrarsızlıkları, karşılarında yeni bloklaşmaları ve güç kayıplarını getirecektir. İktidar krizi öylesine boyutlanmıştır ki, krize çare olsun diye attıkları her adım krizi daha çok derinleştirmekte ve başlarına yeni belalar açmaktadır. Denilebilir ki, iktidar kendini esas olarak emperyalistlerin desteği ile ayakta tutmakta fakat çürümüşlük o kadar derinleşmiştir ki, emperyalistlerin çıkar hesaplarıyla birlikte destekleri de çok şey ifade etmemekte, iktidar bu destekleri dahi yeterince kullanamayacak kadar güçsüz bir haldedir.

Bugün halkların ihtiyacı, devrimci güçlerin birbirlerini olumsuzlukla şartlandırmak değil, olumluluğu, birlikteliği, dostluğu geliştirmektir. (...) Önemli olan farklılıkları ön plana çıkartmadan ortak noktaları esas alarak birlikteliğin, ortak mücadelenin adımlarını atmaktır. Bunu başaramayanlar olumsuzluğu körükleyerek, birlikteliği provoke ederek oligarşinin böl yönet (...) politikasına hizmet etmekten, düşmanı sevindirmekten başka hiç bir sonuç yaratamazlar.

Grupçuluğa, reklamcılığa prim vermeden, abartılara al-

danmadan, büyük bir Parti-Cephe potansiyeli olduğunu, halk kitlelerinin ve düşmanın bu gerçeği iyi gördüğünü ama, bu büyük potansiyeli hala örgütlü hareket ettiremediğimizi de kavrayarak kendimize yönelmeliyiz. 1 Mayıs'tan sonra düşman saldırılarının özellikle Parti-Cephe'ye yönelmesi ve bütün düşman güçlerinin neredeyse tek hedef olarak Parti-Cephe'yi göstermeleri, Parti-Cephe nezdinde kendileri için tehlike olan büyük gücü ve iktidar bilincini görmelerindendir. Baskılar, tehdit ve saldırılar, yalnız düşmandan değil, başka çevrelerden de artık aleni bir şekilde yapılmaktadır. Oligarşi başta Parti-Cephe olmak üzere bütün devrimci güçleri ehlileştirmek ve düzene angaje etmek isterken, bazı çevreler de Parti-Cephe ne zaman güçlenmiş, oligarşinin hedefi olmuşsa bunlar da bu gelişmenin önüne geçmek için saldırı oklarını bize yöneltmiş, önümüzü kesmeye çalışmış ve kendilerince bizi hizaya getirmeye çalışmışlardır.

Parti-Cephe'nin özgünlüğü, varlık şartı ideolojik ve örgütsel bağımsız çizgisindedir. Zorla ve baskıyla hizaya getirilebilecek, sindirilebilecek bir güç olsaydık devletle dişe diş çatışma yerine reformlarla yetinir ve düzen içi bir mücadeleyi esas alırdık. Dahası devrimci olmazdık. Düşündürücüdür; biz birlikten, birlikte mücadeleyle düşmana karşı daha büyük bir gücün çıkartılmasından söz ederken, bunun için pratik adımlar atarken, oligarşi bu çabalarımıza karşı baskı ve provokasyonlarını yoğunlaştırırken, bazı dost gördüğümüz çevrelerden de saldırı ve tehditlerin gelmesinin mantığını

anlamak güçtür. Hemen belirtelim ki, biz tarihimiz boyunca çok imha edildik, çok büyük baskılarla karşılaştık. Öyle ki, infazlar, kaybetmeler, kaçırımlar günlük yaşamın doğal bir parçası haline geldi. Çok çeşitli ve boyutlu kuşatmalar yaşadık. Solun zaman zaman karşımızda yalnız bize karşı olma temelinde ittifaklar yaptığına, “ilişki kesme” kararlarına tanık olduk. Devrimci bir hareket nereden, hangi biçime bürünerek gelirse gelsin bu baskılara boyun eğip kendini inkar edemez. Böyle düşünenler varsa, bu düşüncelerinin yanlış olduğunu ve hiç bir olumlu sonuç yaratmayacağını, hiç kimseye birşey kazandırmayacağını görmelidirler. Bugün halkların ihtiyacı, devrimci güçlerin birbirlerini olumsuzlukla şartlandırmak değil, olumluluğu, birlikteliği, dostluğu geliştirmektir. Doğal ki, farklı düşünceler, farklı örgütlenmeleri ve farklı pratiği yaratacaktır. Önemli olan farklılıkları ön plana çıkartmadan ortak noktaları esas alarak birlikteliğin, ortak mücadelenin adımlarını atmaktır. Bunu başaramayanlar olumsuzluğu körükleyerek, birlikteliği provoke ederek oligarşinin böl, yönet, güçten düşür politikasına hizmet etmekten, düşmanı sevindirmekten başka hiç bir sonuç yaratamazlar.

Savaşımız geliştikçe, daha büyük halk kesimlerini örgütledikçe üzerimizdeki baskılar, saldırılar, komplo ve provokasyonlar da artacaktır. Bütün bunların üstesinden gelmek, askeri ve kitlesel olarak gelişmek ve halk kitlelerini daha büyük oranda savaşa katmakla mümkündür. Bunun daha açık ifadesi, gerillayı kırdı ve şehirde geliş-

tirmek, ihtiyaçlarını gidermek, milisleri her alanda yaymak ve halkı silahlandırmaktır. Ülkemizdeki siyasal gelişmeler hızlı düşünmeyi, hızlı hareket etmeyi ve sonuç almayı dayatmaktadır.

Silahlı savaşı geliştirmeyen, halkı örgütlemeyen ve silahlandırmayan hiç bir hareketin gelişme şansı yoktur. Yüzbinlere, milyonlara varan halk potansiyelinin varlığı bir gerçek olduğu kadar bunların örgütsüzlük gerçeğini de kabul edip buna göre adımlar atmak zorundayız.

Oligarşinin saldırılarına karşı koymak, politikalarını bozmak daha büyük ve yaygın askeri eylemlerle ve sokaklara daha çok kitleleri dökmekle mümkündür. Silahlı mücadeleyle kitle mücadelesini, yeraltı mücadelesiyle legal ve yarı-legal mücadeleleri birleştirebilme ustalığını gösterebilmeliyiz. (...) Oligarşi, bugünkü saldırılarıyla (...) devrimci mücadeleyi sadece yeraltına hapsedip, geniş yığınlardan kopartıp meşruluğunu yok etmek istemektedir. Oligarşinin bu taktiğini askeri ve kitlesel eylemlerle bozmaktan başka hiç bir yol yoktur. Daha çok silah, daha çok savaşçı ve daha çok kitle temel şiarımız olmalıdır.

Günlük mücadelenin ayrıntıları içerisinde boğulmadan, olayların peşinden sürüklenmeden, prog-ramlanmış hedeflerimize varmak için bütün güçlerimizi seferber etmeli ve bu hedeflere varmak için ısrarımızı elden bırakmamalıyız. **Programlı ve ısrarlı olmayan** hiç bir hareketin başarılı olma şansı olmadığı gibi, günlük mücadelede fazla olumlu sonuçlar yaratmayan cılız ve etkisiz protestolardan öteye bir şey üretmesi de mümkün değildir.

Bugün artık herkesin görebileceği biçimde, ülkemizin hemen her bölgesinde özellikle de devrimci mücadelenin yoğunlaştığı alanlarda gizli bir sıkıyönetim sürmektedir. Oligarşinin bütün yasa ve kuralları bir kenara iterek pervasız davranışları artarak sürecektir. Oligarşinin saldırılarına karşı koymak, politikalarını bozmak daha büyük ve yaygın askeri eylemlerle ve sokaklara daha çok kitleleri dökmekle mümkündür. Silahlı mücadeleyle kitle mücadelesini, yeraltı mücadelesiyle legal ve yarı-legal mücadeleleri birleştirebilme ustalığını gösterebilmeliyiz. Bütün zorba yöntemlere rağmen oligarşi legal ve yarı legal olanakları da ortadan kaldıramayacaktır. Bu durum esas olarak bizim bu mevzilerde kitlesel olarak direnmemize ve çatışmaları daha kararlı sürdürmemize bağlıdır.

Oligarşi, bugünkü saldırılarıyla yıllardır kazanılan mevzilerden geri adım attırıp, devrimci mücadeleyi sadece yeraltına hapsedip, geniş yığınlardan kopartıp meşruluğunu yok etmek istemektedir. Oligarşinin bu taktiğini askeri ve kitlesel eylemlerle bozmaktan başka hiç bir yol yoktur.

Daha çok silah, daha çok savaşçı ve daha çok kitle temel şiarımız olmalıdır.

MAHALLELER...

KENTLERİN YUMUŞAK KARNI

MAHALLİ BÖLGELERDE ÖRGÜTLENME, MÜCADELE BİÇİMLERİ VE ÇALIŞMA TARZI

Kentlerin emekçi semtlerini, daha dar anlamda söylersek gecekondu bölgelerini fethetmek zorundayız. Bu, her ne kadar hala sol için bir tartışma konusuysa da bizim için bir tartışma konusu değil, açık, çıplak bir gereklilik durumunda.

Burjuvazinin “gecekondular gökdelenleri boğacak”, “varoşlar gırtlığımızı kesecek” deyişlerinde ifadesini bulan korku Türkiye’de bugün devrim için bu görevin atlanamaz olduğunun bir başka göstergesidir. Evet fethedeceğiz. Fethetmek zorundayız.

Biz bir savaş örgütüysek; halkımızın devrimci savaşını yaymak, büyütmek istiyorsak; ve gecekondu kentlerde bu savaşın verileceği asıl cephe durumundaysa fethetmek zorundayız.

Sorunumuz nasıl fethedeceğimizdir?

Aslında bu sorunun cevabı da bizim için çok bilinmez değil.

Ancak saflarımız hergün yeni, genç insanlarla doluyor, onların bunun bilgisine de, tecrübesine de ihtiyaçları var.

İlkesizliklerimizden, zaaflarımızdan, kolaycı çalışma tarzımızdan kaynaklanan engellerimiz var.

Yeterince emek harcamama, yeterince sabır göstermeme sorunumuz var.

Klasik, kısır, kolaycı çalışma tarzlarını terkedememe sorunumuz var. Sorunumuz olduğu açıktır. Burjuvazinin gecekondu korkusu büyük, ama bizim gecekonduardaki örgütlenmemiz devrim iddiamız açısından küçüktür. Kimse ne kendini, ne başkasını kandırmamalıdır.

Barikatlarında onbinlerin savaştığı Gazi’de en kalabalık “yasadışı gösteri” 600-700 kişiyi geçmemektedir. Ne oralardaki devrim potansiyelini, ne de mevcut devrimci etki, inisiyatif ve örgütlenmeyi küçümsemeyeceğiz tabii, ama gecekonduarda katetmemiz gereken daha çok mesafe olduğunu da bilmek durumundayız.

Mahallelerin mücadeledeki, devrimdeki yerini, barındırdığı sınıfları, barındırdığı çelişkileri tekrar tekrar değerlendirerek; buralarda savaş nasıl yayacağımızı, Cephemizi nasıl yayacağımızı tekrar tekrar ele alıp tartışarak gecekonduardaki fethetmeye girişmeliyiz. Bugüne kadar kazandığımız mevzileri bu anlayışla pekiştirmeliyiz.

Gecekondular bizimdir. Gecekondular devrimindir.

Görevimiz buraları devrim potansiyeli olmaktan çıkarıp devrimin kaleleri, sığınakları, gürül gürül akan kadro, savaşçı kaynakları, barikat barikat savaşan mevziler haline dönüştürmektir.

Hareketimiz baştan bu yana halkın tüm sınıf ve katmanları içinde, tüm çalışma alanlarında örgütlenme perspektifine sahip olmuştur. Ve örgütlenmemiz de hemen her süreçte böyle bir çok yönlülüğe sahiptir. Öte yandan bugün somut bir olgu olarak ortaya çıkan yanlardan biri de hareketin kentlerde kitlesellik anlamında ana gövdesinin artık mahallelere oturuyor olduğudur. Bu, kitle gösterilerinde, mitinglerde, pikniklerde, katılanların nerelerden geldiklerine dair özel bir bilginiz yoksa bile gözle görülür bir olgu halindedir. Çünkü somut ve bizim tercihlerimizden bağımsız olarak devrimin şehirler ayağında savaş, ağırlıklı olarak emekçi semtlerinde mayalanıyor. Son birkaç yıldaki pek çok gelişme buna tanıklık ediyor.

Kırlar mı temel, kentler mi? İşçi sınıfı mı temel, köylülük mü? Çok tartışıldı bu sorun ülkemizde. Bu soruya cevabımız teorik-stratejik düzeyde **Birleşik Devrimci Savaş**’ı savunmak olmuştur. Bunun pratikteki karşılığı ise her alanda, her yerde olmaktır. Mücadele biçimleri (silahlı ya da barışçıl) ve örgütlenme anlayışı (illegal ya da legal) açısından birinin temel di-

ğlerinin de ona tabi olarak ele alınması şeklindeki devrimci yaklaşım, solda çoğu kez kendini “tabi” olarak ele alınması gerekenleri yok sayma biçiminde göstermiştir. Oysa ülkemizde kendimizi tek bir alana, tek bir mücadele biçimine ve tek bir sınıf içindeki çalışmaya mahkum eden bir yaklaşım baştan iktidar iddiasını da, perspektifini de kaybetmiş demektir. Ki bugün solun pek çok kesiminin marjinalliğinin ideolojik zeminlerinden biri de bu yaklaşımdır zaten. Sol tartışmayı kent mi kır mı, işçi sınıfı mı köylülük mü diye kaba bir ikilem içinde koyduğu, sınıflar mücadelesinin, ülkemiz somutunun zenginliğini yakalayamadığı içindir ki dönemsel gelişmelere bağımlı kalıp bazen gençliği, bazen gecekonduları, bazen köylülüğü keşfetmek zorunda kalıyor. Bugün hangi stratejik formülasyon savunuluyor, hangi alanlar ve sınıflar temel alınıyor olursa olsun, kentlerdeki devrimci faaliyet açısından bir alanın tesbiti özellikle öne çıkmıştır. Bu, ülkemizin gecekondu gerçeğidir. Açıkça ortadadır ki, bu ülkede devrim yapma isteği ve iddiasında olan, gecekonduları, emekçi semtlerini fetretmek zorundadır.

Geçmişte gecekondu ağır-lıklı olarak üç-dört büyük kentin sorunu olarak görülmüş, gecekonduardaki devrimci çalışma denilince de söylenenler esas olarak bu alanları ilgilendirmiştir. Ama bugün artık böyle değildir. İstanbul’dan Ankara’ya, Adana’dan Bursa’ya, İzmir’den Mersin’e, Kocaeli’nden Gaziantep’e, Antalya’dan Diyarbakır’a ve daha sayılabilecek onlarca ile kadar, hatta kimi ilçelerde bile gecekondulaşma bir olgudur ve bu

anlamda da mahalli alan çalışması devrimciler açısından büyüyen, yaygınlaşan bir önem kazanmıştır.

Önem yalnızca gecekondu semtlerinin durmaksızın büyümesiyle göstermiyor kendini. Bugün sık sık sözünü ettiğimiz **saflaşma** gerçekte sınıfların, ezenlerin ve ezilenlerin, sömürenlerin ve sömürülenlerin yerleşiminde de gösteriyor kendini. Büyüyen gecekondu semtlerine karşı, burjuvazi de kendine villa-semtler kuruyor. Bu semtlerdeki olağanüstü lüks, güvenlik ve koruma sistemleriyle, burjuvaziyle emekçi halkın yaşamı arasındaki uçurum yerleşim planında da büyüyor. Belli semtler emekçiler, hatta orta kesimler açısından hiç bir koşulda oturulamaz ve girilemez hale geliyor. Emekçiler kentlerin dışına sürülüyor.

Gecekondu Türkiye’nin gündemine taşıyan, burada yoğunlaşan iç çelişkiler ve bu çelişkiler üzerinden gecekondu emekçilerinin direnişini örgütleyip, mücadelesine önderlik eden devrimcilerdir. Dolayısıyla gecekondu üzerine bundan sonra söylenecek her şeyi de devrimciler söyleyecek; gecekonduların toplumsal muhalefetin yarınında nasıl bir rol oynayacağı yine devrimcilerin mücadele ve örgütlenmelerine bağlı olacaktır.

Bugün bu önem artık öyle “sosyo-ekonomik” tahlillerle falan kanıtlanması gerekmeyen bir açıklık kazanmıştır. Son iki yıl i-

çinde gazetelerde, TV’lerde gecekondu, “varoşların gençliği” üzerine yapılan onlarca yazı dizisi, onlarca TV programı bile başlı başına bir göstergedir.

Emekçi semtlerinde yerleşecek, kökleşecek, dal budak salacağız. Burjuvazi bugünden “kurtarılmış bölgeler” demagojisi yapıyor. Sol da “özgürleştirilmiş” semtlerden söz ediyor. Evet, bugün gerçekte böyle bölgeler yoktur. Ama varolan devrimci gelişme bile burjuvazinin yüreğini titretiyor. İktidar perspektifi olmayan solun gözlerini kamaştırıyor. Biz bu yanılsamalardan uzak, buralardaki devrimci gelişmeyi her açıdan derinleştirmeliyiz. Emekçi semtlerini, gerçekten de, burjuvazinin de, onun polislerinin, askerinin, işbirlikçilerinin, faşist çetelerinin de adımını atarken yüreğinin titreyeceği, ve nihayetinde adımını bile atamayacağı yerler haline getirmeliyiz.

Mahalleler, Gazi’den, Nurtape, Okmeydanı direnişlerinden sonra, Kadıköy’deki 1 Mayıs ‘96’dan sonra, hemen her vesileyle yeniden burjuvazinin ve solun gündemine girdi. **“Varoşların öfkesi”** herkesin dikkatini bu alanlara çekti ister istemez. **Burjuvazi gecekonduardaki tehlikeyi, sol da büyük devrim potansiyelini keşfetti.**

Peki keşfettiler de ne oldu? Ne olacak? Aslında fazla bir şey değil. Burjuvazinin baskıları artırmaktan başka yapacak bir şeyi yok. Göçleri, gecekondulaşmayı durduracak, halkın konut sorununu halledebilecek, mevcut gecekonduların altyapı sorunlarını, işsizlik sorununu çözebilecek durumda değil burjuvazi. Buna ekonomik olarak da siyasi olarak da gücü yetmez, yetmemektedir. Bu yüzden geriye yalnız baskı

kalmaktadır... Sol ise zaman zaman “gecekonduların önemini” keşfeder, yeni değildir. Gecekondularda örgütlenmek, “ben de varım” diyebilmek için bir kaç da cılız, göstermelik girişimde bulunur. Ama solun da büyük çoğunluğuyla yaptığı ve yapabileceği o kadardır.

Gecekonduları Türkiye’nin gündemine taşıyan, burada yoğunlaşan iç çelişkiler ve bu çelişkiler üzerinden gecekondu emekçilerinin direnişini örgütleyip, mücadelesine önderlik eden devrimcilerdir. Dolayısıyla gecekondu üzerine bundan sonra söylenecek her şeyi de devrimciler söyleyecek; gecekonduların toplumsal muhalefetin yarınında nasıl bir rol oynayacağı yine devrimcilerin mücadele ve örgütlenmelerine bağlı olacaktır.

GECEKONDU KENTLERİ İÇ SAVAŞ KENTLERİDİR

Bugün halkın savaşı esas olarak gecekondularda şiddetlenen bir seyir izlemektedir. Elbette bunun bir sosyo-ekonomik temeli vardır. Ama bu gelişmeyi hazırlayan bir diğer temel de gecekondulardaki son 20-25 yıllık mücadele geçmişidir.

Gecekonduları ne Gazi’lerle, ne de 90’larda keşfettik. Bizim için mahalleler en baştan beri, hareketimizin siyasi arenaya çıkışından beri gündemdedir.

Devrimci Hareket siyasi arenaya çıkışıyla birlikte ilk örgütlenmesini **iş esasları** üzerine oturtmuştur. İş esasları ülkemizin sosyo-ekonomik koşullarının, kitlelerin durumunun tahlilinden hareketle, gerek **devrimin ittifakları** açısından, gerekse de

halk kurtuluş savaşının kadro ve savaşı kaynakları açısından yapılan bir tanımlamaydı. İşçi sınıfı, gençlik, mahalleler ve kırsal alan belli başlı dört iş esası olarak belirlenmişti.

Bu iş esasları içinde mahalleler devrimci hareket için hemen baştan beri önem anlamında belli bir ağırlık oluşturmıştır. Sürecin, dönemin koşullarına göre şu ya da bu alan öne çıkabilmiş, örgütlenmede, toplumsal muhalefetin biçimlenişinde kaymalar yaşanmıştır, ancak bu alan hiç bir zaman terkedilmeyecek, asla tali olarak ele alınmayacak bir alan olarak görülmüştür hep.

En yaygın çalışma ve kadrolaşmanın gençlik içinde olduğu süreçlerde de Devrimci Hareket, gençlik alanından çıkan kadrolarını ağırlıklı olarak mahallelerde istihdam etmiş, gençlik çalışmasını pek çok yerde mahalle çalışmalarıyla bir bütün olarak içiçe ele almıştır. Liseli ya da üniversiteli öğrenci gençlik çalışması, önce liselerin, üniversitelerin bulunduğu semtlerin çalışmasıyla bütünleştirilmiş, gelişen süreçte de gençlik içinden çıkan kadrolar çeşitli alan ve görevlerle birlikte yoğun olarak da doğrudan mahalli alan çalışmasında, gecekondularda istihdam edilmiştir. Eğer bu hareket her koşulda mücadelesinin ve örgütlenmesinin sürekliliğini sağlamışsa, bunun hepsinden önce sağlandığı alan mahallelerdir.

Askeri anlamda da, politik anlamda da mahallelerin mücadelemizde tartışılmaz bir yeri vardır ve hep olacaktır da. Bu noktada mahallelere subjektif bir önem, misyon atfediyor da değiliz. Devrim hedefli bir sınıflar savaşının ister sınıf ittifakları, bileşimi açısından, ister askeri

taktik ve stratejileri açısından bakılsın bu zorunluluk görülür. Sınıfsal açıdan devrimin temel kitle kuvveti olan işçisi, memuru, işsizle emekçiler bu çalışma alanında; askeri anlamda ise ayaklanmalar, barikatlar esas olarak kentlerin bu bölümlerinde hayat bulur.

Gecekondu kentleri iç savaş kentleridir. Gecekondu kentlerinin büyümesi ve çoğalması bir yanıyla da iç savaşın sıcak cephelerinin yayılması demektir. Çünkü gecekonduların büyümesi, çoğalması, yayılması yalnızca bir sonuçtur; ekonomik krizin, düzenin çözümsüzlüğünün, düzenin halkın büyük bölümünü dışlamasının sonucudurlar ve bunlar da zaten bir iç savaşın maddi temelleridir.

Gecekondulardan, gecekondulardaki devrimci gelişmeden korkanlar, bu gelişmeyi yadsıyanlar ya da küçümseyenler, e-sasta iç savaştan korkanlardır. Halkın savaşından korkanlardır. Kentlerin en hareketli, en dinamik alanıdır mahalleler. Denilebilir ki, mahalleler kentlerin **yumuşak karnıdır**. Devrimci politika kentlerdeki savaşı bu yumuşak karın üzerinden geliştirmek durumundadır.

MAHALLELERDE OLMAK, TÜM HALK SINIF VE KATMANLARI İÇİNDE OLMAK DEMEKTİR

Mahalleler dediğimiz ancak asıl olarak ifadesini gecekondu semtlerinde bulan alan, içinde halkın hemen tüm sınıf ve katmanlarını barındırır. Bir öğret-

men de bulabilirsiniz orada, bir inşaat işçisi de. Bir fabrika işçisi, bir memur, bir işsiz, bir esnaf, bir demir tüccarı...

Altı büyük kentin (İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Bursa, Diyarbakır) nüfuslarının % 60'ına yakını gecekondu semtlerindedir. Ki bunlara Antalya'dan Mersin'e pek çok kenti de ilave edebiliriz. Bu oran örneğin kentler açısından değil de ülke genelinde **"çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakalar"** açısından ele alındığında daha da büyüktür. Rahatlıkla diyebiliriz ki, kırsal alan dışında çıkarları devrimde olan sınıf ve tabakaların % 80-90'ı bu semtlerde oturmaktadır. İşte bunun içindir ki gecekondu- lar bizim olmak zorundadır. Ancak burada hemen belirtmek gerekir; sorun böyle olmakla birlikte kaba bir gecekondu yaklaşımı içinde de olmamak durumundayız. Gecekondu- larla olmak derken mahalli bölge çalışması "gecekondu" niteliği en bariz, en açık olan semtlerle de sınırlandırılmamalıdır. Gecekondu olgusu "tek katlı biriket evler" olmaktan çıkmıştır. Gecekondu semtlerinin tanımı da, görünümü de farklılaşmıştır bu yüzden. Örneğin İstanbul'da Kocamustafapaşa, Zeytinburnu gibi yerler, 30 yıl öncesinin gecekondu bölgeleridirler, ancak bugün gecekondu bölgesi olmaktan büyük oranda çıkmışlardır. Keza İstanbul'un Yenibosna'sı, Ankara'nın Etlik'i, Sincan'ı, İzmir'in Kadifekale'si ve benzeri yerler için de aynı şey sözkonusudur. Bu ve benzeri yerleşim bölgelerinde apartmanların boy boy dizilmiş olmasından dolayı buralar gözden çıkarılmamalıdır, çünkü buralar hala emekçileri barındıran semtlerdir

ve mahalli bölge çalışmasının birinci dereceden kapsamındadırlar.

Egemenler yerleşim olarak emekçi halkı yalıtıp, resmen kent merkezlerinden dıştalarlarken, bu kesimlere ve bunların yerleştiği semtlere ilgilerini kesmezler. Düzen resmen kabul etmediği, yasal saymadığı, hatta hep yıkım tehdidi altında tuttuğu gecekondu- laşma alanlarına bile düzen partilerinin belde teşkilatlarıyla ve karakoluyla uzanmakta gecikmez. Çünkü muhalefet açısından, devrimci gelişme açısından, gecekondu- ların taşıdığı önemin bilincindedirler. Düzen partileri için ayrıca herşeyden önce de büyük bir **oy deposudur** gecekondu- lar. Bu nedenle özel ilgi gösterirler. Ama tabii asıl olarak düzen devrimci mücadele açısından buraların taşıdığı potansiyeli görmüştür. Bu nedenle oligarşinin demogojik propagandalarının da, doğrudan polis terörünün de büyük bölümü esasında bu kesime yöneliktir. 12 Eylül Cuntasının bazı uygulamaları bu konuda öğreticidir. Cunta tüm baskı ve terörüne rağmen 12 Eylül'ün hemen ertesinde bu bölgelere yönelik çeşitli yatırımlara önem vermiştir. Devrimci mücadele açısından "hassas" bölgelerde çoğunlukla parklar, yollar gibi en gözle görünür işlere girişilmiş, kimi yerde de elektrik, su gibi sorunlara el atılmıştır. Ancak cunta da bunu süreklileştirememiştir.

Düzenin ekonomik gücü bu sorunu çözmeye hiç bir koşulda yetmemiş, gecekondu- laşmanın hız kazanması ve yıkımlarla birlikte gecekondu- lar yeniden belli bir potansiyeli ortaya çıkartmıştır.

Gecekondu semtlerinde olmak, buralarda kitle tabanını yaratacak şekilde örgütlenmek sınıfsal açıdan işçi, memur, esnaf vb. emekçi kesimlerin içinde, halkımızın ulusal, dinsel yapısı temelinde Kürt'ler, Aleviler içinde de olmak demektir. Halkımızın sınıfsal, ulusal, dinsel, kültürel tüm bileşenleri en yoğunlaşmış haliyle buralardadır.

Gecekondu- laşma düzenin hem ekonomik, hem siyasi krizinden beslenmektedir. Hergün daha fazla yoksullaşan işçi, memur, esnaf; her yıl yüzbinlerle işsiz durumuna düşen işçiler; Kürdistan'da, Sivas vb. bölgelerde katliamlardan, toprağın insan- sızlaştırılması politikalarından dolayı yollara dökülen yüzbinlerce Kürt emekçi, gecekondu- ları devasa boyutlarda büyüten kaynak durumundadırlar. Dolayısıyla gecekondu semtlerinde olmak, buralarda kitle tabanını yaratacak şekilde örgütlenmek sınıfsal açıdan işçi, memur, esnaf vb. emekçi kesimlerin içinde, halkımızın ulusal, dinsel yapısı temelinde Kürt'ler, Aleviler içinde de olmak demektir. Halkımızın sınıfsal, ulusal, dinsel, kültürel tüm bileşenleri en yoğunlaşmış haliyle buralardadır.

MAHALLELERİN SİNİFSAL YAPISI

Solun bir kısmı uzun süre, hatta şimdi de sorunu örneğin mahallelerdeki çalışmayla işçi sınıfı içindeki çalışmayı karşı kar-

şıya getirerek tartışmıştır. Bu yaklaşım ya mahalleler gerçeğinden habersiz olmak demektir -ki bu ülkede yaşayan biri için bu fazla mümkün değildir- ya da ülke gerçeğimizin kafalarındaki şablonlara uydurulamamasından kaynaklanmaktadır.

Mahalli alan çalışması özünde tüm halk kesimleri içinde bir çalışmaya tekabül eder.

İşçi nerede oturuyor? İstanbul'un Etiler'inde, İzmir'in Alsancak'ında, Ankara'nın Çankaya'sında mı? Kamu emekçileri nerede oturuyor? Kentlere yığılan Kürt yoksulları, sayıları resmi istatistiklerde bile 5-6 milyon olarak geçen işsizler, marketlere, tekellere karşı yaşama savaşı veren küçük esnaf nerede oturuyor? Öyle ki, bugün başta tekstil olmak üzere çeşitli sektörlerdeki atölyeler, küçük sanayi siteleri artık doğrudan gecekondu bölgeleriyle içiçedir. Konfeksiyondan inşaata, küçük sanayiye bunların işgücünün neredeyse tamamı gecekondu semtlerindedir.

Kuşkusuz bu, işçinin, kamu emekçisinin işyerinde, fabrikasında çalışma yapmanın gereksizliği, ya da alternatifi anlamında değildir. Ancak bu ülkede mahalleler "işçi sınıfı"nı örgütlemek diye bir derdi olanın da ilgisiz kalamayacağı, ilgisiz kaldığında bu görevi başaramayacağı bir alan özelliği göstermektedir. Mahallelerde hiç bir biçimde olmadan işçi sınıfını tam olarak örgütlemiş, onun dünyasına girmiş olamazsınız.

Sorunu daha özet olarak şöyle ifade edebiliriz: "*Çıkarları devrimden yana olan halk sınıf ve tabakaları, şehir merkezlerinin etrafında kümelenmiştir ve daha çok gecekondu niteliği taşıyan bu*

bölgelerde oturmaktadırlar." O zaman hiç bir devrimci program, hiç bir örgütlenme, herkesin gördüğü ve görebileceği bu gerçeğin üzerinden atlayarak yapılamaz.

Öte yandan mahallelerin sınıfsal yapısını tahlil ederken "saf" bir emekçi tablosu çizmek, gecekondu halkının politik tutumunu bu saf emekçi niteliğine göre tahlil etmek de yanlıştır. Tersine gecekondu, kültürel bakımdan, yaşam tarzı bakımından, çeşitli gelişmeler karşısındaki politik konumlanışı bakımından kozmopolit bir yapı gösterirler. İşsizlik, yoksulluk vardır, ama buna paralel olarak burjuva özelemler de yoğunudur. Düzen çok çeşitli biçimlerde bu özelemleri pompalar. Gecekondu halkının bütünü açısından, elektriği, suyu olan tapulu bir ev sahibi olmayı onun yaşamının nihai amacı haline getirmeye çalışır. Gecekondu gençliğinin özelemlerini, taleplerini, tepkilerini uyuşturucu, fuhuş batağının içinde boğmaya çalışır. Bu yüzden de emekçi semtlerinde her türlü yozluğun, suç şebekelerinin örgütlenmesine, yayılmasına göz yumar, teşvik eder. Tüm bunlar gecekonduardaki devrimci çalışma açısından gözardı edilemeyecek sonuçlar doğuran yanlardır. Burjuva özelemlerle emekçi bir yaşamın birarada bulunması, pratikte ortaya küçük-burjuva bir kültür çıkarır. Özellikle gençlikte düşünce ve yaşam tarzı buna göre şekillenir. Bu kozmopolit yapı, burjuva özelemler, gecekondu halkının düzen içi meşruluk arayışlarının da temelini oluşturur; onun ruh halinde ani kabarmalara ve ani geri çekilmelere kaynaklık eder. Bu kozmopolit kültür, devrimci saflara da ister istemez taşınır. Bütün bunlar gözönüne alınma-

dan yürütülecek bir gecekondu çalışmasında, kitle kuyrukçuluğu, kitlelerin geri eğilimlerine teslim olma, devrimci faaliyet ve örgütlenmede laçkalık, maceracılık vb. sonuçların ortaya çıkması kaçınılmazdır.

BASMAKALIP, KOLAYCI TAHLİL VE YAKLAŞIMLARDAN UZAK DURMALIYIZ

Gecekondu semtlerinde kır yaşantısını ve alışkanlıklarını kentte de sürdüren bir kültürel yapı olduğu varsayılır. Kuşkusuz büyük ölçüde doğrudur. Ancak gerek kente yerleşeli 30-40 yıl olmuş semt insanında, gerekse de ikinci kuşak denilebilecek ve bugün gecekonduardaki devrimci çalışmanın asıl zeminini oluşturan gecekondu insanında ihtiyaçlar da, sosyal, kültürel, siyasal alışkanlıklar da büyük ölçüde değişikliğe uğramıştır.

Gecekonduarda gerçekten de büyük bir yoksulluk hüküm sürmektedir. Ancak beslenme, sağlık, su, elektrik şebekesi gibi gereksinimlerinde yine de büyük değişiklikler olmuştur. Kimi yerlerde belli mücadeleler sonucu gecekonduardaki tapu verilmesiyle "mülk sahibi" insanlar haline gelmişlerdir.

Emekçi semtlerindeki çalışmaya dar, kalıpcı bir açıdan bakıldığında bütün bu değişiklikler, bu değişikliklerin insanlarda yarattığı etkiler görülemez. Gecekondu mücadelesi deyince yol, su mücadelesi geliyor akla, ya bu sorun halledilmişse, ya da baştaki önemini kaybetmişse ne yapacağız? Aslında işte bu noktada geniş bakabilmeliyiz. Düzenin tüm çelişkileri kendini pek çok nok-

tada en başta bu alanlarda ortaya koymaktadır. Hangi çelişki öne çıkıyor, çelişki kendini hangi biçimlerde ortaya koyuyor, talep olarak nelerin öne çıkarılması gerekiyor? İşte bu sorulara değışkenliği içinde sürekli doğru cevaplar bulabilmeliyiz. Ve kendimizi asla yol, su mücadelesiyle de sınırlamadan siyasal anlamda onlara daha geniş hedefler gösterebilmeliyiz.

İşçi sınıfıyla, memurlarla, gençlikle kıyaslandığında en geri, en “cahil” bir kesim olduğu kabul edilir gecekonduların. Ajitasyon propagandadan, önerilen örgütlenme biçimlerine kadar her türlü faaliyette otomatikman böyle bir yaklaşım içinde olunur çoğunlukla. Ancak mücadele ve örgütlenme geleneği, bilinci açısından bugün artık hiç de diğer kesimlerden geri olmadığını görmek, bunu uygun bir yaklaşım tarzı geliştirmek gereklidir. Hemen her gecekond bölgesinin az çok bir mücadele geleneği-geçmişi vardır. Ya gecekondunun kuruluşu sırasında arazi mafyasına karşı, ya yıkımlara karşı, ya da semtin en temel sorunlarını çözmek için bir anlamda zorunlu olarak geliştirdikleri örgütlenme ve mücadele biçimleri, bu mücadele geleneğinin ana halkalarıdır. Bu bazı yerde bizzat devrimcilerin önderliğinde gelişmiştir, bazı yerlerde ise kendiliğinden. Sonuçta gecekond halkı **devlete rağmen varolmayı başarmış** bir konumdadır. Kendi kendilerine çok şey başarabileceklerinin bilinci örtük ya da açık vardır onlarda. Keza 90-91’lerde hemen tüm büyük kentlerde yoğunlaşan ve en çıplak haliyle Küçükarmutlu’da gözler önüne serilen yıkımlara karşı direnişler, son iki yılın barikat direnişleri,

bu mücadele birikimini önemli ölçüde büyötmüş, kendi içinde dönüşümlere uğratmıştır.

Gençliğe yaklaşım da basmakalıpcılığın, ya da kolaycılığın kendini gösterdiği bir başka noktadır. Gençliğin öfkesini eyleme dönüştüreceğiz elbette. Ama devrimci faaliyeti sadece buna yoğunlaştırmak kolaycılıktır, ve uzun vadeli sonuçlar yaratmaz. Bize kısa vadeli başarılar kazandırır belki, ama kalıcı olmaz. Öfke çabuk parladığı gibi, çabuk da söner. Gençlik devrimin saflarına gelir ve gider... Eğitim çalışması bu gençliğin zoruna gider örneğin, ısrarlı olmalıyız. Kitle çalışması yapmak zoruna gider, sabrı öğretmeliyiz.

Gecekond denilince akla, özellikle son zamanlarda önce gecekond gençliği geliyor. Gecekond gençliğinin bu potansiyelin en önemli parçası olduğu doğrudur. Ama buna rağmen, bu tarz bir yaklaşım yanlıştır. Esas olarak da böyle bir yaklaşımı burjuvazi öne çıkarıp sürekli işlemektedir. Bu, burjuvazinin yıllarca devrimci örgütleri bir gençlik hareketi, sınıf mücadelesini de adeta bir gençlik mücadelesi gibi yansıtan yaklaşımından farklı değildir. Gazi ayaklanmasını salt bir gençlik ayaklanması gibi yansıtmaya çalışması, 1 Mayıs ‘96’daki öfkeyi salt gençlik öfkesi olarak göstermeye çalışması da bundandır örneğin. Burjuvazi bugün de sürekli gençlik vurgusuyla gecekondlardaki hoşnut-

suzluğun, öfkenin, tepkinin sınıfsal niteliğini örtmeye, gecekond halkını bu tepkiden uzak tutmaya çalışmaktadır. Sol da gecekond gerçeğini böyle daha çok anlık gelişmelerle keşfetmeye çalıştığı için keşfettiği daha çok burjuvazinin gösterdiği kadarıyladır, onun etki alanı altındadır. Ama örneğin 90-91’deki su sorunu temelinde kitle gösterilerinden başlayıp fiili direnişlere uzanan gecekond mücadelelerinde ön planda olan hiç de tek başına gençlik değildir.

Gecekondlardaki devrimci çalışmada elbette bazı öncelikler, yoğunlaşmalar olacaktır, ve bu anlamda bir öncelikten sözedersek gençliği ve kadınları bunun başında sayabiliriz, ancak örgütlenme bölgedeki tüm halk kesimlerini kapsamak zorundadır. Binlerce ev kadınının, binlerce işsiz, binlerce işçi ve memurun, esnafın bulunduğu bir alanda eğer ki biz sadece gençliği örgütleyecek, tüm eylemimizi gençliğe dayandırırıyorsak orada büyük bir eksiklik var demektir; oligarşinin politik yönlendirmelerinin başarısı var demektir. Gecekond halkının yaşlılarının öfkesi, tepkisi de, belki daha farklı biçimlerde ama mutlaka en az gençliği kadardır. Bunu açığa çıkarabilmeliyiz esas olarak. Bu da devrimci çalışmayı, basmakalıp yaklaşımlardan uzak, mücadele deyince bunu üç-beş, hatta diyelim 50-100 genci örgütlemek, onlarla korsan gösteri yapmak olarak algılayan şekillenmeden uzak, emekle, sabırla, tüm emekçileri örgütleyen bir bakış açısıyla ele almakla mümkün olur.

Gençliğe yaklaşım da basmakalıpcılığın, ya da kolaycılığın kendini gösterdiği bir başka noktadır. Gençliğin öfkesini ey-

leme dönüştüreceğiz elbette. Ama devrimci faaliyeti sadece buna yoğunlaştırmak kolaycılıktır, ve uzun vadeli sonuçlar yaratmaz. Bize kısa vadeli başarılar kazandırır belki, ama kalıcı olmaz. Öfke çabuk parladığı gibi, çabuk da söner. Gençlik devrimin saflarına gelir ve gider. Eğitim çalışması bu gençliğin zoruna gider örneğin, ısrarlı olmalıyız. Kitle çalışması yapmak zoruna gider, sabrı öğretmeliyiz. Onlara bunun olabilirliğini, yaşlı-geç-çahil insanların örgütlenebileceğini göstermekte ve öğretmekte ısrarlı olacağız.

Kısacası sorun gecekondü semtlerindeki devrimci çalışmayı şu ya da bu önyargıdan, bize çeşitli biçimlerde dayatılan kalıplardan kurtarmaktır. Daha yeni, daha zengin, daha kitlesel, daha dinamik bir bölge örgütlenmesi için yoğunlaşmalıyız. Yeni örgütlenme ve mücadele biçimlerini, yeni propaganda ve ajitasyon yöntemlerini denemekte araştırmacı ve cesur olmalıyız.

MAHALLE ÖRGÜTLENMESİ ÖRGÜTLENMELER TOPLAMIDIR

Kadınlar, çocuklar, gençler... genç erkekler, genç kızlar... işsizler, esnaflar... işçisi, memuru, Alevisi, Kürdü, Türkü, azınlıkları, yaşlıları... bunlar mahallelerde mutlaka ayrı ayrı seslenmemiz, ayrı ayrı örgütlememiz gereken kesimleri oluşturuyorlar. Bürokratik bir örgütlenme modeli, bürokratça ilişkiler, herşeyden önce mahallelerin o zengin, dinamik gerçeğine yabancısıdır. Halk Komiteleri, Halk Meclisleri,

milis örgütlenmesi, Cephe bünyesinde kadın, esnaf, çocuk kol-ları, dernekler, tüketim kooperatifleri... bunları da çoğaltabilir, daha pekçok örgütlenme biçimini sayabiliriz. Bunların hepsinin aynı anda olması diye bir şey de yok. Bu, örgütlenmeyi idealize etmek olur kuşkusuz. Ama bu örgütlenme hedefleri, bakış açısı hep çalışmamızın seyrini belirliyor olmalıdır. Sonuçta tüm çeşitliği içinde bunlar ulaşılamaz, gerçekleştirilemez de değildir. Bunlardan bazıları zaman zaman öne çıkabilir, çalışmanın ağırlığı ona kaydırılabilir. Örneğin bir dönem mahalli alanlardaki çalışmada oldukça öne çıkan dernek-leri ele alalım; Demokratik dernekler mahalle çalışmasında her zaman büyük önem taşımıştır ve yine de taşıyacaktır. Derneklerin yaygınlaşmaya başladığı 89'da sorun şöyle konulmuştu:

“Faşizmin bir devlet biçimi olarak kurumlaştığı ülkemiz koşullarında, mevcut yasalarla sınırlı, her an kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya bulunan ve oligarşinin saldırıları için açık hedef teşkil eden bu yapılanmaların uzun vadede beklenen işlevleri ifa etmede yetersiz kalacağı, başlangıçta belirli bir ihtiyaca cevap verse de süreç içerisinde yetmeyeceği aklıdan çıkarılmamalıdır. Bu nedenle bu tür açık yasal örgütlenmelerle birlikte halkın demokratik tepkilerini örgütleyip ona pratikte yön verecek ve mevcut yasaların çizdiği çerçeveye kendini sınırlamayacak değişik biçim ve araçlar bulunmalı, mücadele pratiğinin içinde zenginleştirilmelidir.”

Halk Meclis ve Komiteleri, dernekleri gereksiz kılmıyor. Tersine bugün olanak bulunan her yerde dernekler yine açılmalı, yine çalıştırılmalıdır. Keza dernekler dışında spor kulüplerinden, kültürevlerine, kooperatiflere sosyal, kültürel ya da ekonomik nitelikli “yasal” kuruluşlara kadar her örgütlenme aracını kullanmak zorundayız.

Bu tesbitlere rağmen ne yazık ki öngörülen tam olarak yerine getirilememiştir. Dernekler belli bir süreçte önemli bir işlev yüklenmiş, devrimci hareketin bu bölgelerde kitleselleşmesinde ve kitlelerle ilişkisinin kalıcılıştırılmasında önemli rol oynamış, ancak alternatifleri oluşturulamadığı için kapatılma durumunda belli boşluklar da doğmuştur. Oysa ki gereken, her koşul altında mahalli alanın demokratik, meşru, legal ya da yarı-legal örgütlenmesini sürdürecektir bir örgütlenme ve çalışma tarzıdır.

Halk Meclisleri, bugün çeşitli yazılarda ayrıca ortaya konan işlevlerinin yanında aslında böyle bir gerekliliğin de ete kemiğe bürünmesidir.

Kuşkusuz Halk Meclis ve Komiteleri dernekleri gereksiz kılmıyor. Tersine bugün olanak bulunan her yerde dernekler yine açılmalı, yine çalıştırılmalıdır. Keza dernekler dışında spor kulüplerinden, kültürevlerine, kooperatiflere sosyal, kültürel ya da ekonomik nitelikli “yasal” kuruluşlara kadar her örgütlenme aracını kullanmak zorundayız. Bugün bu anlamda belli bir kısırlık, darlık içinde olduğumuz da söy-

lenebilir. Böyle bir gelişmeye pek kafa yorulmamaktadır. Oysa emekçi semtlerinde halkın pek çok sorunu, talebi bu tür örgütlenmelerin zemini haline dönüşebilir ve bu vesileyle yeni kesimlerle de ilişkiler kurulmuş olur.

Mahalli alanda dernek çalışmasının belli ayırdedici yanları vardır. Çünkü bu dernekler esas olarak emekçi halkı kapsamalarına karşın, örneğin kitlesi bir işçi sendikasında olduğu gibi, bir gençlik derneğinde olduğu gibi değildir yine de. Kültürel, ekonomik farklılıklar daha fazla, daha derin olabilir. Bu durum farklılıkları gözetken bir çalışma tarzı izlenmesini zorunlu kılar. Bu farklılık gözetilmediğinden, gözetmenin somut ifadesi olarak bu kesimlere yönelik dernek bünyesinde özel programlar oluşturulmadığından dernekler çoğu kez, örneğin sadece kadınların gidip geldiği bir yere, ya da bir başka durumda sadece gençlerin derneği durumuna düşebilmektedir. Öte yandan dernekler bölgedeki tüm zaafların, davranış özelliklerinin hücumuna uğrayacaktır doğallıkla. Hemşericilik, lümpen alışkanlıklar ve benzeri... Bunlar ancak sabırlı ve programlı bir çalışmayla aşılabılır ve değiştirilebilir. Sekterlik ya da liberalizme düşmeden yapmalıyız yapacağımızı. Bu özellikleri ne yok sayan, ne de olduğu gibi meşrulaştıran bir tutum devrimci örgütlenmeyi, kitlelerin örgütlenmesini geliştirmez. Her iki durumda da kaybeden devrim olur.

Ama derneklerde asıl sorun, hangi ad ve amaçla kurulmuş olursa olsun dernekleri kısa sürede semtteki tüm örgütsel faaliyetin merkezine dönüştürmemizde, gençlik dışındaki kesimler için orayı cazip olmaktan çıkarmamız-

dadır. Dernekler tabii ki örgütsel faaliyetimizin bir parçası olacaklar; ama yalnız bir parçası... bütünü ya da merkezi değil. Örneğin “falan semti **güzelleştirme derneği**” kurduğumuzu düşünelim. Bu dernek gerçekten semtin güzelleştirmesiyle uğraşsın, yoluyla, kaldırımıyla, ağaçlandırmasıyla uğraşsın, böyle bir faaliyet semtteki bir sürü insanı içine çekecektir; bu da yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesinin bir parçasıdır. Bu faaliyet içinde sayısız insanla ilişki kurulur, paylaşımlar yaşanır, onlar içinde siyasi çalışmamızı yaparız. Bu faaliyet de onlara çok şey öğretir. Ve o dernek sürekli kitleleri devrimcilere taşıyan bir kanal olarak kalır. Ama biz genellikle dernekleri ilgisiz tarzlarda kullanıyoruz, ve bu aceleciliğimiz, kolaycılığımız, çalışma alanlarını ayırdedemediğimiz için de aslında çok kısa bir süre sonra da buralardan yararlanamaz hale geliyoruz. Aşılması gereken tarz budur işte. Örgütlenme kelimenin gerçek anlamıyla ekonomik, demokratik, kültürel, siyasal çok yönlü olmalıdır; çok yönlülük asla lafta kalmamalıdır.

MAHALLELERDE MÜCADELENİN ÇOK YÖNLÜLÜĞÜ

Gecekondular çelişkilerin en yoğun ve çok yönlü olduğu yerleşim alanlarıdır. Böyle olduğu içindir ki mücadele de çok yönlü olmak zorundadır. Politik mücadele, askeri mücadele, ekonomik demokratik mücadele, kültürel mücadele, ideolojik mücadele gibi altbaşlıklarda ifade edebiliriz bunları. Bir başka açıdan gençliği kazanma mücade-

si, kadınları, çocukları, esnafı kazanma mücadelesi olarak ifade edebiliriz. Kitabı anlamda mücadelenin çeşitleriyle değil, oradaki gerekliliklerle somutladığımızda bu başlıkları arttırabiliriz de. Fuhuşa karşı mücadele, faşist örgütlenmelere karşı mücadele, gericiğe karşı mücadele... bunların hepsi kendine özgü mücadele alanlarıdır ve herbiri ayrı programla, ayrı yöntemlerle yürütülmelidir.

Örneğin, kültürel faaliyet hemen hiç bir mahalli bölgede yoktur doğru dürüst. Israr edilmemektedir. Kültürel faaliyet adına örgütlenenler ise çoğu zaman bir folklor çalışmasını geçmemekte, bununla sınırlı bir bakış açısı yönlendirmektedir çalışmalarını.

Yaşam sorunlarının çözümü, dayanışmasının örgütlenmesi başlı başına bir sorun ve çalışma alanı olarak ele alınmalıdır. Yukarıda da değindiğimiz gibi kiminin tapulu bir evi, iyi para edebilecek bir arsası, evinde buzdolabı, televizyon anlamında belli bir standardı vs. derken azbuçuk birşeyleri olmuşsa da felaketler onları vurmaya hazırdır. Bir kanalda boğulur çocukları. Elektrik çarpmalarında insanlar ölür. Kanalizasyonun saçtığı hastalıklar onları bulur. Esas olarak hangi olanaklara sahip olurlarsa olsunlar yaşamları tehdit altındadır.

Fuhuşa, tefecilere, spekülörlere karşı mücadele özellikle emekçi semtlerinde öne çıkan, çıkarılması gereken bir mücadeledir. Yani emekçi halkı tehdit eden hiç bir şey, onların karşı karşıya olduğu hiç bir sorun bizim mücadele hedeflerimizin dışında değildir. Kitlelerin taleplerini sahiplenmez, sorunlarının çözü-

mü için mücadeleyi örgütlemeyi, kitleleri yalnızca dergi dağıtılabilecek, yalnızca şehitlerimizin cenaze törenine ve arada bir de mitinglere çağrılacak bir kesim olarak görürsek, ya da pratiğimiz bunun ötesine geçmezse orada mücadele ne gelişebilir, ne de kitleselleşebilir.

MAHALLELERDE ÇALIŞMA TARZI

Elbetteki mahallelerin tüm bu saydığımız özellikleri nedeniyle buralardaki çalışma tarzı da, bir işçi sınıfı içindeki, bir gençlik içindeki çalışma tarzına göre daha bir karmaşıklık arzeder; daha büyük bir ustalık gerektirir.

Bugün mahallelerde dikkatimizi, enerjimizi yoğunlaştıracığımız hedeflerin başında Halk Meclislerinin, Halk komitelerinin ya da ismi, biçimi farklı da olsa doğrudan emekçilerin yer alacağı halk örgütlenmelerini oluşturulması gelmelidir. Bu örgütlenmelerde kitlelerin söz ve karar hakkını kullanabilmelerini sağlamak, onların yaratıcılıklarını, inisiyatiflerini bu örgütlenmeler aracılığıyla açığa çıkarmak hedeflenmelidir. Elbette bunun için çalışma tarzımızdan öncelikle ayıklanması gereken yan **halka tepeden bakan** yaklaşımlardır. Halk örgütlenmelerindeki demokratik işleyişi sağlamada azami dikkat gösterilmelidir bunun için. Halk Meclisleri, Komiteleri oluşturulabildiği ölçüde tereddütsüzce bölgede inisiyatif sahibi kılmalıyız onları. Kitlelerin, devrimci sempatizanların sorumlularını, en genel anlamda bölgede faaliyet yürüten devrimcileri eleştirebilecekleri platformları yaratmak görevinden kaçılmamalıdır.

Otorite ve yönlendirme sadece talimat ve görev vermeyle sağlanamaz. Unutulmamalıdır ki *“kitlelerin düşüncelerinden korkan, tevazu sahibi olmayanlar genellikle kendine güvenmeyen, zaafli, konumunu yitirme endişesi taşıyanlardır.”*

Mahallelerde yozlaşmaya karşı mücadele kuşkusuz önemli boyutlardan birini oluşturuyor. Ama bu mücadelenin salt birahanelerin molotoflanmasıyla yapılabileceğini, hele ki başarıya ulaşabileceğini sananlar yanıltıyorlar. Gençliği örgütlediğimiz sürece, birahanelerin yenileri açılacaktır, örgütlenmeyen o gençlik iki sokak ötedeki birahaneyi bulmakta zorlanmayacaktır.

Elbette çalışma tarzımızda terkedilmesi gereken alışkanlıklar, eksiklikler bununla sınırlı değil. **Taklitçilik, klişecilik, kolaycılık** diğer bir boyutu oluşturuyor örneğin. Neyin, niçin yapıldığının belirsizleştiği bir taklitçilik bölgelerdeki çalışmanın belki de en önemli kısır döngüsüdür. Sorumluluk üstlenen adeta kendinden önceki mücadele ve örgütlenme biçimlerini sürdürmekle yükümlü görüyor kendini. Ve sonuçta ortaya kısır yazılama-korsan gösteri pratiği ve gençlik örgütlenmesi olmayı aşamayan bir örgütlenme tablosu çıkıyor. Hayır, neyi, niçin yaptığımızı tekrar tekrar değerlendirelerek, hangi çalışma ve mücadele biçimlerinden hangi sonuçlar alındığı gözden geçirilerek etkisiz, kısır, sonuç alıcı olmayan yöntem ve biçimler terkedilip kitleleri

örgütlemek için, onları pratik eylemin içine sokmak, savaştırmak için, eğitmek için yeni yollar bulunup, yeni yöntemler geliştirilmelidir. Bu yollar, yöntemler her bölge özelinde farklılıklar gösterebilir. Bu gecekonduların zenginliğidir.

Yaşam tarzımızdan ilişkilerimize, üslubumuza kadar bizi emekçi halkın sürekli sınıdığı noktalarda mutlaka daha radikal adımlar atmalıyız. Teorik, soyut ya da ukala bir üslup yerine samimi, doğal, günlük bir üslup kullanmayı denemeliyiz örneğin. O konuşmayı **kime ve niye** yaptığımızı bir an için aklımızdan çıkarmazsak, doğal, olması gereken üslubu bulmak da o kadar zor olmaz zaten. Kitlelerin diliyle konuşmak, yazmak genel bir doğrudur kuşkusuz. Ama aynı zamanda aydın literatürüne özgü bir kavramlaştırmadır. Biz zaten doğal, günlük yaşamımızda konuştuğumuz gibi konuşursak bir problem yoktur. Problem aydın özentisi içinde, teori satma özentisi içinde, çok bilmişlik havaları içinde farklı konuşup yazmaya başlayınca ortaya çıkıyor. Bizim için “kitlelerin diliyle konuşmak” diye bir sorun olmamalı esasında. Bizim üslupta tartışacağımız başka şeyler olmalı. Örneğin okuyanı, dinleyeni sarsıcı bir üslubu nasıl geliştirebiliriz konuşmalı, tartışmalı, bu konuda pratik örnekler yaratmalıyız.

Kısır bir pratiğe hapsolmuş semt çalışmasını terketmeliyiz. Mesele, yalnız protesto gösterileri örgütlemek değildir, gecekonduların özgünlüğü işte bu noktada çıkar ortaya. Devrimci Sol’un dünden bugüne yer aldığı kimi çalışmalar örnektir buna: *“su borularının döşenmesi, su depolarının yapımı, açıktan akan lağım sularının*

*kurutulması, kanalizasyon şebe-
sinin döşenmesi, elektrik direği di-
kilmesi, sağlık odaları kurulması,
kooperatifler kurularak tüketim
maddelerinin ucuza temin edilmesi,
yolları kaplayan çamurların kuru-
tılması...”;* kadro, taraftar tüm yol-
daşlarımız bu sayılan işlerde taş ta-
şımış, kazma sallamış, ve aynı za-
manda bunlar için toplantı, yürüyüş
örgütlemiştir.

Mahallelerdeki çalışma tarzında
bir diğer “sorunlu” yanı, “şiddet”e
nasıl bir rol yüklediğimiz oluşturu-
yor. Örneğin, **yozaşmaya karşı
mücadele.** bu alanda kuşkusuz ö-
nemli konulardan biridir. Ama bu
mücadelenin salt birahanelerin
molotoflanmasıyla yapılabileceğini,
hele ki başarıya ulaşabileceğini sa-
nanlar yanılıyorlar. Gençliği ör-
gütlediğimiz sürece, birahanele-
rin yenileri açılacaktır, örgütlenme-
yen o gençlik iki sokak ötedeki bi-
rahaneyi bulmakta zorlanmayacak-
tır.

Örneğin faşistlere karşı müca-
dele açısından da benzer bir sorun
vardır. Mahallede faşistlere ev,
dükkan vb. kiraya verilmemesi için
özel bir ajitasyon geliştirmek, bunu
ev ev örgütlemek en az faşist iş-
yerlerini molotoflamak kadar ö-
nemlidir. Gerektiğinde çatır çatır
çatışacağız tabii ki, öne atılmaktan
geri kalmayacağız. Halkın can gü-
venliği sorununu, sorunumuz saya-
cağız. Ama vurgulamak istediğimiz
yan başkadır.

Silahlı mücadele, silahlı eyle-
mi “*sihirli bir değnek*” olarak al-
gılamak, böyle bir çalışma tarzının
kökenindeki kolaycı ve sakat anla-
yıştır. Böyle bir anlayış esasta kit-
lelerin çelişkilerini, ruh hallerini,
taleplerini de çözümleyemez. Böyle
kolaycı bir bakışa sahip olundu-
ğunda kitleleri örgütleme derdi de
olmaz, buna kafa yormaz. Kitleleri
politikleştirmez.

**Halkın ev ev
örgütlenmesi
mahalledeki çalışma
tarzının temeli olmalıdır.
Semtte kapısını bile
çalmadığımız binlerce ev
olduğu sürece, şu ya da bu du-
rumda -bir gazete
vermek için, bir gösteri
sonrası
girmek için, bir çanta bildi-
riyi beş dakikalığına
bırakmak için çatkapı
açıp içine
girebileceğimiz yüzlerce
kapı yaratılmadığı sürece semt
çalışması henüz kısır döngüle-
rini aşamamış, klasik-zaafli
pratiğin ötesine geçememiş
demektir. Bu söylediğimiz
çok mu zor peki, çok mu
ideal, hayır. Çok çeşitli
semtlerdeki
çalışmalarımızın en
azının bile 5-6 yıllık bir
geçmişi olduğu düşünülecek
olursa, bu çoktan ulaşılmış bir
hedef olmalıydı. Niye ulaşıl-
madı, işte bunu sorgulamak
lazım.**

Bu kesimlere devrimci şiddetin
dışında nasıl darbeler vurabiliriz,
kitleleri nasıl daha örgütlü hale ge-
tiririz sorularını sürekli sorup, bu-
nun için her olanağı, yöntemi, ku-
rumu değerlendirme yaklaşımı i-
çinde olmalıyız. Örneğin bizzat dü-
zen partilerini kullanabiliriz. Örne-
ğin Muhtarlıklar çerçevesinde neler
yapılabileceğinde daha üretken, ya-
raticı olunabilir; halkın örgütlü ha-
reket ettiğinde kendi sorunlarını
çözebileceğini kavramasında, kendi
gücünü görmesinde muhtarlıklar ö-
nemli araçlar olabilirler.

Halkın ev ev örgütlenmesi
mahalledeki çalışma tarzının temeli
olmalıdır.

Semtte kapısını bile çalmadığı-
mız binlerce ev olduğu sürece, şu
ya da bu durumda -bir gazete ver-
mek için, bir gösteri sonrası girmek
için, bir çanta bildiriği beş dakika-
lığına bırakmak için çatkapı açıp i-
çine girebileceğimiz yüzlerce kapı
yaratılmadığı sürece semt çalışması
henüz kısır döngülerini aşamamış,
klasik-zaafli pratiğin ötesine geçe-
memiş demektir. Bu söylediğimiz
çok mu zor peki, çok mu ideal, ha-
yır. Çok çeşitli semtlerdeki çalış-
malarımızın en azının bile 5-6 yıllık
bir geçmişi olduğu düşünülecek ol-
ursa, bu çoktan ulaşılmış bir hedef
olmalıydı. Niye ulaşamadı, işte
bunu sorgulamak lazım.

Operasyonlar, tutuklamalar
kesintiler yaratıyor, uzun vadeli
programlar yapamıyoruz, vb. deni-
lecektir belki. O zaman oturup ope-
rasyonlara, tutuklamalara karşı bu
süreklilik nasıl sağlanır onu tartış-
malı, onun yollarını bulmalıyız.
Her seferinde sil baştan yapılacak-
sa, bir yerde o çalışmayı yapmak
bile anlamsız hale gelir. En başta da
mahallelerdeki yönetici yoldaşları-
mız kendilerini o mahalli bölgede
“kampanya görevlerini yerine ge-
tirmekle görevli” bir sorumlu say-
maktan çıkmalıdır, daha geniş,
daha uzun vadeli bakabilmeli, bu
anlamda raporlar, programlar o-
luşturmaya ilk yapmaları gereken
iş saymalıdır. Belki bir iki pratik
iş eksik kalır bu arada. Ama böyle
bir program, plan kuşku duyulma-
sın ki, yarın o pratiğin kitlesellik
anlamında, yaygınlık anlamında on
mislini yaratır.

YAYINLARIMIZ VE YAYIN POLİTİKAMIZ

Yayın faaliyetimiz, legal ya da illegal, Parti-Cephenin tüm diğer örgütsel faaliyetlerinden, stratejik ve taktik hedeflerinden, savaşından ayrı değildir. Bu anlamdadır ki, Devrimci Sol'un ve devamında Parti-Cephe'nin gelişimine bağlı olarak yayın alanında da önemli bir gücün sahibi olunmuştur. Ancak yine de bu alanın yeterince etkili kullanıldığı söylenemez.

80 öncesi bir yana, yalnızca 86'dan bu yana dergi, kitap, broşür, bildiri, özel sayı olarak yaptığımız yayınların hacmi çok kaba bir hesapla -kitap sayfası olarak- 35-40 bin sayfa civarındadır. Bu gerçekten de ülkemiz devrim tarihi açısından, hatta dünyadaki diğer örnekler açısından büyük bir rakamdır.

Bu 35-40 bin rakamının içinde 1 sayfa olarak geçen kimi özel sayıların 250-300 bin adet olarak çoğaltıldığı, her bir derginin 15-20 binlik tirajlarla basıldığı da düşünüldüğünde ortaya çıkan rakam şaşırtıcıdır. Bu milyonlarca sayfa yazının basılması, dağıtılması demektir.

Binbir emek ve özveriyle, binbir riskle başarılan bu faaliyetten çok daha büyük sonuçlar alabilmeliydik ve alabilmeliyiz.

Gerek bu alanda görevli yoldaşlarımız, gerekse de tüm diğer alanlardaki insanlarımız, bu konuda özel olarak görevlendirilmiş olup olmamalarından bağımsız olarak bu soruna eğilmelidirler.

Yazarken de, basarken de, dağıtırken de emeğimizi, özverimizi, özenimizi katmalıyız bu faaliyete. Kimsenin kuşkusu olmasın ki, gelişigüzel yazılan, klasik deyişle "şişirme" bir dergi, bir bildirideki yüzeysellik, onu ele alan kitleler tarafından görülür, sezilir. Dağıtımdaki "iş olsun" diye yapılan dağıtım kimsenin gözünden kaçmaz. Ve sizin önem vermediğiniz birşeye kitleler hiç önem vermez.

Evet, yayınlarımız daha etkili silahlara dönüştürülmelidir. Nasıl olacak sorusunun cevabı bu yazıda ana hatlarıyla vardır, ama asıl cevap alanlarda, bizzat mücadelenin içinde bulunacak ve hayata geçirilecektir.

1978'den beri kesintilerle de olsa çeşitli alanlarda, çeşitli biçimlerde yayın faaliyeti yürütüyoruz. Hemen her alanda zigzaglı, ilerlemeli-gerilemeli bir özellik gösteren mücadelenin bütünü açısından ele alındığında bu şaşırtıcı ve devasa bir başarıdır. Ve her büyük başarı için sözkonusu olduğu gibi, biliniyor ki, kolay elde edilmedi bu başarı. Baskılar, işkenceler, yüzlerce gözaltı, tutuklama, yayın yasakları, kapatmalar, para cezaları pahasına elde edilebilen bir başarı vardır ortada. Başarı, her şeyden önce devrimci mücadele açısından bir mevzinin kazanılmış olmasıdır.

Onca kağıt, onca mürekkep, onca emek, onca özveri, ve onca risk ve bedel... Devrimci basın mevziinin cephaneliği basitçe bunlardan oluşuyor işte. Elbette bu cephaneliğin asıl silahları da Devrimci Hareketin iradesiyle, politikalarıyla bu alanda ortaya konulan kararlılıktır.

Hareketimiz gerçekten de baştan beri bu alana büyük önem vermiştir. Çünkü, böyle bir mevziye, böyle bir araca sahip olmak büyük bir güçtür. Düşman da bu gücün farkında olduğundandır ki, aralıksız saldırıyor bu mevziye. Peki, birimlerde, alanlarda yönetici olarak, kadro olarak ve genelde tek tek tüm insanlarımız açısından biz farkında mıyız bu gücün?

Bu gücü doğru kullanıyor mu-yuz?

Bu soruya olumlu cevap vermek, en azından belli bir yeterlilik belirtmek mümkün değildir. Tersine, bu mevzinin savaş tarzımızı yenilememiz, geliştirmemiz gereken mevzilerden biri olduğunu görmek durumundayız her şeyden önce. Nasıl yenileyeceğimizi, nasıl geliştireceğimizi doğru cevaplayabilmek için de işe doğru sorularla başlamalıyız. Bu mevzide nasıl savaşıyoruz? Bu mevziye akıtılan bunca olanak, bunca emek karşılığını buluyor mu? Bu mevzinin savaşımızın bütünündeki önemi, yeri nedir?

Ya da şöyle soralım; bir dergiyi elimize aldığımızda ne düşünüyoruz? Onu yalnızca kağıt ve mürekkepten ibaret bir şey olarak mı görüyoruz; yoksa gerçekten onun her satırındaki emeği, özveriyi, yıllardır ödenmiş bedelleri hatırlıyor ve onun elimizde nasıl bir silah olduğunun olabileceğinin farkına varıyor muyuz?

Soru ne yalnız okurlara ilişkindir, ne de sadece bu alanın çalışanlarına. Soru, okurları, muhabirleri, dağıtımçıları, yazarları olarak herkes için geçerlidir.

DEVRİMCİ BİR YAYIN ORGANININ İŞLEVİ

Bir gazetenin devrimci çalışma açısından önemi, yeri, geçmişten bugüne solun çokça tartıştığı sorunlardan biridir. Rus devrimcilerinin 1900'lerin başlarında yayınladıkları Iskra çerçevesinde odaklaşan bu tartışmalar esasta çoğunlukla soyut

tartışmalar olmuştur. Ve bugün de çeşitli dergilerde tartışmanın hala aynı örneklerle sürdürüldüğüne tanık olunuyor. Bu tartışmadaki saflar doğallıkla tarafların devrim anlayışlarına, ama daha da belirleyici yanıyla, Marksizm-Leninizmi ele alış tarzlarına paralellik taşımaktadır.

Teorik açıdan da, pratik açıdan da yayın politikası konusunda ülkemizde geçmişten bugüne belli başlı birkaç eğilim ayırde-dilebilir.

Şablonculuklarını yayın alanına da taşıyıp dergilerine Iskra'nın işlevini yükleyerek yayın organı çıkarırları **ilk grup** olarak ele alabiliriz. Onlara göre gazete örgütsel insanın, örgütlenmenin olmazsa olmaz parçasıydı. Lenin gazete için **"kollektif bir ajitatör ve örgütleyicidir"** demişti; öyleyse örgütlenme esas olarak gazete etrafında gerçekleşebilecekti. Örgütün omurgası da gazete dağıtım ağı etrafında oluşacaktı. Ama gerçek olan şu ki, bu çevrelerin hiçbirinin yayın organı, tüm güçlerini bu alana seferber etmelerine karşın ne Iskra'nın gibi illegal bir dağıtım ağı oluşturabilmiş, ne özde illegal yayınlarını böyle bir işleve kavuşturabilmiş, hatta ne de belli bir yaygınlığa ulaştırabilmişlerdir; tüm yaygınlıkları, legal ve "bildiri gibi" dergi dağıtımıyla sağlanan bir yaygınlık olmuştur. Dahası, gazete çevresine ve dağıtımına göre şekillenmiş yapılanmalar ise asla gerçek anlamda bir örgüte dönüşmemiş, bu örgütler öngörülenin aksine ancak **omurgasız** örgütler olabilmişlerdir. Faşizm koşullarındaki dayanıklılıkları da buna denk olmuştur elbette. **İkinci bir grubu** ise TİP, TSİP vb. çevre-

lerin bol miktarda yayınla hayata geçirdikleri teorik-bürokratik dergicilik oluşturur. Her ne kadar şablonculukta, Marksizmi-Leninizmi revize edişte birinci gruptan geri kalmamaları da tümüyle yasal bir pratik içinde olduklarından Iskra modelini olduğu gibi savunamazlardı; bu yüzden kendi yasalci-legalist pratiklerine uygun(!) bir tarz geliştirdiler. Bu öylesine bir dergiciliktir ki, adeta teori ve kırtasiyecilik içinde bir boğulma sözkonusudur. Onca yayından geriye pek bir şey kalmamıştır. Yapılan onca yayın genç devrimcilerin tarihi öğrenmek ya da bir "araştırma materyali" olarak başvurabilecekleri bir kaynak olma özelliği bile taşımıyor bugün. Çünkü sayfalar, ciltler dolusu yazıp çizdikleri gerçekten soyut teoridir; üstelik kendi emeklerinin olmadığı Sovyet teorisyenlerinden aktarılmış bir teori... Çeşitli yayın organları vardır; içeriğine katılmasanız, orada savunulan düşünceleri benimsemesiniz bile niteliği itibarıyla teorik bir belge, bir başvuru kaynağı olma özelliği taşırlar. Ne yazık ki onlarca ad altında yayınlanan onlarca dergiden geriye böyle bir miras bile kalmamıştır. **Üçüncü bir grup** ise daha çok THKP-C'yi sol yorumlayan grupların pratiğinde ortaya çıktığı gibi, yayın faaliyetini küçümseyen, ne illegal, ne legal yayının işlevini kavrayamayan çevrelerdir. Onlar kitle çalışmasının sabır isteyen zahmetli yollarına girmek yerine *"biz eylem yaparız, kitleler peşimizden gelir"* anlayışını taşıdıkları için yayın organı konusunda da ek bir zahmete girmemişler, onun kitle çalışması açısından, gerek

oligarşiye, gerekse de oportünizme, revizyonizme karşı ideolojik mücadele açısından işlevini görmemiş, kabul etmemişlerdir.

Elbette bunların dışında pek çok ara kategoriler de sayılabilir. Teorisi başka, pratiği başka; kafası bir yerde, gövdesi başka yerde gruplar gerçekten de ancak böyle ara kategorilerde değerlendirilebilirler. Örneğin Devrimci Yol gibi halk savaşı diyen ama esas olarak düzen içinde meşrulaşmayı esas alan bir pratiğin sahibi olanlar yayıncılığı da kırtasiyeciliğe dönüştürmüşler, adeta revizyonistlerle yarışıp, örgütlenmeyi dergi çevresindeki legal bir örgütlenmeye dönüştürmüşlerdir. Tabii böyle olunca, **“en geniş kitle içindeki en dar kadro çalışması”** olarak adlandırılan devrimci bir anlayışın içinin boşaltıldığı çarpık bir şekillenme ortaya çıkmıştır.

80 sonrasında ise hemen hemen 86'lara kadar ciddi-sürekli anlamda ne legal, ne illegal bir yayın pratiği yoktur solun. Yayın politikalarındaki ve yayınların şekillenişindeki eksiklik kendini böylece ortaya koymuştur aslında. Kuşkusuz bu, örgütlerin genel olarak içinde bulunduğu durumdan, geneldeki örgütsel zaaflarından bağımsız değildir.

Devrimci Hareket 86 sonrasında legal bir yayın çıkarmaya başladığında içlerinde geçmişin Iskra'cı, dergi etrafında örgütlenme savunucuları da olmak üzere hemen hep bir ağızdan hareketimize karşı legalizm, dergi etrafında örgütlenme eleştirileri yöneltilmiş; ama ortam biraz değişip de devrimci basın mevzii, kazanılmış bir mevzi haline dönüştürülünce bunların

pek çoğu boylu boyunca bu alana dalmayı ihmal etmemişlerdir. Sonrası ise biliniyor; Devrimci Hareket kendi anlayışı doğrultusunda legal-illegal bütünlüğünü oluştururken, onlar hızla legalize olma yolunda yürümeye başlamışlardır. Kimi-leri başka nedenleri de olan marjinallikleri içinde dergi siyasetlerine dönmüşler, ve çoğu da halen bu kısır döngüden çıkamamıştır. Devrimci Hareket bu süreçte legal yayın organına birinci olarak; demokratik mücadelenin bir parçası olarak bir mevzi kazanma açısından, ikinci olarak da kitlelere ulaşmanın, emekçilere, genç devrimcilere politika götürmenin, üçüncü olarak 12 Eylül'ün depolitizasyonunu kırmanın, ve dördüncüsü solda revaçta olan sivil toplumculuğa karşı ideolojik mücadelenin bir aracı olarak bakmıştır. Ve bu yayın gerçekten de tüm yetersizliklerine karşın bu işlevleri büyük bir başarıyla üstlenmiştir. Cuntanın baskı ve depolitizasyon ortamında herkesin sol kulağını sağ eliyle göstermeye devam ettiği bir süreçte politik kimliğini açıkça ortaya koyan bir yayının ortaya çıkışı, devrimci çalışma ortamını önemli ölçüde etkilemiştir. İçerik ve teknik bakımından ise, o günkü haliyle bile, on yıl sonra çok daha gelişmiş teknik, maddi ve kitle olanaklarıyla çıkan dergilerin pekçoğundan ileri olduğunu söylemek abartı değildir.

Iskra da, bir başka ülkedeki devrimcilerin, komünistlerin yayın pratiği de ders çıkarma anlamında elbette incelenmeli, tartışılmalıdır. Ama biz bu dergiyi bu ülkede, bu ülkenin devrimi için, bizim halkımıza yönelik olarak çıkaracağımıza

göre, aslolan *“Neye ihtiyaç var?”*, *“İşlevi ne olacak?”*, *“Üslubu nasıl olacak?”* sorularına kitleler içindeki çalışmada cevap bulmaktır. Ölçü bu noktalarda somutlanır. Aslında kimsenin uzun boylu kafa yorması da gerekmez, bir yayının organının işe yarayıp yaramadığı, hedef kitlesi açısından bir **ihtiyaç haline** gelip gelmemesiyle basitçe ölçülebilir. Biçiminin doğruluğunu-yanlışlığını da bu kitle tarafından sahiplenilip sahiplenilmemesi gibi yalın bir ölçüden çıkarabilirsiniz.

Bu noktada, sorun iki yanlıdır. Devrimci sosyalist basın organlarında sıkça okura yönelik çağrılar yapılır; *“sahiplenmek”* gerektiği belirtilir. Elbette gerekli çağrılardır bunlar, kadrolardan taraftarlara kadar herkese bir sorumluluğun hatırlatılmasıdır. Ama dediğimiz gibi bu sorumluluk da iki yanlıdır. Çağırıcı yapanlar gerçekten **“sahiplenilecek”** bir yayın sunuyorlar mı acaba? Yoksa *“bizim”*, *“hareketin”* yayınıdır, ne yazarsak yazalım, nasıl çıkarırsak çıkaralım sahipleneceksiniz bakış açısı mı egemendir? Solda çeşitli çevreler tarafından legal olarak yayınlanan ve ne içerik, ne de biçim açısından yıllardır tek bir gelişmeye tanık olunmayan dergilere bakıldığında rahatlıkla bu bakış açısının egemen olduğunu söylemek zor değildir. Ne zaman çıkacağı, hatta çıkıp çıkmayacağı belli olmayan, gündemden, kitlelerin sorunlarından kopuk, çıkarmış olmak için çıkarılan, okuyucusuna karşı ne periyodu açısından, ne içeriği ve biçimi açısından bir sorumluluk duymayan bir dergi çıkarıldığı süreçte ise, derginin sayfalarının ya-

rısını sahiplenme üzerine yazılarla doldursanız da sonuç değişmez; o yayın gerçek anlamda sahiplenilmez. Sahip-lenin çağrılarını suni bir zorlama olmanın ötesine geçmez.

Yayın organının -legal ya da illegal- işlevi ve biçimlenişi, esas olarak içinde bulunulan süreçle, kitlelerin, devrimci hareketin o süreçteki koşullarıyla belirlenir. Bir yayın organı sürecin devrimci ihtiyaçlarına cevap verebildiği ölçüde doğru yerdedir. Kitlelerin nabzını yakalayabildiği, kitleler ve sol nezdinde ideolojik mücadele görevini yerine getirebildiği ölçüde periyoduyla, üslubuyla doğru biçimleniyor demektir. Bu işlevleri üstlenmeyen bir yayın organının ne çok mükemmel bir tekniğe sahip olması, ne sık ya da seyrek çıkıyor olmasının hiç bir özel değeri yoktur. Yayın organı üzerine somut ihtiyaçlarla örtüşmeyen tüm teorik belirlemeler de soyuttur ve soyut kalmaya mahkumdur.

ALAN YAYINCILIĞI

Genel bir yayın organının dışında, alanlar özelinde bir ihtiyaç çıkmışsa eğer, bu gerçekte o alandaki bir gelişmenin sonucudur. Alana özgü bir yayın organı bu gelişmeye hız katmanın, gelişmeyi yönlendirmenin bir aracı olarak gündeme gelir. Ancak mevcut alan yayınlarının böyle bir işlevi yüklenebildiğini söylemek mümkün değildir. Tersine onlar, tabiri caizse alandaki mevcut gelişmenin üstüne yatmışlar, işlevini, misyonunu üstlenmeyen bir gazeteyi alanın **sırtında taşımasını** dayatmışlardır. O yüzden de hep böyle

bir zorlama üzerinde ayakta durduğu için alan yayıncılığı özellikle belli alanlarda bir türlü rayına oturmamıştır. (*)

Satılmıyor, sahiplenilmiyor yakınması duyulmaktadır çoğu kez. Oysa sorun basittir, çünkü pek çoğu mevcut bir başka yayını, merkezi ya da genel yayınları tekrar ediyor çoğu kez, onun bir özeti gibi çıkıyor. O zaman niye okunsun, niye sahiplenilsin, niye beklensin? Kendince bir periyod oluşturmamış, kendi periyoduna ilişkin verdiği sözleri tutmamış, dahası adı alan yayını ama, yazıp çizdiği alanın içinde değil, niye beklenilip sahiplenilsin?

Bir alan yayını kendi alanının nabzını ve gündemini yakaladığı, kendi somutluğu etrafında politikalar ortaya koyduğu ölçüde “alan yayını” olur. Onun en temel özgünlüğü budur. Mevcut alan yayınlarının sayfa hacimleri bile şöyle çok kabaca incelendiğinde genel yazılar, genel tahliller, genel politikaların, gerek inceleme, gerek haber, gerek politika sunma anlamında alanın özgünlüğüne hitap eden yazılara göre bir hayli ağırlıklı olduğu görülür. Oysa açık ki bu oran tersine olmalıdır.

Bir yayın organının periyodu önemlidir. Bu periyoddan kastımız illa 10 günde, 15 günde bir olması değildir. Eğer başta öyle konmuşsa okuyucuya karşı o sözünü de yerine getirmelidir kuşkusuz. Ama asıl kastettiğimiz, yayının, en azından alandaki gelişmeler gerektirdikçe o kesimin elinde olmasıdır. İşçi sınıfı ayağa kalkmış, işçi alanının yayın organından tık yok. Mahalleler ayakta aynı şey mahalli bölgelerin yayın organı açısından geçerli. Kültür-sanat alanında yayınlanan bir dergiyi

“merhaba”sından itibaren siyasi bir dergiye rahatlıkla taşıyabilirsiniz. Onun kültür-sanat alanına yönelik bir dergi olmasının göstergesi her sayıda bir iki öykü, bir iki şiir yeralması mıdır? Kültür-sanat cephesinde bir misyon yüklenen dergi, piyasadaki diğer kültür-sanat dergileriyle kıyaslandığında gerçekten önemli bir tiraja sahiptir; ama açıkça belirtmek gerekir ki, bu, **dergi olarak** onun başarısından çok, alanda yaratılan devrimci prestij ve hayatın bütünündeki devrimci hareketin gelişkinliğinin bir sonucudur. Ama sorunun diğer yanı da şudur. Tüm eksiklik ve aksaklıklara rağmen ortaya koyduğumuz en ufak bir güzellik coşkuyla sahiplenilmektedir. Alan yayıncılığında başta kültür-sanat alanı olmak üzere kısa sürede genişletebileceğimiz, dönüştürebileceğimiz bir potansiyelimiz vardır. Baskılara, yasaklara, olanaksızlıklara rağmen ısrarımız çok zorlanmadan sonuç alacaktır. Mesela mahallelerde, kültür-sanat alanında ve belli ölçülerde işçi alanında, yayınlarımız biraz daha çaba ve programlı, özenli çalışmayla kendi ekolünü yaratıp, çekim merkezi olabilirler. Gerçekten bu noktada bir boşluk vardır ve boşluğu doldurmaya bizden başka da aday yoktur. Sorunlarımızı ve yapılması gerekenleri netleştirip bunu başa-rabiliriz.

Alan yayıncılığının temel sorunu, hemen hepsi açısından genele hitap eden yayın organının taklidi üzerinde biçimlenmesidir. Bu taklit, alan yayınlarının alanla bütünleşememesinin, alanda eğreti bir parça olarak kalmasının en temel nedenlerinden biridir. İşlevi olan bir alan

yayıncılığı için her şeyden önce bu taklitten ve “genel” bakmaktan kopuş zorunludur. Alan yayınları içerik olarak da, üslup olarak da, biçim açısından da kendi özgünlüğünü bulmalıdır. Bunun nasıl şekilleneceği çok çeşitli açılardan ele alınabilir. Örneğin, bir işçi alanı gazetesi üslupta, konuların ele alınışında sendikalarındaki, işçiler arasındaki literatürü yansıtmalıdır. Sorunun ele alınışında işçilerin, sendikacıların kullandığı kavramlar üzerinden hareket edilmelidir. Örneğin, şehitlerimiz önemlidir kuşkusuz. Ancak bir alan yayınında şehitlerimizin ele alınışı, ele alındığı üslup, öne çıkarılışı genel yayındaki gibi olmak zorunda değildir. Alanın içinden çıkan şehitlerin bu yayınlarda daha özel bir yer tutması son derece doğaldır. Örneğin her kampanya tüm sınıf ve alanlar için aynı önemi taşıyamaz. Bu, halkın farklı ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel özelliklere sahip çeşitli kesimlerden oluştuğu gerçeğiyle terstir. Dolayısıyla ne ölçüde öne çıkarılacağı her alan yayınında yine farklı olmalıdır. Kampanyanın hangi slogan ve taleplerinin öne çıkarılacağı noktasında da bir farklılık olmak durumundadır örneğin. Ama işte tüm bu farklılıklar yakalanamadığında, ortaya genel yayının taklidi, benzeri ya da özeti olan bir yayın çıkmakta, alan yayını, alanıyla yabancılaşmaktadır.

YAYIN ORGANLARININ SAHIPLENİLMESİ

Sahiplenme-sahiplenilme ken-dini esas olarak belli başlı bir kaç noktada gösterir. Yayın

organına içerik anlamında katkıda bulunulması, yayının dağıtımının sağlanması ve ekonomik olarak ayakta tutulması sahiplenmenin temel ölçütleri olarak değerlendirilebilir.

Sorunun ekonomik boyutundan başlarsak; açıkça ortaya koymalıyız, dergi paralarının dönmediği, başka şeylere harcandığı bir yerde sahiplenmenin “s”sinden bile söze-dilemez. Sözedenden sa-mimiyetsizdir. O, sahiplenmek bir yana, başkalarının emeğinin ürünü olan bir değeri gasbetmekte, herşeyden önce emeğe karşı basit bir saygıyı bile göstermemektedir. Dahası, onun bir sonraki sayının çıkıp çıkmaması diye bir derdi de yoktur; o mevzinin nasıl kazanıldığından, o olanağın nasıl yaratıldığından, bir sayının çıkmamasının bedeller ödenerek kazanılan o mevzide nasıl bir gerileme anlamını taşıyacağından habersizdir, ya da habersizdir ama bu konuda en ufak bir sorumluluk duymamaktadır. Gerçekte işin bu yönünün uzun boylu tartışılacak bir yanı da yoktur.

‘86 sonunda legal derginin çıkışında iki önemli tesbit yapılmış, buna uygun kurallar konulmuştur. Birincisi, her alan gibi dergi de **kendi kendine yetmek** zorundadır. İkincisi, **parasız dağıtılan dergi okunmayan dergidir**. İstisnaları dışında gerçekten de böyledir. Emeğin bu kadarcık olsun karşılığını vermek, şu içinde yaşadığımız kapitalist düzende bile asgari ölçülerde uygulanan bir kuraldır. Peki bir devrimci, ister kişisel olarak, ister bir alan adına emeğin karşılığını nasıl ödemez, nasıl böyle fütursuzca gasbeder? Orada artık derginin

sahiple-nilmemesi sorunundan da öte başka sorunlar vardır.

Sahiplenmenin ikinci boyutu ise derginin dağıtımına ilişkindir. Dergiye bakış açımız kuşkusuz, “bir yayın organı etrafından örgütlenmek” değildir, olmaz. Ama buna rağmen her gazete, ideolojik mücadele, kadrolara politika götürme, kitlelere ulaşma gibi yanları içerdiği içindir ki, aynı zamanda **örgütleyici** bir araç olma özelliği taşır. Evet, o bizim örgütlenmemizde önemli araçlardan biridir. Bizi kitlelerle tanıştıran araçlardan biridir. Onu, gazeteyi-dergiyi şu ya da bu alandaki devrimci faaliyetin, örgütsel çalışmamızın organik bir parçası olarak görmediğimiz sürece, dağıtımı da doğal olarak en sıradan biçimde, dağıtmış olmak için, sadece bir görevi yerine getirmiş olmak için yapılacaktır.

Unutmamalıyız ki, dağıtılmayan, okuruna ulaştırılmayıp bir yerlerde “istif” edilmiş bir dergi, boşa sıkılmış bir kurşun, hatta sıkılmadan kenara atılıp paslandırılmış bir kurşundur. Ve böylesi bir hovardalık yapmaya, kendine devrimciyim diyen kim senin hakkı yoktur. Sorun esasta bir başına dağıtmak da değil, **devamını getirmektir**.

Derginin dağıtımını yapan insanlardan, örneğin sola yönelik bir yazı için “*solu nasıl etkiledi, nasıl tepkiler geldi?*” sorusuna bir cevap gelmiyorsa; genel bir yazı açısından kitlelerin o yazıyı nasıl algılayıp yorumladığına ilişkin bir değerlendirme gelmiyor, gelemiyorsa, derginin dağıtımını yapanlar bunu değerlendirebilecek verilere sahip değilse, orada gerçek anlamda bir dağıtım yapılmamış

demektir. Orada derginin örgütlenmenin, kitlelerle ilişkisinin bir aracı olarak kullanılması söz konusu değildir. Orada bir sahiplenme yoktur, dergiyi **bir silah olarak kullanma bilinci** yoktur. Ve böyle bir durumda yayın organının kendini, üslubunu, içeriğini yenilemesi, geliştirmesi zordur. Dergiyi dağıtanlar, o alanda çalışma yapanlar, dağıttıkları dergi üzerine, dergiyi verdikleri insanlarla konuşacak, tartışacak, dergiyi eğitimin bir parçası haline getirecekler ki, bu sorulara bir cevap bulabilsinler. Sahiplenmenin ve dergiyi gerçekten bir silah olarak kullanmanın tam karşılığı esas olarak bu noktada somutlaşır. Çünkü yayın organının bizi kitlelerle buluşturan bir işlev üstlenmesi de ancak böyle mümkün olur.

Sahiplenmenin üçüncü boyutu ise yayın organına doğrudan katkıda bulunmaktır. Sözde bir sahiplenme, ajitatif bir sahiplenme değildir söz konusu olan; çünkü sözde ve ajitasyonda kalan sahiplenme, gerçekte sahiplenmemedir; söz ve ajitasyon bu noktada sahip-lenmemenin gizlenmesine hizmet eder. Eleştiri, öneri, yazı, haber, resim vb. katkısı olmaksızın da bir sahip-lenmeden söz edilemez. Yayın organlarını eleştirmek çoğu kez yapmadığımız, yazıp çizme ve aynı zamanda kafa yorma zahmetinden kaçındığımız bir iştir. Bugün eğer yayın organlarımız içeriğiyle, üslubuyla, tekniği ve biçimiyle çok daha ileri bir noktada değillerse bunun nedenlerinden biri de bu çalışmalarını yürüten insanlarımızın

eleştiriden azade tutulup, öneriden yoksun bırakılmalarıdır. Peki niye eleştirmiyoruz? Çünkü eleştiri sorumluluk duymak, dahası eleştirilen noktada o eksikliğin giderilmesi için sorumluluk üstlenmektir. İşte bundan kaçılmaktadır. Yayınlar, tek tek yazılar hakkında görüş, öneri belirten, birimindeki yansımaları aktaran birim hemen hemen yok denecek kadar azdır, adeta istisna durumundadırlar.

Öte yandan arada bir eleştiri yapılmaya kalkıldığında bu da kısırdır, yayınlarımızı geliştirici olmaktan uzaktır. Çünkü, önce bir soralım, eleştiri nereden doğar? Oturup okuyup eleştirmek işin bir yanındır, ama asıl eleştiri, biraz önce değindiğimiz yanlara bağlı olarak yayını kitle çalışmasının bir parçası olarak kullandığımızda ortaya çıkar. Kitleler ne diyor, nasıl karşılıyor, yazıları nasıl değerlendiriyor, o yazılar gerçekten onlara hitap ediyor, onların nabzını yakalıyor mu? Bu ancak kitle çalışmasının içinde ortaya çıkar; dergi bazında kitlelerle böyle bir ilişkinin sonucunda ortaya çıkar. Diğer türlü eleştiri yine salt “**kendimize göre**” yaptığımız bir eleştiridir ki, yayıncılığımızda artık atılması gereken adım bu yöndeki adım değildir.

İÇERİK, ÜSLUP VE BİÇİM

Bir yayın organının içeriği, periyodu, biçimi, koşullara, hareketin, toplumsal muhalefetin gelişme düzeyine, kitleliliğe göre farklı zamanlarda çok farklı

şekillenebilir. Bu konuda kendimizi ne burjuva gazeteciliğin kurallarıyla, ne de şablonlarla sınırlamamak, tersine her durumda yaratıcılığı, üretkenliği ve bu üretkenlik içinde ihtiyaca cevap vermeyi esas almak durumundayız. Eğer bir alan yayınından değil de genel bir yayından, şu ya da bu ölçüde tüm devrimcilere, tüm kitlelere ulaşmayı hedefleyen, merkezi fonksiyonlar yüklenebilecek legal bir yayın organından söz ediyorsak, bu yayın organı herşeyden önce genel ve güncel bir karaktere sahip olmak durumundadır.

Ancak bu genellik ve güncellik çok sayıda dengeyi birarada gözetmeyi gerekli kılar; yayıncılığın başarısı, politikaların hedeflediği kesimlere ulaşması bir yerde bu dengeler içinde bir uyumun kurulabilmesine bağlıdır.

Birincisi; güncel bir yayın kadrolara ve kitlelere birlikte seslenmek durumundadır. Her iki kesime seslenebilecek ayrı ayrı yazılar olabileceği gibi ortak bir üslup geliştirmek de gereklidir. Kurulacak ilk denge buradadır, kadrolara kitlelere birlikte seslenecektir, 15 bin satan ve onbinlerce kişinin okuduğu bir derginin tüm sayfalarını, tüm yazılarını sanki hep belli bir teorik düzeye hitap eden tarzda yazmanın anlamı yoktur.

Yayın organı soyut teoriden çok, hayatın gerçekleri içinde kadrolar ve kitleler nezdinde neden, niçin, nasıl sorularını onların önüne getiren, aynı zamanda bu sorulara cevaplar bulabilecekleri bir **eğitim platformu** işlevi görmelidir.

Onları tartışmaya, sorgulamaya, araştırmaya sevkeden;

güncel politik görevlerinin altını çizen; onlara aynı zamanda hep nihai hedefleri hatırlatan; ve onların hayatla, teoriyle, önderlikle çok çeşitli biçimlerde **diyaloglar kurabildiği bir platform** olmalıdır.

İkincisi; genel ve güncel bir yayın organında işçisi, memuru, gecekonduşu, öğrenci gençliğiyle hemen her kesim kendini, kendi gündemini bulabilmelidir. Alan yayınları bu noktada kendi alanının gündemini öne çıkarır ya da ağırlıkla işler, ve o alanın halkın diğer kesimlerinden koparılmasını esas alırken; genel ve güncel bir yayın organı halkın çeşitli kesimleri, talepleri, açısından bir denge kurabilmelidir. Ancak bu biçimsel, matematik bir denge değildir; denge- nin oranları esas olarak halkın çeşitli kesimlerinin toplumsal muhalefet içindeki yeri ve etkinliğiyle, ve de devrimci hareketin kitlelere yönelmedeki öncelikleriyle belirlenir.

Üçüncüsü; devrimci bir yayın organı --genel ya da alana özgü, legal ya da illegal-- esas olarak yayını ş u başlıklar üzerine oturtur: **Devrimci strateji, politika ve taktiklere ilişkin perspektif sunmak... Burjuvazinin teşhiri... Oportünizme, revizyonizm- e karşı ideolojik mücadele... Kitlelerin bilincinin geliştirilmesi... Kadrolaşma ve eğitim... Halk kültürünün geliştirilmesi...** Bu bölümler arasında da bir denge kurulmalıdır. Bunda da dengenin oranları yine süreçle belirlenir; bazen burjuvazinin teşhiri, bazen sola yönelik ideolojik mücadeleye, bazen halkın kültürünün, değerlerinin vurgulanması, bazen stratejiye, devrimin yoluna ilişkin perspektif sunma öne

çıkarak. Ancak kitlelere seslenme iddiasında olan devrimci bir yayın organı, bunlardan birini öne çıkardığında bile okun sivr ucu dü ş manaya yöneltmeyi, bunlar arasında asgari bir dengeyi korumayı, “zorunlulukların” derginin asli işlevinin önüne geçmemesini gözetmek durumundadır. Tüm bu dengelerde asıl olan ise devrimin ihtiyaçlarının temel alınmasıdır. Dengeyi ş u ya da bu yöne kaydırmak devrimi, mücadeleyi ilerleten, devrimcilerin ve kitlelerin önünü açan bir işlev yükleniyor mu yüklenmiyor mu sorusuna vereceğimiz cevaptır. Örneğin; çeşitli yayın organları var ki, işçi alanına yönelik bir gazete olarak tanımlıyor kendini, bakıyorsunuz gerçekten de yüzde 95’i işçi haberleriyle dolu, ama o ne bir işçi yayını olabiliyor, ne de devrimci bir işlev yüklenebiliyor. Çünkü sürecin ihtiyaçları açısından bakmıyor, ekonomistçe işçi sorunlarını yazıp çizerek, Iskra gibi işçi mektuplarına yer vererek devrimci bir yayın organı olunabileceğini sanıyor. Sorun bu **dengeleri, ihtiyaçlar temelinde şekillendirebilmek**; birbirini örten, yadsıyan değil, birbirini tamamlayan parçalara dönüştürebilmektir. Devrimci, sosyalist basında genellikle biçime yönelik bir küçümseme vardır. İnsanlar burjuva basını da görüyor, okuyorlar. Gözleri belli bir estetiğe alışıyor. Ve devrimcilerden de en azından ona yakın bir ürün bekliyor. O zaman bu noktada da koşullar, yaratıcılık, üretkenlik zorlanmak durumundadır. Önemli olan içinde ne yazdığımız, ne söylediğimizdir yaklaşımı gerçekte kolaycılıktan başka bir şey değildir. Yaptığı

işe emek vermekten, kitlelere politika götürmek iddiasında olan, ama ona bir şeyler sunmaktan, bu anlamda hizmet etmekten uzak duran, bunun anlamını kavramayan bir yaklaşım söz konusudur. Yayınlarımız yalnız kaba-ham yazılarıyla değil tashihinden mizanpajına, kullanılan resim malzemesinden haberlerin özenli sunuluşuna kadar yoğun bir emeğin ürünü olmalıdır. Herşeye karşın belli teknik, maddi kısıtlılıklar vardır; bu kısıtlılıkları ancak bir şey; emek harcanmış bir ürün, kendi ciddiliğini kendi somutunda kanıtlayan bir ürün telafi edebilir. Kitlelerden devrim için emek, özveri, disiplin isteyenler kendi faaliyetlerinde ve bu faaliyetin ürünlerinde bunu somutlamazlarsa inandırıcılık zedelenir.

Biçime yönelik önyargılarımız da olmamalıdır. Ne kadar resim kullanacağız, ne kadar renk kullanacağız, ne kadar spot kullanacağız? Biçime ilişkin bu ve benzeri sorulara vereceğimiz cevabın ölçüsü de net olmalıdır: **Hedeflediğimiz kitleye, ulaştırmak istediğimizi en etkili biçimde ulaştırabilecek olan ne kadersa o kadar.** Bu konuda örneğin bir “Cumhuriyet tutuculuğuyla” illa siyah beyaz demenin de, ya da tersinden teknik olanaklar yetersizken dergiyi bir boya küpüne dönüştürmenin de mantığı yoktur; her iki durumda da asıl amaç ortadan kaybolmuş, “biçimsel dergicilik” öne çıkmıştır.

Biçimin, aslında içeriğe de te- kabül eden önemli yanlarından biri de bilindiği gibi üslup sorunudur.

Devrimci sosyalist yayınların bu konuda sık sık karşı karşıya

geldiği ve çoğunun da aşamadığı ikilemler vardır: aşırı siyasallaşmış bir dil ya da ekonomist bir dil; entel bir dil ya da basitlik adına kabalaşan bir dil; basmakalıpçı bir dil ya da yenilik adına “uçuk”laşan bir dil...

Çeşitli yayın organları izlendiğinde çok kolaylıkla bu yanlardan birine kayılabildiğini görmek mümkündür. Ve bu yanlar esas olarak ideolojik ya da kültürel sapmaların ifadesidirler.

Bu ikilemlerin bir yanına mecbur ve mahkum değiliz.

Önce şu konuda net olunmalıdır; güncel bir yayın için halk diliyle konuşup yazmak değişmez bir kuraldır. Çünkü bu yayınlar en başta da, sonuçta da halka bir şeyler anlatmak, halkı örgütlemek içindir. En teorik konu bile halkın anlayacağı bir dille yazıldığında, işte o zaman belli bir üslubu yakalayabilmişiz demektir. Boş entellektüel gevezelikle işimiz yoktur. Yayın organında görevimiz yeni Amerikalar keşfetmek, özgünlük olsun diye uçukluklar, ucubeler yaratmak da değildir. Ama öte yandan daha mükemmel, kitlelerle bizi daha fazla yakınlaştıracak, daha fazla ortak bir üsluba götürecektir, diyalogumuzu canlılaştıracak, propagandayı, ajitasyonu, teşhiri daha etkili hale getirecek biçim arayışlarımız da hep olmalıdır. Ustalar-dan burjuva yazarlara kadar çok çeşitli örneklerden yararlanabiliriz bu konuda. Basmakalıp bir dil bizim dilimiz olmamalıdır. Çok bilinenleri yinelemek, her durumu aynı kavramlarla ifade etmeye çalışmak, gerçekte araştırmacı olmamanın, somutluğu, özgünlükleri yakalayamamanın ürünüdür.

Yazılarımızda devrimin, halkın, devrimci hareketin kendine güveni olmalıdır; ancak bu ken-

dine güven kaba, mekanik bir tarzda altını doldurmadan esip gürlemek de değildir; kitleleri boş beklentilere sokmak hiç değildir. Tersine gerçeği yazmalı, o gerçek üzerinde kendimize güven temelinde somut öneri ve politikalarımızı sunan bir tarzı benimsemeliyiz.

HEP DAHA İLERİYE

Devrimci Hareket bugün basın yayın alanında gerçekten çok önemli mevzilerin ve çok büyük birikimlerin sahibidir. Ancak bulunduğumuz yer yine de asla yeterli bir yer değildir.

Devrimci Hareket bu mevzideki savaşında, siyasi cüretiyle, kendi meşruluğunu dayatan çizgisiyle, biçim ve üslubuyla, devrimin, halkın kendine güven dolu diliyle, gerçekten de yol açmış, tüm bu açılardan çok çeşitli yayın organlarına örnek teşkil etmiştir.

Bir gazetenin yüklendiği ve yüklenebileceği işlevler konusunda sayfalar dolusu teoriye bedel bir pratiğin sahibi olunmuştur. Ama belirttiğimiz gibi, asla yeterli bulmuyoruz. Alan yayıncılığında, güncel yayında, biçimde, üslupta, periyodda, dağıtımda, tirajda önümüze sürekli yeni hedefler koymak, tüm yayınlarımızı daha etkili kullanılan silahlara dönüştürmek zorundayız.

Kadrolarımız, taraftarlarımız açısından da, yayın alanındaki insanlarımız açısından da sahiplenmenin gerekleri yerine getirildiği ve devrimci bir yayın organı olmanın çok yönlü sorumlulukları enerjik bir biçimde ele alındığında, sahip olunan birikimle yeni adımlar atmak

bizim açımızdan kısa süreli hedeflere dönüşebilir.

Tüm yayınlarımıza alabildiğine pratik bakmalıyız. Bizi sınırlayan herhangi bir biçim de olmamalı. Tekrar tekrar belirttiğimiz gibi, aslolan hayatın ihtiyaçlarına, mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verebilmektir. Yeri gelir 4 sayfalık bir gazete olarak yayınlarınız onu. Yeri gelir 60 sayfa yaparız. Yeri gelir haftada bir yayınlarınız, yeri gelir, arka arkaya iki gün çıkarırız. Yeri gelir, farklı kesimlere hitap eden, farklı konulara dönük on ayrı dergi çıkarırız, yeri gelir tek dergi yeterli görülür. Önemli olan onu-ya da onları işlevli bir yayın haline getirebilmektir. Genelde veya bir alan özelinde onu tartışılan, tartıştıran bir yayın haline getirmektir. Devrimci politikayı kitlelere ustalıkla ulaştıran, bizi kitlelere tanıtan, bizi kitlelerle buluşturan bir araca dönüştürmektir.

Burjuvazinin medyasının karşısına, gerçeğin, hayatın, halkın, Parti-Cephenin sesini çıkarabilmektir. Tüm yönetici ve kadrolarımızla, yayınlarımızın okurlarıyla, büro görevlileri, dağıtımcılarıyla, çeşitli birim ve alanlardaki mekanizmalarıyla işte bunu başarabilmeliyiz.

(*)

Bölgesel, yerel yayın faaliyetleri de esas olarak alan yayıncılığı kapsamında ele alınabilir. Ancak belli birikimlerimizin, deneyimlerimizin olduğu yerel, bölgesel yayıncılığın yine de alan yayınlarından farklı olarak kendine özgü yanları olduğu için bu yazıda onlara özel olarak değinilmemiştir.

“Hiç Kimse Gerçeğin Kendisini Aynen Taklit Edemez”

DÜŞMANIN AJANLAŞTIRMA VE SIZMA FAALİYETİ

Savaş kavramı yalnız silahlı boyutuyla ele alınabilecek bir kavram değildir. Savaş ve silah kavramları birbirinden ayrılmaz kavramlardır ama her ikisinin de içeriği oldukça geniştir. Örneğin savaş dediğimizde yalnız tabanca ve tüfekle verilen mücadele değil aynı zamanda olayın siyasal, ideolojik, ekonomik, psikolojik boyutu da düşünülmesi, silah dendiğinde de savaşla bağlantılı olarak bu savaşın yürütülüşüne ilişkin maddi, psikolojik, ideolojik tüm araçları düşünmek gerekir.

Düşmana karşı mücadelemiz tüm bu savaş ve silah çeşitleriyle verilmektedir. Örneğin bir gerillanın silahı elindeki tabanca, tüfek ve bombalarken, örneğin bir devrimci sanatçının silahı, sazi, sözüdür. Bir devrimci basın elemanı kalemini silah yapmışken, bir tutsağın silahı yeri geldiğinde bedenidir. Kuşkusuz savaşın bir cephesinde duran ve iktidarı almak isteyen her meslek ve vasıftaki unsurun temel silahı düşmanı direkt yokedecek olan silahlardır. Ancak üzerinde vurgu yapmak istediğimiz güncel olarak düşmanı geriletme ve oyunlarını bozmak için her kesimin elindeki aracı silah olarak kullanması ve bunun kadar

önemli olmak üzere, elindeki silahla bulunduğu alanda düşman mevzilerini yokederek ilerlemesidir. Her alanda alternatif kültürü, alternatif yönetimi, alternatif yaşam şeklini, alternatif mücadele şeklini yaratması ve düşmanın oyunlarını bozması, onu kuşatmasıdır.

Yani kısacası bu savaşın iki yönü, hem elimizdeki her şeyi silaha çevirip düşmana karşı etkili tarzda **kullanmak**, ve hem de düşmanın kullandığı silahları **etkisizleştirebilmektir**. Düşmanın kullandığı ve kullanabileceği silahları, başvurabileceği yöntemleri etkisizleştirmek devrimci savaşın savunma mekanizmalarının olmazsa olmazıdır. Düşman askeri cepheden saldırıyorsa etkisizleştirmenin yolu da ağırlıklı olarak askeri yoldan geçer. Psikolojik cepheden saldırıyorsa, savunma mekanizmaları psikolojik-moral cephede örülme zorundadır.

Bu mücadele biçimleri ve savaş taktikleri arasında özellikle biri vardır ki, diğerlerine göre düşmanın en sık başvurduğu ve hatta yer yer bütün biçim ve taktiklerini ona tabi kıldığı bir nitelik göstermektedir. Bu savaş biçimi **psikolojik-ideolojik-moral** savaştır.

Bunu kavrayabilmek için günlük hayattan örneklerle bakabiliriz. Bir işkence olayı örneğin temel olarak fiziki değil psikolojik boyut üzerine oturur. Düşmanın işkencede kullandığı elektrik, askı, dayak vb. tüm fiziki boyutlar hep esas olarak kişileri psikolojik olarak yıkmak, moral-man çökertmek, yıldırma amaçlıdır. Düşmanın askeri önlemleri, infazları, kayıpları hep esas olarak devrimcileri teslimiyete zorlamak, kimliğinden soyundurmak, sistemle bütünleştirmek, etkisiz hale getirmek içindir.

Bu anlamda diyebiliriz ki, düşmanın tüm savaş aygıtı esas olarak halkı ve devrimcileri moral bakımdan yıkmak, ellerini kaldırıp teslim olmalarını sağlamak, bunalıma sokmak, düzene ilişkin beklentileri öne çıkartmak ve devrimi bir hedef olmaktan çıkartmak üzerine oturmaktadır.

Savaşta kullanılan silahların psikolojik, askeri, örgütsel hedefleri çoğu kez içiçe geçer. Örneğin düşmanın infaz politikası bir yanıyla fiziki imhayı hedeflerken, bir diğer yanıyla da tüm devrimcilere ve halka “*sonunuz böyle olur*” mesajı veren psikolojik, moral bir boyutu vardır.

Düşmanın çok yönlü araçlarından, en yaygın ve bilinen yöntemlerinden biri de sızma yöntemidir.

Düşman sızmayla hem doğrudan örgütsel, askeri darbeler vurmak ister, hem de örgüt safalarında kuşkuculuğu, güvensizliği yayarak psikolojik bir başarı elde etmeyi hedefler.

Düşman, devrimci örgütleri dışarıdan vuruşlarla ve çeşitli yalan-demagoji aygıtlarıyla yenme konusunda tam bir başarı elde edemeyeceğini bildiğinden, devrimci örgütlere profesyonel ajanlar ya da ajanlaştırılan işbirlikçiler aracılığıyla sızmaya çalışmaktadır.

Oligarşi gerek doğrudan kendi propaganda aygıtlarıyla gerekse de işbirlikçileri aracılığıyla yıllardır durmaksızın provokasyon, komplo teorilerini yayar, illegal örgütlenmelere karşı bir kuşku ve güvensizlik yaratmaya çalışır. Bunun en bariz örneklerinden biri karşı-devrimci Aydınlik çetesinin yayınlarıdır. Aydınlik çetesi yıllardır illegal örgütleri polis yönetiyor demagojisini işler. Sık sık ajan hikayeleri yayınlar, komplo teorileri yapar.

Aynı şekilde burjuva basını zaman zaman örneğin bir polisin cezalandırılması haberini vermezken, küçücük bir haber olarak sayfalarına sıkıştırırken, bir ajanın cezalandırılmasını öne çıkarır. Vermek istediği mesaj, elbette hainlerin cezalandırılması değil, örgütlerde hain, ajan olduğudur.

Sızma faaliyetinin asıl amacı fiziki olarak bilgi elde etme ve askeri darbeler vurma gibi gözüke de asıl olgu, örgütün kazandığı prestiji sarstmak, kadrolar ve kitleler nezdinde güven bunalımı yaratmak, panik ve korku havasını egemen kılıp örgütü çatlatmaktır.

Sızma faaliyetinin ikili yönü vardır. Bunlardan birincisi dışarıdan bu konuda özel eğitilmiş unsurları örgüte taşımakken, diğeri ele geçmiş unsurları bu konuda kullanmaktır. Yani ör-

gütü bizzat örgüt elemanlarıyla vurmaktır.

Biz nasıl kadrolaşma çalışması yapıyorsak, düşman da örgütümüze karşı çalıştırmak üzere kadro yetiştirmektedir. Özel birim ve servisler aracılığıyla örgütümüzle ilgili tüm gelişmeler izlenmekte, sadece fiziki kapasitemiz değil, moral durumumuz da inceleme konusu olmakta ve örgüte ilişkin çeşitli tecrübe ve bilgilerle donatılmış kadrolar yaratılmaya çalışılmaktadır.

Düşman, sızmayla hem doğrudan örgütsel, askeri darbeler vurmak ister, hem de örgüt saflarında kuşkuculuğu, güvensizliği yayarak psikolojik bir başarı elde etmeyi hedefler.

Düşmanın bilgi edinme yöntemleri çok çeşitlidir.

İşkencelerde elde edilmiş ifadelerden, yakalatılan belgelere, dinlemelerden, takiplere bir çok yöntemle bilgi sağlamaktadır.

Ancak bunların hiç biri onların hedeflerinin gerçekleşmesi anlamında yeterli olmamaktadır. Bunun için de bizzat örgüte sızmaya özel bir önem vermektedir.

Ve bu konuda bir kez girişi başarırsa bu noktadan sonra alabildiğine profesyonelce taktikler izleyerek ajanının örgüt içinde sürekli yükselen bir grafik çizmesini ve örgütün yönetici organlarına ulaşmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Dışarıdan Sızdırılan Bir Ajanı Nasıl Tespit Ederiz?

Bunun kesinlikle klişeleşmiş bir yöntemi yoktur. Ancak polisin tüm faaliyetlerini boşa çıkartmanın değişmez ve kesin bir çözümü vardır; **Disiplin, ilkeli bir yaşam, kurallı bir çalışma tarzı.** Bu zırhımız parçalanmadığı sürece polisin hemen hiç bir sızma yönteminin sonuç alması mümkün değildir. Buradan yola çıkarak, düşmanın ajan faaliyetine açık kapı bırakan şeyin bizim zaaflarımız, disiplinsizliklerimiz ve ilkesizliklerimiz olduğunu söylemek pekala mümkündür.

Bizim objektif olarak düşmana hizmet eden tavırlarımız düşmanı beslemekte, varetmekte ve bizlere zarar vermesini sağlamaktadır. Bu tavırlar-zaaflar asgariye indirildiği oranda ajan faaliyetini açığa çıkarmak da kolaylaşacaktır. Bu noktada ise bilinçli olarak dışarıdan örgütümüze sızdırılmış unsurları diğerlerinden nasıl ayırt edeceğimizi genel ifadelerden çıkarak ortaya koymak gerekiyor.

Bir ajan-muhbirin en önemli ve kaçınılmaz olarak onu ele verecek olan özelliği hiç bir şekilde devrimci bir yaşam biçimi kuramayacak oluşudur. Devrimci ile karşı-devrimciyi birbirinden ayırdeden bu en temel özellik yani birinin para ve çıkar karşılığı diğerinin ise bilinç ve inancı sayesinde bu savaşın tarafları durumunda oluşları burada da karşımıza çıkmaktadır. Dışarıdan sızdırılan bir ajan, devrimin gerektirdiği **disiplin, ilkelilik, bağlılık, yoldaşlık, kararlılık** gibi temel faktörleri

bünyesinde taşıyamaz. O, çıkarları peşinde koşan ve bu işi bir takım maddi karşılıklar sonucu yapan kişidir. Bu anlamıyla eğitimi ve yönlendirilmesi nedeniyle görüntüde böyle olmadığını ortaya koyar bir tablo sergilese de daha yakından ve dikkatli incelendiğinde, **güvenlik önlemlerine, devrimci yaşamın ahlaki ve örgütsel kurallarına** sadık kalındığında bu unsurların varlıklarının tespiti çok zor olmaz. **Denetim** bu konuda temel ve can alıcı öneme sahiptir.

Örgütsel disiplin ve denetim sistemindeki gevşeme, dejenerasyon, örgütsel ilişkilerdeki ahbap-çavuş ilişkileri hainlerin **soluk borusudur**. Bu tip unsurlar bu anlamıyla özellikle astlarına karşı disiplin ve kural ihlalinin meşrulaştırma heveslisidirler. Ve bu şekilde çevrelerinde bir ahbap-çavuş grubu oluşturmaya çalışırlar. İnsanları kendi kuralsızlıklarına ortak ederek, yani bir nevi suç ortağı haline getirerek kendilerini garanti çemberi altına almak isterler.

Bu kişilerin açığa çıkarılmasında denetimin dışında izleme, takip, ve özellikle özel yaşamında yani yalnızlığında yaptıkları konusunda bilgi sahibi olma, gittikleri yerleri tespit etme, tutarsızlıklarını ve yalanlarını yakalama, ayrıntıları özenle izleme ve bunları birleştirme, para ve cinsellik üzerine tavırları vb. bir çok yanları özellikle dikkat edilmesi gereken yanlarıdır. Bu insanlar örgüt mensuplarıyla birlikteyken kesinlikle belli bir ciddiyet içindeyken, görüntüyü bu şekilde kurtarıırken, diğer taraftan yalnızlıklarında mutlaka bohem ve yoz bir yaşam örgütlerler. Özellikle illegal alan ve illegal alanın yaşam ve müca-

dele koşulları bu tip unsurların açığa çıkmasında önemli bir rol oynar. Ama işin bir de diğer tarafı vardır. Illegal alan bir yandan bu tip unsurları iyi ayırt etmemizi sağlayabilirken, bazı özellikleriyle de tam tersidir. Daha uzun süre saklanmalarına da meydan verebilir. Sağlıklı bir illegal yaşam bunu yaratmaz ama sağlıklı ve ilkesizlikler üzerine kurulu bir illegalite, bu tip unsurların yatağı haline gelebilir. Illegalitede insanların daha kısa süre görüşebilmeleri, birbirlerinin yaşamlarını denetleyememeleri gibi olgular bir de disiplinsizliklerle ve ilkesizliklerle beslendiğinde içinden çıkılmaz bir hal alabilir. Aksi durumda ise ajan faaliyeti bir anda sırtır ve gereken yapılır.

Bu anlamıyla illegalite ajan faaliyetinin çok çabuk sıfırlanacağı bir alan olma özelliği gösterirken, diğer yanıyla da ajanlığın daha uzun süre ve daha tehlikeli tarzda saflarımızda tutunabilmesine elverişli bir özellik de gösterir.

Bir hain, ahlaki olarak çürümüştür. Ve bu çürümüşlüğüne çevresine yaymak, kural dışı ilişkilere girmek, çevresindekileri de bu ilişkilere sokmak, dejenere etmek ve böylelikle çevresinde bir “suskunlar” ve “suç ortakları” çemberi oluşturmak ister.

Bu tip ajanlar iki taraflı çalışmak durumunda olduklarından hata payları fazladır. Bu

nokta özellikle önemlidir. İki taraflı çalışma iyi bir aktörlük gerektirir. Ve bu tip bir çalışma tabiatı gereği hiç bir zaman uzun süreli olamaz. Tabiatı gereği dediğimiz, böyle zorlu ve riskli bir çalışmaya karşı-devrimci bir bakış açısı ve ruh haliyle, para veya diğer maddi karşılıklar sayesinde bile uzun süre dayanılamayacağıdır. Hain, bu noktada sürekli bir ruhsal bunalım içinde gider gelir. Neyi ne pahasına yaptığı onun beynini, duygularını sürekli kemirir ve aldığı karşılığın da girdiği riskin karşılığı olmadığı duygusuyla kendini yer bitirir. Bu ruhsal karmaşa ve herşeyi maddiyat karşısına oturtma tavrı zamanla onun dengesini iyice bozar. Bu nokta hainin verdiği açıkların artması demektir.

Şimdi illegal faaliyette dışarıdan sızdırılan bir ajanın hangi hataları yapabileceği ve bu yanıla bize ne gibi mesajlar verebileceğini, bizlerin buna karşı hangi önlemleri geliştirmemiz gerektiğini alt alta sıralamaya çalışalım:

➤ Bir hain, faaliyeti sırasında mutlaka yalana başvurmak zorundadır. Her aşamada bir sorgulayıcılık, ayrıntıları akılda tutma ve hafızalar bu konuda devrimcilere yardımcı olacaktır.

➤ Bir hain mutlaka düzenli ya da düzensiz periyotlarla düşmanla görüşmek zorundadır. Bunu ortaya çıkartabilmenin yolu hainin kendini örgütün denetimi dışında hissettiği anları denetim altına almaktır. Bu yerine göre çeşitli zarflar atmaktan, takip'e kadar çok geniş çerçevede düşünülebilir.

➤ Hain, paraya ve mala karşı zaafıdır. Bir yandan bu işi ya-

parken diğer yandan kendi özel yaşamını kurumlaştırmak, aldığı paraları yemek isteyecektir. Bu anlamda onun yaşamındaki, harcamalarındaki, zevklerindeki, eğilimlerindeki değişiklikleri farketme, sorgulama, arama vb. bir çok yöntem kullanılarak ipuçlarının yakalanması mümkündür.

➤ Bir hain ahlaki olarak çürümüştür. Ve bu çürümüşlüğü çevresine yaymak, kural dışı ilişkilere girmek, çevresindekileri de bu ilişkilere sokmak, dejenere etmek ve böylelikle çevresinde bir “suskunlar” ve “suç ortakları” çemberi oluşturmak ister. Bunu anlamanın yolu da temel olarak hayatın her anının takibi ve izlenmesidir. O olmasa bile çevresinde bu işlere bulaştırılanlar ayrıntıda mutlaka bu çürümenin belirtilerini gösterecektir. Ama esas olarak da, onunla ilişkideki insanlar zaafların “suç ortağı” olmayı reddedecek sağlamlıktaysalar onun bu çabası hemen farkedilecektir.

Olay, bilimsel tarzda bir şüphecilik ve tam bir Parti disiplini içinde, soyut-feodal güven yaklaşımlarının dışında değerlendirilmeli ve güven olayı Partiye güven, kurallara güven, önlemlere güven üzerinde şekillenmelidir.

➤ Hain, rol yapmak zorundadır. Bu noktada akıldan çıkarılmaması gereken “hiç kimse-nin gerçeğin kendisini aynen taklit edemeyeceği”dir. Hain, her kılığa girebilir ama gerçek

ve saf bir kişiliğin, inançlı, özverili bir devrimcinin tüm özelliklerini gösteremez. Doğru bir gözlem ve sağlıklı bir analiz, herkesi her an bir sorgu sürecinin içinde tutmak, eleştiri ve özeleştirici gibi olgular bu konuda panzehirdir. Ajan, üste karşı hep kurallı ve ilkeli gözüktürken asta karşı aksi bir tavır içindedir. Kendini daha rahat hissettiğinden daha fazla iz bırakır. Aşağıdan yukarı denetim, alttan rapor alma sistemi, işleyişin, yapılan işlerin bir de bu pencereden sorgulanması ve gözlemlenmesi bir çok şeyi çözebilir.

➤ Hain, kendini ajanlaştıranlar tarafından sürekli daha üst görevlere hazırlanır. Bunun için yapması gereken üstten insanları uygun senaryolarla polise vermek ve kendini suçlu duruma düşürecek izleri imha etmektir. Bunu anlamanın yolu, operasyon süreçlerinin ertesinde ilişkileri kesinlikle askıya almak, “şu olamaz, o yapmamıştır” gibi olayı kişiselleştirmemek, akla gelebilecek her önlemleri alarak, düşmanın bilmesi muhtemel bütün ilişkileri keserek operasyonu soruşturmak. Ve operasyon tam bir aydınlığa kavuşmadan ilişkiye girmemektir. Olay, bilimsel tarzda bir şüphecilik ve tam bir Parti disiplini içinde, soyut-feodal güven yaklaşımlarının dışında değerlendirilmeli ve güven olayı Partiye güven, kurallara güven, önlemlere güven üzerinde şekillenmelidir.

➤ Bir hain, çeşitli şekillerde ama hep ilgisiz tarzda ağzımızdan bilgi almak ister. Bunu önlemenin yolu esas olarak gereksiz bilgileri vermemek, yoldaşlar arasında yoldaşlık ilişkisi dışındaki ilişkiler geliştirmemek, geve-

zeliç etmemek, bu tip “masum” soruların niye sorulduğunu düşünmektir.

➤ Bir hain, kendini kabul ettirmek için azami çaba içinde olur. Ve bu çaba bazan öyle abartılı bir hal alır ki, bazen “asalım, keselim” keskinliği içinde, bazen “atalım, cezalandıralım” sek-terliği içinde sıtırır. Bu anlamıyla bu tip hırslı kişilikler gözetim altında tutulmalı, hırsın, tutkunun nedenleri, bütün ilişkiler ve gözlemler sağlıklı bir şekilde masaya yatırılarak değerlendirilmelidir. Bu değerlendirmeler alttan ve üstten ilişkide olduğu tüm unsurlardan alınmalıdır. Böyle yapıldığı taktirde tutarsızlıklar, davranış değişiklikleri, anormallikler; keskinliklerin, sekterliklerin ya da liberalliklerin kökenleri çok daha net olarak ortaya çıkabilecektir.

➤ Bir hain, yerli yersiz çapkınlarıyla, önerileriyle, yer yer verdiği istihbaratlarla bizi provakatif eylemlere, provakatif hedeflere zorlayabilir. Bunu anlamanın yolu hiç bir zaman duygusal davranmamak, bu tip önerileri, onun yönlendirmelerinin dışında, eylemin siyasi koşullara, örgütsel durumumuza, devrimci eylem ilkelerimize uygun olup olmadığıyla birlikte ele alarak değerlendirmek ve bir yere yerleştirmektir.

Kuşkunun az çok belirgin hal aldığı durumlarda, onun konumunu, varsa ajan faaliyetini açığa çıkartma konusunda zaman zaman belli yalan eylemler organize edip düşmanın eylem yerine ilişkin önlemlerini kontrol etmek mümkündür. Yanlış bilgilendirme ve zarf yöntemleri ikili ajanlığın en çabuk ortaya çıkarılabileceği yöntemlerden biridir.

➤ Düşman, ajanını her zaman basamakları hızla çıkıp bir yerlere ulaşması yönünde değil de daha uzun süreli amaçlar için de görevlendirebilir. Bu da akıldan çıkarılmamalıdır. Bu yüzden belli bir yönteme takılıp farklı tipte çalışma tarzlarının da olabileceğini unutmamak gerekir. Disiplin ve ilkeli davranış tarzını örgütün bütün bünyesine giderek artan oranda hakim kılmak bu tip çalışmaların da önünü tıkayacak asıl önlemimizdir.

➤ Düşmana cazip gelen bir diğer yöntem, örgüt içine birden fazla ajan sızdırıp bir iç örgütlenme yaratmaktır. Ve böyle bir şeyi başardıysa, bu elemanları da birbirine denetlettirmek ister.

Bu bakımdan özellikle örgüte yeni katılan ve hiç tanınmayan unsurların üzerine tabir yerindeyse “balıklama atlama”, “hemen illegaliteye çekme” gibi yöntemlerle gidildiğinde, bu kör yönelimlerin çok büyük zararlar vermesi muhtemeldir. Bu anlamda örgütle ilişkiye geçen unsurların geçmişi öğrenilmeli, araştırmaya tabi tutulmalıdır. Sadece sözlerine ve davranışlarına bakılarak karara varılmamalıdır.

Her yeni unsurun ona referans olan unsurla birlikte gözlemlenmesi, eğer şüphe varsa birbirinden yalıtılması da önemlidir.

Buna bağlı olarak bahsedilmesi gereken bir konu, bir süreçte örgüt içinde olan ama ayrılıp bir süre aramızda bulunmayan unsurların tekrar örgüte dönme istekleridir. Böylesi durumlarda bu kişilerin bilinmeyen yılları büyük bir özenle öğrenilmeli, bu zamanlarda neler yaptığı, ne gibi ilişkilere girdiği bütün ayrıntılarıyla öğrenilmelidir. Bu

yapılmaksızın asla yeni ilişki geliştirilmemelidir. Polis, özellikle mücadeleyi bırakan unsurları bu temelde değerlendirmek yönünde politikalara da sahiptir. Bu asla akıldan çıkarılmamalıdır.

Kişinin gözaltına alıp alınmadığının deşifre edilmesi ya da tutuklanması ve hatta “kayıp” olması dahil hiç bir yöntem “kesin” değildir. Bunların hiç biri tek başına kişinin temiz olduğunun işareti olamaz.

Bu konularda her yoldaşımız düşmanın bütün bunlar dışında hangi yöntemleri kullanabileceği ve bunun ne gibi açıklar verebileceği konularında düşünmeli, varsa tecrübelerini örgüte maletmelidir.

Bu konuda düşünürken en sağlıklı yöntemlerden biri kendimizi onların yerine koymak ve öyle düşündürmektir. Kendi kendimize sorular sormak ve cevaplar vermektir.

“İçerden” Sızdırılan Bir Ajanı Nasıl Tespit Ederiz?

“İçerden” sızdırma, düşmanın ele geçen bir devrimciyi hainleştirmesidir. Ve bu yöntem, düşmanın diğerine göre çok daha fazla tercih ettiği bir yöntemdir.

Düşman ele geçirdiği devrimcinin çeşitli zaaflarından faydalanarak onu ajanlaştırıp aramıza sızdırabilir. Tarihimizde bu

yöntemle aramıza sızdırılan unsurlara ve ortaya çıkarılıp cezalandırılışına tanık olmuşuzdur. Hilal Fusun Ünlü, Salih Karacan, Latife Karaman ilk elde akla gelebilecek kişiliklerdir.

Düşman, takip, izleme vb. yöntemlerle ele geçirdiği devrimciyi işkence ve çeşitli zaaflardan faydalanma yoluyla ajanlaştırıp hiç gözaltına alma kaydı göstermeden tekrar aramıza katabilir. Bir diğer yöntem ise gözaltına almak, ifade verdiği halde vermemiş göstermek, serbest bıraktırmak; ya da tutuklamak ama yine de çeşitli yöntemlerle zayıf kişilikli unsurlarla anlaşarak işbirliğini sürdürmektir. Kısacası düşmanın profesyonel olduğunu ve her türlü yöntemi kullanabileceğini bilmek lazımdır. Kişinin gözaltına alıp alınmadığının deşifre edilmesi ya da tutuklanması ve hatta “kayıp” olması dahil hiç bir yöntem “kesin” değildir. Bunların hiç biri tek başına kişinin temiz olduğunun işareti olamaz. Sadece ifade vermemiş olmak, tutuklanmış olmak gibi nedenlerle kişi gerçek anlamıyla temiz sayılamaz. Bunlar, görüntü de olabilir, ajanlaştırma ve sızmanın araçları da olabilir. Her gözaltı süreci, her ifade -ya da vermemesi- ancak örgütün kendi soruşturmasıyla kesin olarak netleştirilmelidir. Kimse bu ve benzeri soruşturmaları bir güven-güvensizlik meselesi olarak algılamamak zorundadır.

Gözaltına alındığı belgelere geçirilen ve tutuklanan ya da serbest bırakılan herkes cezaevinde ya da dışarıda ilişkiler içine sokulmadan evvel kesinlikle gözetim altında tutulmalı; olayın öncesi ve sonrası tam ve etraflı bir sorgudan geçirilmeden ve ha-

reket tarafından durumu onaylanmadan ilişki içine sokulmalıdır.

Gözetimden serbest bırakılan tüm insanlarımızın da davranışları ve ilişkileri denetim altında tutulmalı ve davranış değişiklikleri olup olmadığı gözlenmelidir.

Resmi belgeler, kişilerin ifade verip vermediği ve anlattıkları hiç bir zaman tek başına bizim ikna olmamıza yetmemelidir. Belge denilen şey yine son tahlilde polisin elinden çıkmış belgedir. Anlatımlarının ise gerçek olup olmadığına ancak pratiğin kendisi cevap verir. Kuşkusuz bunlar bir yere kadar bir şey ifade eder ancak olayın doğru olup olmadığı, kişinin düşman yönlendirmesi altında olup olmadığına karar verilebilmesi için yeterli veri değildir, olamaz. Yine burada eklenmesi gereken bir durum, kişinin bütün samimiyetiyle yaptığını devrime itiraf etmesidir. Bu davranış, bu “masumiyet” bile tek başına o kişinin hiç bir incelemeye tabi tutulmaksızın ilişkilere sokulabilmesi için yeterli değildir, olamaz. Önemli olan somut veriler ve izlemedir.

Bu tip unsurlar ister içerde ister dışarıda başlangıçta hep geçmişten çok farklı olmayan bir tablo çizmeye çabalarlar. Zaman içinde de “geçmişten ders çıkartmış, kini artmış” bir tablo içine girip daha aktifleşmesi, “geçmiş aşan” bir görüntü sunmaları söz konusu olabilir. Dışarıdan sızdırılan profesyonel unsurlar ile poliste ajanlaştırılan bu tip unsurları nasıl açığa çıkartacağımız, nasıl önlem alacağımız konularında çok büyük farklılıklar yoktur. Önemli olan ilkeli davranışları ve denetimi hayatın

her alanına sokmak, Parti-Cephe’nin güvenliğini her şeyin önüne koymaktır. Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi düşmanla işbirliği yapan hiç bir unsur, denetimin dışına çıkamaz. Mutlaka açık verir. Hiç bir rol, gerçek hayatın kendisi kadar sade, net ve inandırıcı olamaz. Hiç bir oyuncu da oyununu sonsuza kadar sürdüremez. Her kılığa girer, uzun süre sabredebilir ama mutlaka açık verir.

Konu ince ve dikkatli olunması gereken bir konudur. Düşmana yarayan davranış ve zaaf-lar ile düşmanın yönlendirmesi altındaki davranışlar ustalıklarla birbirinden ayırt edilebilmelidir. Suç, her yönüyle sabitlenmedikten sonra hiç bir şekilde itham yoluna gidilmemeli ve önlemler bu düşüncelerimize göre geliştirilmelidir.

Ama bir de konu belli bir boyuta gelip bütün oklar bir yeri gösterdikten sonra da süreç kendiliğindenciliğe terk edilmemeli ve denetim iyice yoğunlaştırılarak gerekirse takip vb. yollara başvurup, gerekirse de gözaltı yoluna gidilerek açığa çıkarma ve itiraf ettirme yolu izlenmelidir.

Hainleşme, itiraf dahil her şeyiyle sabit olduktan sonra ise Parti-Cephe’nin gerekli mekanizmalarının onayıyla gereken yapılmalıdır.

Bütün bu anlatılanların, sıralanan önlemlerin ışığında şunun altını özellikle çizmeliyiz; sorun herkese kuşkucu, her zaman şüpheyle bakmak değildir. Tersine güvensizliğin, kuşkuculuğun böylesi tam da oligarşinin yaratmak istediği ortamdır.

Sorun, düşmanı küçümsemekten, bu tür ajan faaliyetleri de olabileceğini bilerek, aşırı ken-

dine güven yanılgısına düşmeden, ajan faaliyetine karşı sürekli tetikte ve uyanık olabilmektir. Kuşkuculuk bu çerçevede yerinde ve gereklidir.

Düşmanın ajan faaliyetine karşı Parti ve Cephe bünyesinde güvenlik örgütlenmeleri olacaktır elbette. Ancak her kadromuz, savaşımcımız, taraftarımız düşman faaliyetleri karşısında bir güvenlik örgütü üyesi gibi davranmak durumundadır. Bu noktada da ilke, kendi başımıza hareket etmemek, şüphelerimizi, kuşkularımızı, gözlemlerimizi hareketle paylaşmak, ajanın açığa çıkarılması için gerekli tüm girişimleri belli örgütsel işleyiş ve mekanizmalar içinde, belli kurallar çerçevesinde yürütmektir.

Örgütün güvenliği, herkesin kendi kafasına soruşturmalar, takipler yaptığı bir ortamla değil, her şeyin gerekli örgütsel mekanizmalar, örgütsel işleyiş kuralları ve hareketle paylaşım çerçevesinde yürütüldüğü bir çalışmayla sağlanır. Tersine yine düşmanın işine yarar, sızmaların önünü açar.

Hiç bir işbirlikçilik, hiçbir ajan faaliyeti sonsuza kadar gizli kalmaz.

Düşmanın en mükemmel senaryolarla gerçekleştirdiği sızmaların bile örgütümüz tarafından kısa sürede açığa çıkartılmış olması bunu göstermeye yeter. Ve yine bu çerçevede hiç bir ajanın, işbirlikçinin cezasız kalmayacağı da açıktır. Şunu bilmekte yarar vardır:

Düşmanın hiç bir sızma-ajan faaliyeti devrimi engelleyemez. Ama bu da olayın üzerine önemine denk düşen bir ciddiyetle gitmememiz anlamına gelmez.

ÖLÜM ORUCU, CEZAEVLERİ VE CEZAEVLERİNDE SAVAŞ

Devrimci savaş yenilgileri ve zaferleri taşır bağrında.
Ölmeleri ve öldürmeleri.
İhanetleri ve kahramanlıkları taşır.
Ölüm Orucu yenilgiyi zafere taşıyan bir yürüyüştür.

Devrimci savaş aynı anda bir çok yerde birden sürdürülür. İçeride ve dışarıda, dağda ve şehirde, sokakta ve işkencehanelerde, göğüs göğüse çatışmada ve ideolojide...

Oligarşi yeneceğimiz son düşmandır. O noktaya gelinceye kadar oligarşinin doğrudan ya da dolaylı hizmetinde sayısız düşmanı yenmiş olmak durumundayız. Nihai zafer, adım adım, parça parça, onlarca başka zaferle kazanılır. Nihai zafer ancak onların bir sonucudur. Korkuyu yenmeliyiz örneğin... Küçük-burjuva zaafları, iç düşmanı yenmeliyiz... Ve örneğin ölümü yenmeliyiz.

İşte ölüm orucu o andır; o, korkunun, zaafların ve ölümün, zulmün yenildiği andır.

Devrimci savaş, düz, hep ileriye doğru gelişen bir seyir izlemez. Yene yenile, öle öldüre gelmişizdir bugüne de.

Ölüm Orucu kuşkusuz ki devrimci savaşın tüm bu niteliklerinin adeta bir özeti olduğu, savaşımızın bu yalın diyalektiğini içinde taşıdığı içindir ki, Devrimci Hareketin tarihinde önemli bir yer tutuyor.

Devrimci Hareketin geleneklerini perçinleyen, hatta daha da ötesi gelişimini belirleyen bir özellik taşıyor.

Ölüm Orucu yalnızca bir “kahramanlık” değil. O yalnızca bir “eylem” değil.

Evet, Hareketimizin gelişiminde çok özel bir role sahiptir ölüm orucu. Bu yanını kavramamak, bunun nasıl mümkün olduğunu anlamamak, ölüm orucunu da eksik kavramak demektir.

Ölüm Orucu ideolojimizin, inancımızın, geleneklerimizin, halka, devrime bağlılığımızın mücadelenin bir kesitindeki özeti olan bir doruktur. Bundan dolayı mesajları, tarihte bıraktığı iz çok güçlüdür.

Ölüm Orucu, konumu, seviyesi ne olursa olsun tek bir kadronun, savaşçının, taraftarımızın savaşımızda nasıl bir rol oynayabileceğinin de açık bir göstergesidir.

Bir Apo olmak, bir Haydar, bir Hasan olmak işte bu yüzden bugün kadro, yönetici, taraftar tüm yoldaşlarımızın önündeki hedefi ifade etmeye yeterlidir. Bu hedefe ulaşmak, insanlarımızın kendilerini geliştirme, yetkinleştirme anlamında önüne koyduğu ve koyacağı tüm diğer hedeflere de ulaşması demektir çünkü.

Ölüm Orucu’nun üzerinden 10 yılı aşkın bir zaman geçti. Düşman nezdinde, solda, kitlelerde yankısı ve etkisi büyük olmuş bir eylemdi Ölüm Orucu. Bu etkiye paralel olarak üzerinde çok tartışıldı. Ve yalnızca 3-4 yıllık bir zaman kesiti, bu tartışmaların çoğunu hayatın içinde sonuçlandırmaya yetti.

Ölüm Orucu gerek yapıldığı süreçte, gerek sonrasında yine düşman, sol ve kitleler nezdinde bazı kavramları bir daha gündemden düşmeyecek şekilde ortaya serdi; siyasi tutsaklık, cezaevleri ve savaş gerçeği, haklar için verilen mücadelenin anlamı, içeri ve dışarı ilişkisi, zindanların devrimci bir okul olması... tüm bunlar Ölüm Orucu eylemiyle daha bir güncelleşti, soyut tartışmalar olmaktan çıktı.

Özgür tutsaklık bu tarihsel miras üzerinde ortaya çıkıp gelişti. Cezaevlerine ilişkin bazı gerçekler de Özgür Tutsaklıkla birlikte tartışılmaz hale geldi. Devrimci tutsakların taleplerinin haklılığının kamuoyunda tartışılmaz hale gelmesi, cezaevlerinin sınıflar mücadelesindeki yerinin aynı “tartışılmazlık”ta olmasa da, büyük ölçüde tüm sol nezdinde az çok açığa kavuşmuş olması, işte Ölüm Orucundan özgür tutsaklığa uzanan bu sürecin sonucudur.

Cezaevleri bugün yine herkesin gündeminde. Cezaevleri yine düşmanın öncelikle saldırı hedefi haline getirilmiş durumda. Devrimci tutsaklar güçlü miraslarının üzerinde direniyorlar. Böyle olduğu içindir ki, yarattığı tüm etki ve sonuçlarıyla, yolaçtığı ve bizzat pratik içinde sonuçlandığı tartışmalarla Ölüm Orucu da bir kez daha özel bir güncellik kazanmış durumdadır.

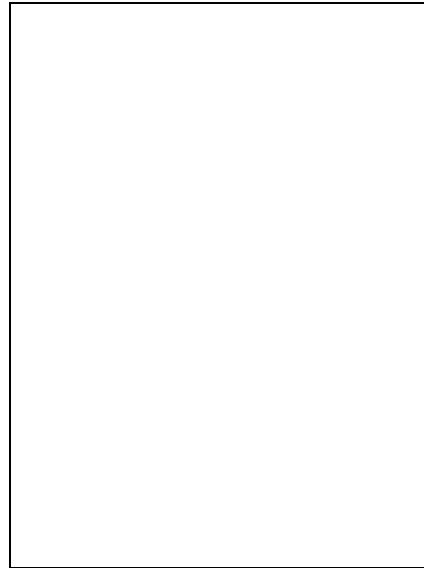
Ölüm Orucu şehitlerimizi anarken tüm bunları hem bugünkü pratik görevler açısından, hem de Parti-Cephemizin bugünüden bakarak ele almak bizim için hem bir görev, hem bir onurdur. Onur, tarihimizi direnişlerle yazmış olmanın onurudur; görevimiz ise bugünkü pratiğin gerekliliklerini hem zindanlarda, hem dışarıda bu direniş çizgisinden bir santim gerilemeden yerine getirme görevidir.

SIYASİ TUTSAKLIK

Siyasi tutsaklık bir kavram ve uygulama olarak en azından birkaç yüzyıllık bir geçmişe sahip; özgürlük için, adalet ve eşitlik için savaşın başladığı günden beri var. Ama düşman onu hiç bir zaman “gümüş bir tepside” sunmadı halk kurtuluş savaşçılarına. Siyasi tutsak, bu statüyü direnerek, bedel ödeyerek, siyasi kimliğiyle yaşamayı başardığı zaman kazandı.

Siyasi tutsaklığın yasal düzeyde değil ama fiili olarak orturtulmasının sonucu olarak şimdi cezaevlerini “devrim okulları” olarak adlandırmak, ona böyle bir işlev kazandırmak daha fazla mümkün olmuştur. Kendiliğinden oluşmuş okullar değildir zindanlar. Geçmiş bunu yeterince açık ortaya koymaktadır.

Cezaevleri onyıllarca “düzenin eğitim kurumları” olmuştur bu ülkede. Geleneksel reformist çizgi, cezaevlerini yatılıp çıkılacak yer olarak görmüş, burada oligarşiyle uzlaşmayı esas almıştır. Cezaevlerinin bu olumsuz mirasından elbette esas olarak geleneksel solun devletle uzlaşmacılığı sorumludur.

“Yaşamak için ölmesini bilmek gerekir” denmiştir, ve bu uygulanmıştır. Denilebilir ki, o gün ölmesini bilmeyenler de yaşıyorlar sonuçta. Ama nasıl? İddialarını kaybetmiş, “eski” olmaktan başka misyonları kalmamış, çoğu düzene sığınmış olarak yaşıyorlar. İddiadan vazgeçiş, düzene dönüş işte o zaman, o kararı veremedikleri zaman başlamış ve derinleşerek bugüne gelmiştir.

Siyasi tutsaklık bir etiket, tek başına bir yasal statü değildir; bir yaşam biçiminin adıdır.

Devrimci yaşam, sloganlarda, şiarlarda, ajitasyonda dile getirileni bizzat uygulamaktır. Ölümü gülerek kucaklamak, devrim için ölümün üstüne koşa koşa, gönüllü gitmek, yoldaşları için, halkı için ölmek, örgüte güven, halka bağlılık, onuru can bedeli savunmak, işte bütün bu sözler gerçekte en somut, en net haliyle Ölüm Orucunda ete kemiğe bürünmüştür.

“Yaşamak için ölmesini bilmek gerekir” denmiştir, ve bu uygulanmıştır. Denilebilir ki, o gün ölmesini bilmeyenler de yaşıyorlar sonuçta. Ama nasıl? İddialarını kaybetmiş, “eski” olmaktan başka misyonları kalmamış, çoğu düzene sığınmış olarak yaşıyorlar. İddiadan vazgeçiş, düzene dönüş işte o zaman, o kararı veremedikleri zaman başlamış ve derinleşerek bugüne gelmiştir.

Evet, onurlu, iddialı yaşamak için ölmesini bilmek gerekir. 84’te o koşullarda ölümü tercih ediş, en genelde siyasi anlayışlardan, cezaevlerine, siyasi tutsaklığa bakıştan ayrı bir şey değildir.

Siyasi tutsaklık gerçeği düşmana ve kamuoyuna öterek, zindanların 24 saatini direniş okullarına çevirerek, mahkemelerdeki savunmadan oturup kalkmaya uzanan tavırlarla kabul ettirilmiştir. Siyasi tutsak cezaevlerini “yatılıp çıkılacak” bir yer, “en az zararla atlatılması gereken zorunlu bir uğrak” olarak görmez. Dışarıda nasıl ki bedeller ödeniyorsa, orada da ödemeye hazırdır siyasi tutsak. “Bir an önce dışarı çıkmak” adına asla oligarşinin hukukuna sığınmaz siyasi tutsak. Yargılanmaz, yargılar. Zindandaki yaşamda “demir parmaklık içine bir demir par-

maklık da biz örmeyelim” türünden gerekçelerle teorisi yapılan bohem bir yaşam tarzını kabul etmez. Devrimcinin, örgütünün disiplini dışarıda neyse, orada da geçerli ve gereklidir.

Cezaevi alanının özgünlüklerini öne çıkarıp direnme ve mücadele görevlerini yumuşatmaya çalışmak, içeriye ve dışarıya ilişkin görevleri hafifletmek, yok saymak, **küçük-burjuva bir kaçıştır ve siyasi tutsaklığın içini boşaltmaktır.** Zindanlarda olmayı düşmanla uzlaşma halinde yaşamak olarak gören, bunu ideoloji düzeyine çıkaran bir anlayış, o ideolojinin şekillenmesinden bir daha kurtulamaz.

Evet, siyasi tutsaklık bedel ödenmesi gereken bir hak ve konudur. Ölüm Orucu bu bedelin en üst düzeyde ödenmesidir. Ve ancak aynı zamanda artık siyasi tutsaklığın hem devrimci çizgi açısından hem yaşam koşulları açısından kesin bir biçimde kazanılmasıdır.

SİYASİ TUTSAKLIKTAN ÖZGÜR TUTSAKLIĞA

Bugün yasal olarak olmasa da fiili olarak siyasi tutsaklık statüsü vardır cezaevlerinde. Bu statü “Terörist tutuklu ve hükümlüler” vb. denilerek yasalara da girmiştir. Ülkemizde 80’lere kadar bu statünün pek sözü edilmemiştir. 12 Mart döneminin devrimcileri cezaevlerinde bir direnme ve mücadele çizgisinin yaratılması, mahkemelerde siyasi savunma yapılması, firar hakkının kullanılması geleneğini yaratmışlar ancak bu konuda özel bir açılım olmamıştır. Direnişlerin ve bu statünün kısmi anlamda gündeme

gelmesi 77-78’lerle birlikte cezaevlerinde devrimcilerin yeniden kitlesel olarak bulunmaya başladığı yıllardır. 80 sonrasında ise cezaevlerindeki mücadelenin ana taleplerinden biri olmuştur. Ama belirttiğimiz gibi bir talep olmanın ötesinde de devrimci tutsakların yaşam biçimiyle, direnişiyle kendini kabul ettirmiştir.

Bir statü ve yaşam biçimi anlamında devrimci tutsaklar açısından belli bir gelişmeyi ifade eden siyasi tutsaklık kavramı esas olarak bugünkü tutsaklık gerçeğimizi ve cezaevlerindeki mücadeleyi anlatmakta yetersiz bir kavramlaştırma durumundadır. Yanlış olduğu için değil, savaşın gelişmesine paralel bir yetersizliktir bu. DEVRİMCİ SOL ve PARTİ-CEPHE tutsağı, yıllar içinde direnerek kazandığı haklarla, ama asıl olarak da bilincindeki, tecrübesindeki ve Parti-Cephe’nin savaşındaki gelişimle zindanları kendisi için özgürleştirmiştir. Hakların gasbedildiği süreçler bile onun özgürlüğünü ortadan kaldıramamaktadır.

Özgür tutsaklık düşmandan **ideolojik anlamda bir kopuşun** da kesin ifadesidir. Ölüm Orucu aslında bu kopuştaki en güçlü atılımlardan biri olması yanı sıra önem taşır.

Tek Tıp Elbise sorusunda, sorunun gelip dayandığı yer gerçekte **faşizmin iradesinin mi, devrimcilerin iradesinin mi belirleyici olduğu** noktasındadır. İşte bu noktada oligarşiyle can bedeli bir hesaplaşmaya girmek demek olan Ölüm orucunun açtığı yoldan Parti-Cephe tutsaklarının barikatlarda şehitleriyle pekiştirdikleri özgür tutsaklık, zindanlardaki devrimci iradenin zaferinin de ilanı ve kalıcılaştırılmış olmasıdır bir bakıma.

Cezaevleri düşmanın hemen her koşulda hedefi durumundadır. Halk güçlerine büyük darbeler vurduğu kesitlerde başarısını perçinlemek için saldırır cezaevlerine. Cunta yıllarında olduğu gibi... Halkın mücadelesinin geliştiği süreçlerde, bu gelişimin önüne set çekebilmek için “elinin altında” ve en kolay darbe vurabileceği bir alan olarak da yönelebilir cezaevlerine. 15-16 yıllık cezaevleri pratiği bunu tekrar tekrar göstermiştir. Görülmüştür ki, içeriye dışarı her koşulda birbirine son derece bağlıdır. Dışarıda kanlı, vahşi bir savaş sürerken cezaevlerinin bunun dışında kalabileceğini kimse düşünemez ve umamaz. Özgür tutsaklık bunun bilincidir bir yerde ve bunun somut ifadesi de, cezaevlerinde **sürekli direniş, sürekli savaş** çizgisidir.

CEZAEVLERİ VE SAVAŞ

Savaş zindanlarda da çok uzun sürelidir. Zaman zaman üstü örtülse de hep vardır. Her kazanım, hemen tüm taleplerin kabul edildiği bir eylemin sonrası bile esasta yalnızca bir mevzi ele geçirir. Düşman uyumaz. Saldırı için an kollar.

Bu savaşta hiç bir şey önemsiz değildir. Düşmanın en önemli taktiklerinden biri yaptırımları, dayatmaları mümkün olduğunca önemsiz göstermektir. Küçük ayrıntılar biçiminde sunulan yaptırımlar, dayatmalar, “*kabul ederseniz ne olur, neyiniz eksilir ki...*” denilen uygulamalar gerçekte teslim almanın adımlarından başka bir şey değildir. Zindanlarda düşman çoğu kez bir prestij sorunu haline gelen kimi yaptırımlarına uyulmasını sağlamak i-

çin farklı konularda pek çok hakkı vermeyi kabul etmiştir. Reformist, statükocu çizgi de kendini bu noktada deşifre etmiştir çoğu kez. Düşmanın görünürde önemsiz olan yaptırımlarını “şunu yaparsak devrimciliğimize halel gelmez” yaklaşımı içinde meşrulaştırmış ve zaman zaman bu yaptırımları kabul etmiştir. Bu tavrın özü, savaş gerçeğini hiç kavramamış olmaktır, cezaevlerinin de savaşın cephelelerinden biri olduğunu görmek istememektir.

Tarihte çokça örneği vardır, bilinir ki savaşta bazen bir metrekarelik bir toprak parçası herşeyin önüne geçer; ufak bir kasabanın alınıp alınmaması, o anki dengeler ve tarafların morali üzerindeki etkisiyle savaşın kaderinde tayin edici bir rol oynar. Düşmanın tam bir sinsilikle uygulamaya koyduğu yaptırımların çoğu böyle bir tehlikeyi taşıyorlardı işte. Bu yaptırımları reddeden bir çizgi ancak cezaevlerini savaşın bir cephesi olarak gören, kavrayan bir bakış açısıyla oluşturulabilirdi.

Cezaevlerindeki savaş hem kadrosal, hem kitlesel bir savaştır. Bu alandaki savaş da kimse- nin onun dışında kalmasına izin vermez. Gerçekte cezaevleri direnişi, en başta da Ölüm Orucunun kendisi sol tarafından mücadele biçimleri konusunda sık sık yerli-yersiz yapılan “kadro eylemi-kitle eylemi” ikileminin de bu savaş alanında ne kadar mesnetsiz ve gerçekte neye hizmet ettiğini göstermiştir. Elbette gerektiğinde şu ya da bu eylemin uygulayıcısı bizzat kadrolar, hatta önderler olacaktır. Sınıflar savaşında bunu reddeden tarihsel anlamda da siyasal anlamda da önderlik diye bir misyonu reddediyor de-

mektir. Ama sorun cezaevleri ö- zeline bu da değildir. Oportünizm Devrimci Hareketin ölüm orucuna uzanan direnişini “*siz kadro eylemi yapıyorsunuz, kitleyi düşünmüyorsunuz, biz kitlesel bir çizgi izliyoruz*” vb. gerekçelerle eleştirmeye kalkarken, hem direnişi çarpıtıyor, hem de kendi geri çekilişlerine kılıf hazırlamış oluyorlardı.

Tarihte çokça örneği vardır, bilinir ki savaşta bazen bir metrekarelik bir toprak parçası herşeyin önüne geçer; ufak bir kasabanın alınıp alınmaması, o anki dengeler ve tarafların morali üzerindeki etkisiyle savaşın kaderinde tayin edici bir rol oynar. Düşmanın tam bir sinsilikle uygulamaya koyduğu yaptırımların çoğu böyle bir tehlikeyi taşıyorlardı işte. Bu yaptırımları reddeden bir çizgi ancak cezaevlerini savaşın bir cephesi olarak gören, kavrayan bir bakış açısıyla oluşturulabilirdi.

Metris'teki bir direnişte, düşmanla çatışmanın en kızgın anında ve geri adım atanın bunun bedelini oldukça pahalıya ödeyeceği bir anda siyasetlerin bir bölümü “*kitle dökülüyor*” gerekçesiyle sürmekte olan açlık grevini, görüşmesiz, pazarlıksız, adeta kaçarcasına bitirmeyi önermişlerdir. Bunun karşılığında bu siyasetlere eğer gerçekten gerekçe buysa, kitlenin daha fazlasının eylemi götürememesiyse bütün siyasetlerden belirlenen insanlarla eylemi sürdürelim önerisi yapılmış, işte o anda “kitle dö-

külüyor” gerekçesindeki tüm samimiyetsizlik açığa çıkmıştır. Bu öneriye de hayır demişlerdir çünkü. Buna yaşanan süreçte de sık sık tanık oluyoruz. KESK alabildiğine geri kararlar alıyor, açıklaması hazır; kitle hazır değil... legalistler silahlı savaştan, şiddetten bucak bucak kaçıyorlar, gerekçe hazır; kitleler şiddet istemiyor. Aslında hazır olmayanlar, şiddetten ürkenler kendilerinden yani “**kadrolardan**” başkaları değil. Ama bunu kendileri için söylerlerse önderliklerine halel geleceği için kendi durumlarını kitleye maletmek en kolayı. Nasıl olsa test edilmesi, sınanması genellikle zor olan bir şey söylüyorlar. Ama hayır, sık sık sınıf mücadelesi test etti bunu, ediyor da. Cezaevlerinde de etti.

Ölüm Orucu direnişi düşmanla verilen bir meydan savaşıydı. En gerisinden en ilerisine tüm insanlarımız bu savaşın bir parçası oldular. Savaşta eğer çok farklı kesimler yer alıyorsa, sorun onların bazılarını savaş dışında tutmak değildir tabii ki, önderliğin görevi onları uygun biçimde istihdam etmektir. Ölüm Orucu direnişinin bütününde DEVRİMCİ SOL'un her düzeydeki insanı 30, 45'er günlük açlık grevleri, kısa aralıklarla yeniden Ölüm Orucuna desteğe başlama biçimlerinde sürekli bir eylemlilik içinde olmuştur.

Düşmanın teslimiyeti dayattığı bir noktada “*kadrolarımızı harcamayalım*” gibi bir gerekçeyle gerileme de savunulamaz. O zaman “koruduğun” kadronun ne misyonu kalır ki geriye? Ölüm Orucu ekiplerimizde önderlik de içlerinde olmak üzere pek çok ileri kadro yeraldı. Şehit olan yoldaşlarımızdan Abdullah Meral ve Haydar Başbağ da önder konum-

daki yoldaşlarımızdır. Haydar 74'lerden beri mücadele içinde olan bir yoldaşıymızdı. Elazığ'da faşizme karşı devrimci direnişi ilk örgütleyenlerden biri olmasıyla öne çıkmış, İstanbul'a geldiğinde işçi kesiminde sorumluluklar almıştır. 12 Eylül'ün bir süre sonrasında hareketimizin başındaki insandır. Apo da 75'lerden beri mücadele içindedir. 80'de polisle çatışmada tutsak düşmüştür, tutsak düştüğünde DEV-GENÇ'imiz içindeki önder militanlardan biriydi. Cezaevi sürecinde de önder konumundadır. Hasan yoldaşımız ise Bursa bölgesinde mücadele etmiş, bu bölgede tutsak düşmüş bir militanıymızdı. Cezaevinde hareketimizi kavramada, mücadeleyi örgütlemeye öne çıktı. En zor dönemde böyle bir misyonu üstlenmekten kaçınmadı. Böyle bir görevi onlar üstlenebilirdi ve onlar üstlendiler.

Savaş, kurmaysız, kadrosuz yürümez. Bunu herkes biliyor. Ve herkes biliyor ki savaşta kadrolar, kurmaylar da ölür gerektiğinde. Hem de bazen ölümü en önde karşılar. Savaşın bir alanı olan cezaevlerinde de direnişin farklı şekillenmesi düşünülemezdi. Düşünenler yalnızca geri çekilmeciler, oportünistlerdir.

CEZAEVLERİ VE “DIŞARI”DAKİ MÜCADELE

“Cezaevleri merkez midir, değil midir” tartışması cezaevlerinde yıllarca sürmüş-sürdürülmüş bir tartışmadır. Şöyle bir bakıldığında devrimci mücadele açısından herhalde eşine rastlanmayacak abeslikteki bu tartışma ne yazık ki çokça yapılmış, yapılmak zorunda kalınmıştır. Tartışma esasta, bir devrimcinin dışarıda ya

da içeride nerede olursa olsun üstlenmek zorunda olduğu görevlerin bir kısmından “içeride” bulunduğu gerekçesiyle kurtulmanın tartışmasıdır.

Cezaevleri 12 Eylül sonrası 83, 84, 85'lerde olduğu gibi, sınıf mücadelesinin bütünü açısından, tüm diğer alanlar ve mevziler içinde öne çıkan bir alan da olabilir. Bu kimsenin tercihlerine bağlı olmayan bir şeydir. Bu noktada zindanlardaki devrimcilerle düşen cezaevleri merkez mi değil mi tartışması yapmak değil, zindanların o öne çıkmışlığa uygun bir misyon üstlenebilmesinin yollarını, biçimlerini tartışmaktır.

80 öncesinde cezaevi olgusu bu denli etkileyici, belirleyici bir rolde değildi. O gün için böyle tartışmalar yapılabilirdi belki. Ama şimdi arkamızda bıraktığımız 15-16 yıllık bir cezaevi tarihi ve bugünkü somut gerçeklik vardır. İçerinin dışarıyı, dışarının içeriye çok büyük bir şiddetle etkilediği artık biliniyor. İçerdeki bir politik eylemin dışarıyı, dışarıdaki kitleleri nasıl sarstığı, sarılabildiği ölüm oruçlarıyla görüldü. İçerideki savaşın dışarıya nasıl bir dinamizm kazandırdığının en yakın örneği ise Ümraniye katliam ve direnişi boyunca görüldü. Görünen odur ki artık cezaevleri bu ülkedeki devrim mücadelesinde -görece değişikliklerle birlikte- böyle bir konumda olacaktır. Savaşın geliştiği, cezaevlerinde her an onbinlerce tutsağın bulunduğu ve bulunacağı bir ortamda başka türlü olması da mümkün değildir.

Bu gerçek içerinin dışarıya karşı görevlerini böyle netleştirirken, dışarının içeriye karşı konumunun da yeniden tanımlanmasını gerektiren bir olgudur. Dışarının konumu artık yalnızca

“destek” olmaktan çıkmıştır; anlayış bazında da, pratikte de çıkarılmalıdır. Cezaevleri direnişlerini, mücadelesini dışarıdaki mücadelenin bir kıvılcımı olarak ele almak, her iki alandaki mücadeleyi doğrudan devrim ve halk güçlerinin savaşının parçaları olarak görmek gerekir. Kıvılcım ister cezaevlerinden çıkılsın, ister işçi alanından, ister memur alanından, eğer hedefimizde reformlar değil de devrim varsa biz o kıvılcımı devrimi geliştirmek için değerlendirmek durumundayız.

Bunun ötesinde cezaevleri dışarıya ilişkin yapabilecekleri her şeyi, örgütsel, siyasal, kültürel, yazınsal, herşeyi yapmak durumundadırlar. Bunun böyle olmasının mantığı, gerekçesi nedir, ne olabilir? Hayır, kimse buna mantıklı bir açıklama getiremez. Getirilecek her açıklama siyasi tutsaklığın reddi olur çünkü.

Devrimcinin görevi devrim için savaştır; gelişimi ölçüsünde 24 saatini devrime vermektir. Bu tanımda bir mekan ayrımı yoktur. Koşulları yaratılabildiği ölçüde onlar azami katkıyı sunacaklardır bu yüzden. Devrimci tutsaklığın bir ölçüsüdür bu.

ÖLÜM ORUCU, DIŞARIDA YENİDEN AYAĞA KALKAN HAREKETİN ÜZERİNDE YÜKSELDİĞİ ZEMİN OLMUŞTUR

Sayırsız insan vardır ki Ölüm Orucu'nun yarattığı sempati üzerinden devrimci, Devrimci Sol'cu olmuştur. Aslında yalnızca bu olgu bile ölüm orucunun zaferinin

bir kanıtı ve cezaevleri-dışarı ilişkisine ilişkin tartışmalara son verecek çarpıcılıktadır. Cuntanın geniş toplumsal muhalefeti bastırdığı yılların ardından ilk açık toplumsal muhalefet, 84'lerde yine ölüm orucu ve cezaevleri zemininde ortaya çıkmamış mıdır? 87'lerde, 88-89'larda da tut-sak yakınlarının mücadelesi, eylemleri hala toplumsal muhalefetin en belirleyici, en hareketli parçası değil midir?

Sonrasında da sürmüştür etki. Devrimci hareket çeşitli çalışma alanlarında yeniden toparlanma çerçevesinde daha yaygın bir çalışmaya girerken, yeniden kitlelerin karşısına çıkarken onlara böyle bir direnişin yaratıcısı, bu direniş mirasının taşıyıcıları olarak seslenmiştir. Geniş gençlik ve emekçi kesimler, başta Ölüm orucu olmak üzere zindanlardaki direnişlerin onların yüreklerinde ve beyinlerinde yarattığı fırtınayı, doğurduğu sempatiyi Devrimci Harekete verdikleri destekle bütünleştirmişlerdir.

Ölüm Orucu, direniş ve mücadele mirasımızın en önemli parçalarından biridir. Ve bu miras ona layık olacak biçimde her geçen gün büyütülmüş, destanlara yeni halkalar eklenmiştir.

Hemen hiç bir hareket böyle bir mirasa sahip olmadan gelişemez, büyüyemez.

Ölüm orucu Devrimci Hareketin her koşulda savaşıma, direnme, halk kitlelerini hiç bir koşulda terketmeme tavrının bir ifadesidir.

Cuntanın depolitizasyonunun kırılması için ileri atıldığımız yıllarda kitlelerin bize verdiği destek bu tavrın bir karşılığı olmuştur.

Ölüm Orucu, Devrimci Hareketin "**Kendini Yeniden Yaratma**" savaşının da doruğudur.

Zorlu, yenilginin ağır bastığı bir süreçten geçiliyordu. Bütünde yenilen darbeler kişisel düzeydeki olumsuzluklarla atbaşı gelişmişti. İşte o anda, dışarıda, şubelerde, içeride tüm olumsuzluklarına rağmen direniş hattında ısrar edenler düşmanla yeni bir hesaplaşmaya gireceklerdi. Üstelik, kitlesellik anlamında gücü sınırlı olan siper yoldaşlarının dışında yalnız başlarına olacaklardı bu hesaplaşmada. Düşman zulmünün hiç bir çeşidini esirgeme-yecekti onlardan. Daha eylemin programlanması aşamasından başladı hesaplaşma. Ölüm oruçları, 45 gün açlığa yatacaklar, 30 gün açlık grevi yapacak olanlar, hepsi gönüllülükler temelinde belirlendi. Herkes, beyninde, yüreğinde kendi iç hesaplaşmasını yaparak katıldı bu sürece.

Ölüm orucu hem fiziksel anlamda, hem siyasal anlamda bir irade savaşıydı.

Onlar o gün böylesi bir görevi omuzlamak yerine, bu görevin yerine getirilmesini intihar olarak, kimi daha ileri gidip siyasi cinayet olarak adlandırmışlar, direnişin yenileceği kehanetinde bulunmuşlar ve kısmi destek veren birkaç siyaset hariç büyük bir çoğunlukla izleyici olmayı seçip devrimcilerin bu direnişten yenilgiyle çıkmasını bekler hale düşmüşlerdir. Çünkü direnişin başarısı, zaferi onların politik iflası demek olacaktı.

Ölümü göze alıyorlardı evet, ama bu anlık bir ölüm de olmayacaktı. Bir kurşundaki gibi saniyelere sığmayacaktı ölüm. Hatta darağaçlarında olduğu gibi dakikalara da sığmayacaktı. Saat saat, gün gün, ay ay direnilecekti ölüme.

Acılar vücudu kemirirken o kararlılıktan vazgeçilmeyecekti. Kendi bedeninin de bir yerde düşman saflarından saldırıya katılacaktı.

Siyasal bir zaferle biten Ölüm orucu direnişinde işte bu savaş da kazanıldı. Burjuva, küçük burjuva ideolojisinden açıkça bir kopuş oldu ölüm orucu. Ölüm Orucunun temsil ettiği değerler ve anlayış, ondan sonraki süreçte Devrimci Sol'cuların ve Particephelilerin ideolojik biçimlenmesinde belirleyici bir rol oynadı.

ÖLÜM ORUCU CEZAEVLERİ CEPHESİNDE OPORTÜNİZMİN PRATİK VE SİYASİ İFLASIDIR

Sol bugün cezaevleri tarihini hep bir genelleme içinde geçiştiriyorsa bunun kuşkusuz en önemli nedenlerinden biri bu süreçte ölüm orucu karşısında aldığı tavidir.

Onlar o gün böylesi bir görevi omuzlamak yerine, bu görevin yerine getirilmesini **intihar** olarak, kimi daha ileri gidip **siyasi cinayet** olarak adlandırmışlar, direnişin yenileceği kehanetinde bulunmuşlar ve kısmi destek veren birkaç siyaset hariç büyük bir çoğunlukla izleyici olmayı seçip devrimcilerin bu direnişten ye-

nilgiyle çıkmasını bekler hale düşmüşlerdir. Çünkü direnişin başarısı, zaferi onların politik iflası demek olacaktı. Bunu da çok iyi biliyorlardı. Bunun içindir ki direnişin yenilgisini adeta umarak bekleyenler direnişten sonra da bunun bir yenilgi olduğunu kanıtlamak için hemen hiç bir konuda göstermedikleri çabayı göstermişlerdir. Ama umdukları da, sonraki çabaları da boşa çıkmıştır. Düşmanın politikalarını bozan böyle bir direniş elbette onların küçük hesaplarını da boşa çıkaracaktı.

Onlar böylesi bir görevi omuzlamak yerine Devrimci Hareketi “**kadrolarını harcamakla**” eleştirdiler. Eylemi, direnişin bu biçimini “**çıkamaz sokak**” olarak nitelendirdiler.

Cezaevlerinde direnmek asla kaba bir eylemciliğe indirgenmemelidir.

Direnmek fiziken, ruhen, ideolojik olarak bir bütün oluşturmalıdır. “Burası cezaevi...” diye başlayan yaklaşımların tehlikeli yanı işte tam bu noktadadır.

Cezaevlerinin bizi sinsi sinsi, ideolojik olarak, kültür olarak, yaşam biçimi olarak teslim almayı hedefleyen yanlarını etkisizleştirip, bu yanları devrimci disiplini, yaratıcılığı, insiyatifi, paylaşımcılığı, dinamizmi egemen kılarak biz teslim almalıyız.

Bırakın desteği asgari saygıdan bile uzaktırlar. Direnişçilerin

yanında yemek yerkenki, bir şekerlerini bile direnişçilerle paylaşmaktan kaçınırkenki ruh halleri, esasında onların kendi devrimci değerlerini yiyip bitirecek bir muhteva taşıyordu; Metris’te, Devrimci Sol’cuların İstanbul’a bağlı olarak tek başlarına Ölüm Orucu’na girdikleri Anadolu cezaevlerinde düşman, koşulları ayırmayı gündeme getirdiğinde “*uğurlarken*”, “*yenileceksiniz, sizi ezerler, siz tek başınıza ne yapabilirsiniz*” sözleriyle gönderebilmişlerdi. Bu tek kelimeyle çürümeydi. Buradaki tavır açıktır ki, bırakın devrimciliği, demokrat tavrı bile değildir. Çünkü destek olunmadığı gibi açıkça engel olur hale gelen bir tavır sergilenmiştir.

İşte bu sürece ilişkin, ne yazık ki bütün bu değerlendirmeleri yapabilen sol grupların hiç birinin bir özeleştirisi olmamıştır bugüne değin.

Ölüm orucu, zaman zaman bir özeleştirmenin gereği atlanarak dünden daha olumlu bir yaklaşım içinde ele alınmış, ama bu da çoğu durumda düşüncede bir olumluluğa evrilmeye değil, yalnızca kitleler karşısında oportünistliğe bir örnek teşkil etmiştir. Kitlelerin bir direniş destanı olarak sahiplendiği, savunduğu böylesi bir eylemi, kitleler karşısında “*intihar*”dı, “*siyasi cinayet*”ti diye mahkum etmeye kalkışmaları olmazdı tabii; açıkça faydacı davrandılar bu noktada ve intihar diye mahkum ettikleri eylemi propaganda ve ajitasyonlarının bir parçası haline getirdiler.

**ZİNDANLAR
DEVRİMCİ BİR
OKUL, AMA AYNİ**

ZAMANDA BİR KARŞI-DEVİRİM DEĞİRMENİDİR

Bütün bu yıllar boyunca cezaevlerinin hiçbir olumsuz etkisinin olmadığını, düşmanın politikalarının tamamıyla etkisiz kaldığını söylemek de herşeyi idealize etmek olur. Düşmanın politikalarının cezaevlerine doldurulan onbinlerce tutsak üzerinde olumsuz sonuçlar yarattığı, teslim alma politikalarının şu ya da bu oranda başarılar elde ettiği de görülmek durumundadır.

Bu sonucun en açık, çıplak görünen yanını cezaevlerindeki bağımsızlaşma, örgütsüzleşme oluşturmaktadır.

Ama bir diğer, deyim yerindeyse “görünmeyen yanı” da cezaevlerinde direniş saflarında olan ama bu süreçten ideolojik olarak, kültürel olarak etkilenmiş olarak çıkmaktır.

Cezaevlerinin kazandırdığı kimi alışkanlıklar, kimi bakış açıları onların devrimciliğinin **zaafı** yanları haline dönüşmüş, düşmanın sinsi taktikleri, o, gereken barikatları örmediği için sinsi sinsi onu teslim almıştır.

Bu “görünmeyen yanın” en görünen yanı da 12 Eylül yılları boyunca 8 yıl, 9 yıl, 10 yıl cezaevinde yatıp da çıktıklarında mücadeleyi bırakan insanlarda somutlanır. Bu da cezaevleri deyince asla üzerinden atlanamayacak olgulardan biridir.

Türkiye’de bugün devrim mücadelesinin önünde yükseltilmeye çalışılan barikatlardan biri olan legalizmi, yasal particiliği de cezaevlerinin ürünü saymak hiç yanlış değildir. Bugün ÖDP, şüphe yok ki Mamak’ın bir ürünüdür.

İşte bütün bu nedenlerden dolayıdır ki, cezaevlerinde direnmek asla kaba bir eylemciliğe indirgenmemelidir.

Direnmek **fiziken, ruhen, ideolojik olarak** bir bütün oluşturmaktadır. “Burası cezaevi...” diye başlayan yaklaşımların tehlikeli yanı işte tam bu noktadadır.

Cezaevlerinin bizi sinsi sinsi, ideolojik olarak, kültür olarak, yaşam biçimi olarak teslim almayı hedefleyen yanlarını etkisizleştirip, bu yanları devrimci disiplini, yaratıcılığı, insiyatifi, paylaşımcılığı, dinamizmi ege-men kılarak biz teslim almalıyız.

ZİNDANLARDA DA DIŞARIDA DA SÜREN, KISASA KISAS BİR SAVAŞTIR

Devrim mücadelesi dünyanın her yerinde acımasız bir mücadeledir. Ama daha şimdiden dünyanın pek çok ülkesinde yaşandığından daha fazla şiddet, daha fazla vahşet yaşanmıştır ülkemiz cezaevlerinde.

Cezaevleri bu şiddetin, vahşetin kendini en açık ortaya koyduğu ve koyacağı alanlardan biridir. 12 Eylül çok istemesine rağmen fiziki imhaya başvurmamıştır, ama fiziki saldırıları da hiç eksik olmamıştır. Ülkemizde sınıf mücadelesinin hemen hiç bir alanında, hiç bir kesitinde kayıpsız, bedelsiz siyasi kazanımlar elde etmek, atılımlar yapmak, gelenekler yerleştirmek mümkün olmamıştır. Bu bedelleri göze alamayanların işte bundan dolayı, ülkemiz tarihinde tek bir kazanıma, tek bir geleneğe imza atmış olmalarına rastlanmamaktadır. Ölümü de değil, ölümleri göze almamak esas olarak yenilgiyi baştan kabul etmek demektir. İk-

tidar iddiasından baştan vazgeçmek demektir. Bir Halk Hareketi, bu iddiasını bedeli ne olursa olsun, her yerde, zindanlardaki parçasıyla da sürdürecektir. Özgür tutsakların oligarşinin saldırı hazırlıkları karşısında “buradan artık yalnız bizim cesetlerimiz çıkmayacak; ölecek ama öldürecek” diyecek noktaya gelmeleri, savaşın bu niteliğinin açık ifadesidir. Bu savaşta ölüyor ve öldürülüyorsa, bu savaş bize “kısasa kısas” diye tanımlanabilecek bir tarzda dayatılıyorsa, bu her alanda kaçınılmaz olarak - kendi içinde farklılaşmalar taşısa da- yansımasını bulacaktır.

DEVRİMCİ SOL tutsakları cunta yıllarındaki direnişlerin hemen tüm cezaevlerinde öncüsü olmuşlar, düşman saldırılarını püskürtmekte en önde döğüşmüşlerdir. Cezaevlerindeki devrimci politikanın oluşturulmasında, bu politikanın tüm Anadolu cezaevlerine yayılmasında onların net, küçük hesaplar yapmayan, kendini koruma gibi subjektif bir kaygıya asla kapılmayan bakış açıları belirleyici olmuştur.

Elbette tüm bunlar cezaevlerindeki mücadelenin öncüsü olalım diye yapılmadı. Onlar yalnızca Devrimci Hareketin politikaları doğrultusunda, cuntaya karşı direniş çizgisi doğrultusunda yapılması gerekeni yapıp, söylenmesi gerekeni söylediler. Önderlikleri, öncülükleri bunun yalın bir sonucudur yalnızca. Bugün Parti-Cephe tutsakları bu yenilmez, geriletilemez miras üzerinde cezaevlerinde aynı misyonun sürdürücüsüdürler. Onlar zindanlardaki direniş geleneğimizi daha da boyutlandırmış, şehitler vererek savaşıma güç katmışlardır.

Özgür tutsaklık bugün cezaevlerinde devrimci politikanın kısaltılmış adıdır adeta. İçeride, dışarıda Parti-Cephemizin tüm kadro, savaşçı ve taraftarları savaşı birlikte verecek, birlikte büyüteceklerdir.

Ölüm orucu şehitlerimizden devralınan bayrak Buca’nın, Ümraniye’nin barikatlarında Partimizin orak çekiçli bayrağıyla birlikte dalgalandı.

Tutsak yoldaşlarımız onları yeni barikatlarda dalgalandırmaktan da bir an bile geri durmayacaklardır.

TARİHİN TANIKLIĞINDA ÖLÜM ORUCU VE SOL

Aşağıdaki metni “Direniş Ölüm Yaşam” adlı, ölüm orucu direnişimizi anlatan kitaptan aldık. Doğallığı içerisinde o sürecin olumsuz bir boyutunu anlatıyor. Bugün fazlasıyla güncel olan **birlik** ve **birlik olamama** sorununa bir örnek oluşturuyor. Direnişin ölümü getirip dayattığı bir anda, bir siyasi hareketle de olsa birlikte olmanın, siper yoldaşlığı yapmanın değerinin, ve oportünizmin, revizyonizmin böylesi anlarda nasıl yalnız bırakabildiğinin çarpıcı bir tablosu var karşımızda.

Birlik sorunu tartışılırken iki boyutuyla da ölüm orucu hep kafamızın bir kenarında olmalı. Biz ölüm orucuna giderken son güne kadar birlikte yapmak için çaba sarfettik. Yalnız bırakıldık. Ama ölüm orucundan sonra da bu siyasi hareketlerle belli noktalarla sınırlı da olsa birlikte olma çabamızı hep sürdürdük. Bugüne kadar getirdik bu çabayı. Örneğin Ümraniye katliamı sonrasında cezaevlerinde sağlanan birliktelik, bugün oluşturulmuş bulunan Merkezi Koordinasyon, bu çabaların boşuna olmadığını gösterdi. Demek ki sorun bir yanıla oportünizmi tanımak, hep esas olarak kendimize güveni esas almak, ama öte yandan da herşeye rağmen onları birliktelik için zorlamaktan da vazgeçmemektir. O günün tablosunu işte bu bakış açısının ışığında değerlendirmesi anlamında sunuyoruz.

“ ... Bu iki yaşama katlanmak zorunda oluşumuz daha çok yıpranmamıza neden oluyor. Her gün aynı rezillikleri göre göre yaşamak, ko kuşmanın havasını teneffüs etmek daha da koyuyor. Çünkü her geçen gün daha iğneleyici, daha sekter, kırıcı ve yaralayıcı oluyorlar... Yumuyorlar gözlerini, açıyorlar ağızlarını. Hücreden farksız bir göz koğuşları bu yaşamla paylaşmak hiç mi hiç çekilmiyor. Ama hasmımız çok şey biliyor, direnişe karşı bu ikili yaşamın birlikteliğinden çok hoşnut... Kulak antenleriyle, el maharetiyle gün gün takip ediyor koğuşlardaki konuşma ve tartışmaları... Beşinci kolları körüklüyor. Yazışma notlarını yakalamak için özel av partilerine çıkıyor... koğuşlardaki her yeni tartışma, her yeni konuşma, onun için yeni karşı bir taktik üretmektir çünkü... çok iyi biliyor direnişe, direnişle 24 saat geçiren ve ona destek vermemeye yemin etmiş yaşamın verdiği zararları...

Bunun için bir umudu da, direnişe karşı bir kozu da bu ikili yaşamın bir arada birbirleriyle çatışmasında. İşte bunun için direnişi hemen yanıbaşındaki yaşamın kemirip güçten düşürmesine özel bir önem veriyor. Koğuşlarda direnişe karşı kullanabileceği bu ‘Truva atı’ işlevine sahip yaşamdan nasıl olur da vazgeçebilir? Neden birbirini reddeden ikili yaşamı birbirinden ayırıp direnişin yoluna konulmuş bir kayayı kendi eliyle kaldırsın?

Herşeyden vazgeçtik artık. Omuz omuza sıcak bir el gibi dokunmalarını çok bekledik. ‘Yolunuz açık olsun, direnişinizi yanlış bulsak da, direniş olduğu için, zulmü zayıflatığı için saygıyla selamlıyoruz’ demelerinden umudu çoktan kestik.

Desteğin hiç olmayacak şey olduğunu da çok iyi biliyoruz. Artık bıraksınlar peşimizi, kendi çizmeye çalıştığımız kaderimize el uzatmasınlar. Yesinler, içsinler, rahatlarına baksınlar. Bizi hiç mi hiç düşünmesinler. Bize üzülmessinler. Eğer tim sah gözyaşları dökceklerse baştan uyarıyoruz vazgeçsinler. Yaşasınlar

istedikleri gibi. Buna çoktan razıyız. Tek, direnişe gölge etmesinler, çenelerini kapasınlar, kalemleri direnişe lanet yağdırmassın. Bıraksınlar zulmün ağzıyla konuşmayı. Duymak istemiyoruz artık ‘direniş hak getirmez’ nakaratını. Yeter kessinler artık ‘siyasi cinayet işliyorsunuz’, ‘maceraya atılıyorsunuz’ saçmalıklarını. Yeter bugüne kadar hasmımıza el ovuşturdukları. Bir direniş başladı mı zamansızlığına, başarı şansı olmamasına bakılmaz, haklı bir zemindeyse, ilerici bir öze sahipse, sınıf mücadelesine önemli bir deney kazandıracaksa desteklenir. Hem de yenileceği bilinse bile. Yok bu yapılmıyorsa, o direnişe saygı duyulur ve sonucu zulme hiç bir koz vermeden sabırla beklenir. Yoksa burada olduğu gibi direnişe karşı durulmaz. ... Zaten bu anlayışa sahip olsalardı ... bıçağın kemiğe dayandığı bir aşamada, talepleri tüm tutsakların talepleri olan direnişe katılırlardı. Bunu yapmadılar. Şimdi de olgun bir tavır takınmaktan çok çok uzaklar. Direnişin tekerine çomak sokmanın uğraşındalar. ... Nedir bizden istedikleri? Nedir direnişe bunca düşman tavırları? Can vereceksek biz vereceğiz, kan akıtacaksak biz akıtacağız, onlara ne ola ki? ...

Kavga hepimizin, siyasi tutsaklığın kavgası ama onlar yoklar bu kavgada. Bu yanılığının bir yanı ama tamamı değil. Yanılığları bu kadarla kalmıyor. Direnişin moralini bozmak için zulmün açtığı psikolojik savaşa bu şekilde kaynaklık etmeleri ikinci affedilmez yanılığları. Ama bir yanılığları var ki, hiç bir zaman unutulmayacak, bu direnişle birlikte hep anılacak! Direnişe karşı işledikleri bu suç hiç unutulmayacak! İşte bu yapılmazdı. Zulme sırt sıvazlatacak bu ölçüde koz verilmezdi. Direnişe karşı avantajlı bir pozisyon elde etmesine bu kadar ileri giderek hizmet edilmezdi! Direniş 3. gününü yaşarken, henüz ayakları üzerine basmaya başlamışken, gürbüz bir çocuk gibi hızla gelişip güçlenirken, ağırlığı yeni hissedilir-

ken, savaşın diğer cephesinde zulüm direnişin önünü kesmek için şeytanca taktikler düşünürken, TTE’yi giymemeyi değil, giymeyi tartışmaya açmak başka nasıl adlandırılabilir ki? Nereye gidiyorsunuz, dönün geri! Direnen biziz, daha ne oldu ki, ne kadar zaman geçti ki kolkola, omuz omuza, sırt sırta verdiğimiz günlerin üzerinden? Böyle bir önerinin hasmımızın direnişe karşı geliştireceği taktiklere açtığı çok geniş bir ufuk nasıl olur da hesaba katılmadı? Katıldıysa nedir direnişe olan bu hiçbir aklın kabul edemeyeceği düşmanlık? ...

“Biz TTE giymeye hazırız, direnişe hak vermenize gerek yok” demekti. Buydu işte elbise giyme önerisinin ardına gizlenen gerçek. Düşman TTE’de somutlanan kendi iradesini tanımayaya hazır bu potansiyel gücü gördükten sonra direniş karşısında derin ve ferahlatıcı bir soluk aldı. Bir ‘oh’ çekti mutlaka. Zulüm gökte arayıp da bulamadığını, direnişin yanıbaşında buldu.... bu altında hem ‘devrimci’ hem de ‘komünist’ imzası atılan belge, direnişe karşı kullanılan propagandanın ana motifi oldu.

İstanbul cezaevlerinde direniş, i- çinden en büyük darbelerinden birini bu belgeyle yedi. İlk kez bu belgeyle geri çekilme adına teslimiyetin yolu ardına kadar açıldı. Bu belgenin açtığı yoldan direnişe kılıç sallaya sallaya geriye doğru ilerleyen statükocular, zulmün iradesinin bulunduğu TTE’leri geçirdiler üstlerine. Hızını alamayanlar ‘kurtuluş’u zulmün karşısında TTE’lerin önünü iliklemede buldu.

Direnişin içinde, direnişi arkadan hançerlemek... bu belgeyle statükoculuğun anatomisi gerçek bütünlüğü içinde kendini gösterdi. Statükoculuğun ne olduğunu, ne olmadığını dost düşman herkes çok yakından, şu son 3 günü yaşayarak iyi anladı, yıllardır anladığından çok daha fazla.”

İŞÇİ HAREKETİ; GELİŞMENİN OLANAKLARI VE ENGELLERİ

İşçi alanı bugün sahip olduğu devrimci dinamiklere, sahip olduğu örgütlenme ve kurumlaşma avantajlarına bütünüyle ters yönde bir atıllık içindedir.

Peki neden?

Bu sorunun elbette hem genel, hem özel cevapları olacaktır.

Sözünü ettiğimiz atıllık en genelde işçi sınıfının toplumsal muhalefet içindeki yeri açısından da geçerlidir. Bunun nedenlerini uzun uzun tahlil edebiliriz. Ancak buradaki sorumuz o değildir.

Devrimci İşçi Hareketi (DİH) işte bu mücadele bütünlüğü içinde sürece oldukça avantajlı girmiştir. Cunta sonrasının ilk etkili ve kamuoyunda geniş yankılar uyandıran, ve açık bir kazanımla sonuçlandırılan direnişlere önderlik etmesi ve (...) dayanışmayı örgütlemesi kamuoyu ve işçiler nezdinde Devrimci İşçi Hareketine yüksek bir prestij kazandırdı. (...) Ancak Devrimci İşçi Hareketinin bu sempatiyi, ilgiyi DİH'i örgütlemek, yaygınlaştırmak için yeterince değerlendirdiği söylenemez.

Buradaki sorumuz, İşçi Hareketinin bu genel atıllık tablosundan istikrarlı ve sürekli bir çıkışı temsil edip edememesidir. Zaman zaman çeşitli direniş ve eylem biçimleriyle böyle bir çıkışın kapısı aralansa da bunun sürekliliğinden, çekim merkezi olabilecek bir istikrar kazanmış olmasından söz edemeyiz. İşte bizim asıl üzerinde durmak istediğimiz budur.

“Peki Neden?” sorusunu cevaplarırken herşeyden önce, bu durumun nedenlerini açıklamak için hemen her seferinde yapıldığı gibi “Düzen Sendikacılığı” tahlillerine başvurmadan vazgeçmeliyiz, bu artık geride kalmalıdır. Düzen sendikacılığı, ne işçi sınıfının önüne yeni çıkmıştır, ne de düzen sendikacılığının yüzüyle yeni karşılaşırız. Bugün düzen sendikacılığı üzerine söyleneceklerin, teşhirden öte fazla bir değeri yoktur. Hele ki asla bizim örgütlenememe, gelişememe gerekçemiz olarak getirilemez. Tersine bugün düzen sendikacılığının artık açığa çıkmış olan yüzü devrimci bir işçi hareketinin gelişme olanaklarını çok daha fazla artırmaktadır. Devrimci bir işçi hareketinin gelişme zemini ve nedeni olabilecek bir olgunun hala “engel” durumunda olabilmesi, yalnızca bizim bu noktadaki politik üret-

kenliğimizin, pratik inisiyatifimizin yetersizliğiyle açıklanabilir.

YAKIN GEÇMİŞE KISA BİR BAKIŞ

Genel olarak işçi sınıfının mücadelesinde bugün varolan gerilikleri, yetmezlikleri artık üzerinden 16 yıl geçmiş olan 12 Eylül cuntasıyla açıklamaya çalışmak elbette yersiz-kolaycı bir yaklaşımdır. Hele ki bir direnme ve mücadele mirasının üzerinde örgütlenen Devrimci İşçi Hareketi açısından bu çok daha yersiz ve yanlış olacaktır.

Sürecin elbette bugüne uzayan olumsuz boyutları vardır. Çünkü, işçi sınıfı 12 Eylül sürecinde örgütsel ve moral anlamda büyük bir darbe yemiştir gerçekten de. İleri öncü işçilerin toplandığı yer olan DİSK kapatılmış, bir alternatifi, bir yeraltı sendikacılığı kültürü olmadığı için yüzbinlerce işçi örgütsüz kalmıştır. Moral darbe ise daha derin olmuş, ağır sonuçlar yaratmıştır.

Geniş işçi yığınlarının sosyalist, devrimci, komünist sıfatlarıyla tanıdıkları sendikal önderleri büyük çoğunluğuyla onlara ihanet etmiş, cuntaya karşı direnişi örgütlemek bir yana teslim olmayı seçmişlerdir. Siyasi ha-

reketlerin taraftarı durumundaki işçiler için de tablo üç aşağı beş yukarı böyle olmuştur.

12 Eylül'ün yasalarıyla sendikal mücadele alabildiğine güçleştirilirken, düzen sendikacılığının barikatları tahkim edildi. Ama sınıfsal dinamik, cuntanın tüm o baskı ve terörüne rağmen işçi sınıfının doğal olarak sahip olduğu avantajlar nedeniyle bir ölçüde korundu. Yıllar boyunca hakları gaspedilen, baskı altında tutulan işçiler, 84-85'lerden itibaren en başta kaybettiklerini geri alma mücadelesine giriştiler.

Hem işçiler bazında, hem de tüm halk kesimleri açısından mücadele yeni bir toparlanma ve yükseliş dönemi yaşadı. Hemen tüm alanlar elbette çok şeyi yeni baştan yaratmak zorundaydılar. Öyle de oldu. Cunta yıllarındaki güçlü direniş mirasının ve de hemen her alanda ilişkilerin, örgütlülüklerin asgari anlamda da olsa sürdürülmesinin bir sonucu olarak Devrimci Hareket bu süreçte daha güçlü girdi ve her alanda önderlik misyonunu üstlendi. İşçi alanında da çok farklı değildi durum.

Devrimci İşçi Hareketi (DİH) işte bu mücadele bütünlüğü içinde sürece oldukça avantajlı girmiştir. Cunta sonrasının ilk etkili ve kamuoyunda geniş yankılar uyandıran, ve açık bir kazanımla sonuçlandırılan bir direnişe önderlik etmesi kamuoyu ve işçiler nezdinde Devrimci İşçi Hareketine yüksek bir prestij kazandırdı. Migros grevinde somutlanan önderlik grevin kendi çapını aşan bir prestij getirdi DİH'e.

Yine aynı süreçte açık bir ihtiyaç haline gelen grevlerle dayanışmanın somut bir örgütlen-

me biçimi olan Grevlerle Dayanışma Komitelerine dönüştürmesi, işçi sınıfı içinde 1 Mayıs'a, Taksim'e sahip çıkılması tavrına önderlik etmesi, DİH'in prestij ve saygınlığını artıran diğer gelişmeler oldu. Gerçekten de 86-87-88'ler boyunca DİH'in içinde olmadığı ya da desteklemediği hemen hiç bir direniş yoktur denilebilir.

Ancak Devrimci İşçi Hareketinin bu sempatiyi, ilgiyi DİH'i örgütlemek, yaygınlaştırmak için yeterince değerlendirdiği söylenemez.

Sorun, Parti-Cepheli mücadele ve örgütlenmenin alan özgülindeki biçimlerinin yaratılmasıdır. Bir Parti rüzgarını işçi sınıfı içerisindeki çalışmada estirebilmektir. İşte olmayan budur. Parti-Cephe sözde vardır, ama çalışma tarzında fazlaca bir değişiklik yoktur, neredeyse statüleşmiş çalışma ve örgütlenme biçimleri sürdürülmektedir.

Gerçekte bu olgu, sonraki süreçte de farklı şekillerde devam etti. Örneğin İstanbul Belediye işçilerinin grev ve direnişlerine yapılan öncülük tüm işçi sınıfı nezdinde bu direnişin örnek alınmasını getirdi. İşçilere "Kazanacaksak böyle kazanacağız" dedirten direnişler örgütlendi. Bu zincire Paşabahçe'ler, Maga'lar, ve Eminönü'ler eklendi. Ama İşçi Hareketi eylemi örgütlemekte, militanlıkta gösterdiği başarıyı, kalıcı örgütlenmeler oluşturmakta, sınıf içindeki organik etkisini yaygınlaştırmakta gösteremedi.

İşçi Hareketi açısından tüm diğer genel süreç tahlillerinin yanında asıl olarak üzerinde durulması gereken yanlardan birini de işte bu gelişim oluşturuyor. Bugünden şöyle bir geriye bakan her DHKC'li işçi, bunca direnişe militanca öncülük edilmiş olmasına, bunca birikime, bunca kazanıma bakarak, bugün olduğumuz yerin olmamız gerekenin, daha doğru bir deyişle olabileceğimizin çok gerisinde olduğunu rahatlıkla görebilir. İşte bu noktada bunun nedenlerini araştırmak, açığa çıkarmak ve aşmak bizim için öncelikli sorundur.

ÖNCE KENDİ GERÇEĞİMİZİ GÖRMELİYİZ

İşçi alanında olması gereken ve olabilecek gelişmenin gerisinde olduğumuz açıktır. Bir alanda gelişmiyorsa, siyasal anlamda büyük bir boşluğun varlığını tespit ediyor ve bu boşluğu dolduramıyorsa herkes niye yeterince gelişmediğimizi, niye yeterince örgütlenemediğimizi sormalıdır. Bu soruyu herkes kendi birimindeki, işyerindeki yöneticilere sormalı, sorun alanın bütününde tartışılmalıdır. Bu tartışma bir yanıla bize alandaki gerçeğimizi de verecektir.

Nedir alandaki gerçeğimiz?

Devrimci İşçi Hareketi ve daha genel olarak söylersek Devrimci Hareket, işçi sınıfı içerisinde gerçekte kök salmış bir harekettir. Düzen sendikacılığının bizi işyeri işyeri tasfiye etme, etkisizleştirme çabalarına, polisin doğrudan alana yönelttiği sayısız operasyona rağmen bu alandan sökülüp atılamamıştır. Bu alanda da haklı bir pres-

tijin ve henüz sınırlı da olsa belli geleneklerin sahibiyizdir. Bu gerçeğimizin bir yanıdır.

Gerçeğimizin diğer yanında ise her şeyden önce alan olarak Devrimci Hareketin gelişimine ayak uyduramama vardır. Örneğin bu hareket Atılım sürecini yaşar, işçi hareketinde fazlaca değişen bir şey yoktur. Mücadele edilmektedir, direniş örgütlenmektedir ama bu “**her zamanki gibi**” yapılmaktadır. Parti-Cephe’nin kuruluşu ilan edilir, hemen her yerde Parti-Cephe’li mücadele yeni bir tarzda sürdürülmeye çalışılır, işçi alanında yine değişen fazla bir şey olmaz. Bu alandaki kadrolarımız, taraftarlarımız elbette Parti-Cephe’nin coşkusunu en az diğer alanlardaki yoldaşlarımız kadar yaşamışlardır. Ama sorun bu değildir. Sorun bunun alana yansıtılmasıdır. Parti-Cephe’li mücadele ve örgütlenmesini alan özgülündeki biçimlerinin yaratılmasıdır. Bir Parti rüzgarını işçi sınıfı içerisindeki çalışmada estirebilmektir. İşte olmayan budur. Parti-Cephe sözde vardır, ama çalışma tarzında fazlaca bir değişiklik yoktur, neredeyse statüleşmiş çalışma ve örgütlenme biçimleri sürdürülmektedir.

Parti olarak işçi sınıfı içinde nasıl örgütleneceğiz? Cephe olarak nasıl örgütleneceğiz? Cephe perspektifimiz sendikal düzeyde, siyasal düzeyde işçi alanına nasıl yansiyacak? Bunları gündemimize almadan, tartışmadan bu sorulara somut cevaplar bulmadan ve bu cevapları alandaki tüm kadrolarımızın, taraftarlarımızın kafasında netleştirmeden arada sırada bir kaç propaganda konuşmasında, yazısında Parti-Cephe’den söz etmenin fazlaca

bir önemi ve Parti-Cephe’yi olması gerektiği anlamda geliştireci bir yanı yoktur. Alanda çalışma yapan insanlarımız gerçekten ne kadar Parti-Cephe’lidir? Parti-Cephe’liliği beyninde ve ruhunda ne kadar içselleştirmiştir? Kuşkusuz kimi insanlarımız böyle bir tartışmanın kendileri nezdinde yapılmasını kabul etmek bile istemeyeceklerdir. Ya da atılan bazı adımları örnek vererek karşı çıkacaktır. Elbette bu söylenenler Parti-Cephe’yle birlikte hiç bir şey yapılmadığı anlamına gelmiyor zaten. Tartıştığımız yeterlilik-yetmezlik sorudur ve bu da son derece açıktır. O halde alanda eksiklikler varsa, Parti-Cephe perspektifinde gelişmenin ciddi ölçüde aksayan yanları varsa, her şey gibi bu da tartışılmalıdır.

Alanın olanaklarının, sunduğu siyasal ve maddi imkanların değerlendirilememesi, devrimci hareketin gelişiminin gerisinde kalınması, kendini sarsma ve önünü kendi dinamikleriyle açmada yetersizlik ve kendine güven temelinde daha cesur, insiyatifli, müdahaleci bir çizgi izlenememesi alandaki gerçeğimizin en belli başlı yanları olarak sayılabilir.

Devrimci Hareket kadro politikasını baştan bugüne “*herkes değerlidir ama hiç kimse vazgeçilmez değildir*” şiarıyla ifade etmiştir. İşçi alanında da farklı bir yaklaşım söz konusu değildir. Niye gelişemiyoruz, işçi sınıfı içerisindeki bariz boşluğu niye dolduramıyoruz? Bunları her düzeyde her biçimiyle tartışmalıyız. Çok çeşitli sonuçlar çıkacaktır. Örneğin örgütlenme biçimlerimiz mi yetersiz, onu

masaya yatıracağız. Propaganda tarzımız mı yetersiz; yeterlisinin nasıl olacağını araştıracağız. Örneğin öndekiler bürokrasiye mi düşmüş, çürüme mi var, o zaman Hareket onları aşmak zorundadır. Her düzeydeki Parti-Cephe’li işçilerin dinamizmiyle, eleştirel bakış açısıyla ve sahiplenme sorumluluğuyla aşılacaktır da.

Kendimizden kaynaklanan engelleri açığa çıkartmak için tartışmalı, eleştiri-özeleştiriye cesurca işletmeliyiz. Yıllardır varız bu alanda ve pek çok alanla örneğin bir gençlikle, mahallerle kıyaslandığında gerçekte bu alandaki ilişkilerimiz, örgütlülüğümüz çok daha uzun süreli bir özellik göstermiştir. Gençlikte bu yıl, bilemediniz bir sonraki yıl olan insanın üçüncü yılda gençlik hareketi içinde olması gerçekten de enderdir. Gençlik biriminin hareketliliği, farklı alanlarda görevlendirmeye daha açık yapısı, okuldan atılmalar, operasyonlar gibi çok çeşitli nedenlerle böyledir bu. Ama kimi yanlar işçi alanı için geçerli olsa da işçi alanında bütün olarak öyle değildir. Pekala bu kesintisizliği gerçekten ne kadar değerlendirebiliyoruz? Bu kesintisizlik zemininde siyasallaşmayı, Cephe örgütlenmesini yaygınlaştırmayı ne kadar başatabiliyoruz. Bu bir yanıya da elbette alanın olanaklarının ne kadar kavrandığı ve değerlendirilebildiği sorusudur. Alanın olanaklarının, sunduğu siyasal ve maddi imkanların değerlendirilememesi, devrimci hareketin gelişiminin gerisinde kalınması, kendini sarsma ve önünü kendi dinamikleriyle açmada yetersizlik ve kendine güven temelinde daha cesur, insiyatifli, müdahale-

leci bir çizgi izlenememesi alandaki gerçeğimizin en belli başlı yanları olarak sayılabilir.

SENDİKAL MEVZİLERİMİZ

Bir yanıyla Devrimci Hareketin geneldeki mücadelesinin yarattığı sempati ve prestij, bir yanıyla DİH'in önderlik ettiği grev ve direnişler üzerinden gelişen sempatinin ve diğer yanıyla da tabii örgütsel-iradi çalışmamızın ürünü olarak hemen her zaman çeşitli sendikal mevzilerimiz oldu. Bu mevzileri nasıl değerlendirdiğimiz de tartışılmalıdır. Örneğin tartışmanın en kilit sorularından biri olarak, bu mevzideki asgari örgütlenmemizi, yetki ve inisiyatifimizi kullanarak tabandaki sıradan işçiyi söz sahibi, yetki sahibi yapmakta, başka açıdan söylersek taban örgütlenmeleri yaratmakta ne kadar ısrarlı olduk?

Sendikal mevzilerimizi gerek ilgili olduğu işyerlerindeki mücadelenin örgütlenmesinde, gerekse de bu mevziden diğer işyerleri ve işkollarındaki direnişleri desteklemekte aktif ve sorumlu bir tarzda değerlendirdiğimiz söylenebilir. Bu, devrimci sendikacıların, düzen sendikacılarından, oportünist, reformist sendikacılardan temel farklarından biri olmuştur. Direnişin olduğu yerlerde, politik önderliğimizdeki sendikalar direnişin önüne atılmakta tereddüt etmemişlerdir. Keza diğer halk kesimlerinin mücadelesinin desteklenmesinde de belli sınırlar içinde de olsa olumlu bir sınav verilmiş, işçi sınıfına bu noktada daha geniş bir ufuk ve pratik sonulmuştur. Ama refor-

mist-oportünist sendikacılıktan bu noktada gösterdiğimiz bariz farkı taban örgütlenmelerini yaratmakta gösterdiğimiz söyleyemeyiz. Bu noktada daha çok klasik sendikal işleyiş içerisine hapso-lunmuştur. Bütün bu süreç boyunca bir DİH'li işçi imajı, tipi yaratılamadı. Bunun çok çeşitli nedenleri vardır elbette. Taban örgütlenmelerinin öneminin, yük-lenebileceği işlevin, sendikal mücadelede yalnız direnişleriyle değil, sendikal işleyişle, katılım-cılığıyla örnek bir mevzi yaratmanın yeterince kavranamamasını nedenlerden biri olarak sayabiliriz. Ancak asıl neden biraz daha derindedir ve bu alandaki mücadelenin özüne ilişkindir. Bu neden, sendikal mücadeleyle, siyasal mücadelenin, sendikal örgütlenmeyle siyasal örgütlenmenin iç içe olması ve birbirine hizmet etmesi esprisinin tam olarak kavranamaması ya da teorik olarak kavransa bile pratikte şekillendirilememesidir.

Sendikal mevzilerimizi gerek ilgili olduğu işyerlerindeki mücadelenin örgütlenmesinde, gerekse de bu mevziden diğer işyerleri ve işkollarındaki direnişleri desteklemekte aktif ve sorumlu bir tarzda değerlendirdiğimiz söylenebilir.(...) Ama reformist-oportünist sendikacılıktan bu noktada gösterdiğimiz bariz farkı taban örgütlenmelerini yaratmakta gösterdiğimiz söyleyemeyiz. Bu noktada daha çok klasik sendikal işleyiş içerisine hapsolunmuştur.

Bu neden, örneğin, sendikal işleyişte gerçekten kitlelere yönelen değil, sendikal bürokrasiye yönelen bir işleyiş beraberrinde getirmiştir. Bu neden, düzen sendikacılığının empoze ettiği, nispeten geri işçiler nezdinde doğal olarak bir kabul gören sendikal meşruiyetin, pek çok durumda devrimci meşruiyete tercih edilir olmasını da beraberinde getirmiştir. Böyle olunca da sendikal mevzilerimiz zaman zaman adeta İşçi Hareketinin gelişmesinin engeli durumunda olmuştur. Sendikal mevzinin elimizde olduğu yerde işçi hareketini, farklı siyasal örgütlenmeleri yaratmak adeta gereksiz görülebilmıştır. İşçilere İşçi Hareketi imzasıyla gidilmesi gereken bir yerde sendika imzası tercih edilebilmiştir. Dolayısıyla bu politik önderliğimizdeki sendikalar ya da sendikacıların direnişleri nezdinde oluşan saygınlığın, sempatinin devrimci harekete kanallize edilmesinde de adeta tıkayıcı bir işlev görmüştür.

Bu mevzilerden kazandığımız başarılar, sınıfın mücadelesinde bu mevzilerden açtığımız kanallar da sayılıp dökülebilir, ama hep söylendiği gibi "olumluluklar zaten bizimdir", sorun olmayanı yapmak, eksiği tamamlamaktır. Ve bu anlamda da devrimci sendikal çalışmada güçlü gelenekler yaratmalıyız. Öyle örnekler yaratmalıyız ki, Cephe'nin önderliğindeki bir sendikanın nasıl mücadele edeceğini, işçilerin dayanışmasını nasıl sağlayacağını, tüm kitleyi içine katan bir demokratik işleyişin nasıl hayat bulacağını, herkes, en sıradan işçi bile görmeli ve bilmelidir. Bu örnekleri yarattığımız ölçüde alanda kökle-

şir, düzen sendikacılığına karşı savaşıma gerçekten güçlü yeni mevziler kazandırmış oluruz. Kendi önderliğimizdeki sendikalarda farkımızı yeterince koyamıyorsak, düzen sendikacılığına ilişkin söylenenlerin işçilerin gözünde fazla bir kıymeti harbiyesi olmayacaktır.

REFORMİST SENDİKACILIK

İddiaları, taşıdıkları sıfat ne olursa olsun özünde düzen sendikacılığı yapanlara karşı tavrımız uzlaşmacı değil, onların iddialarının sahteliğini açığa çıkartıcı, gerektiğinde hesaplaşan bir çizgide olmalıdır. Onlarla iyi geçinilerek, pazarlıklarla kazanılacak sendikal mevzilere ihtiyacımız yoktur. Bunlar kısa vadede gözümüze büyük olanaklar gibi görünse de esasta bizi o cenderenin içine çeken, özgücümüzü büyütmemize engel olan bir çalışma tarzıdır. Tabii gerektiğinde pazarlık da yaparız ama bu onlara iyi görünme, uzlaşma temelinde değil, tabandaki gücümüz üzerinde yükselmelidir.

Bugün birakalım Türk-İş sendikalarını, birakalım DİSK'in sosyal demokrat sendikalarını, kendini ilerici, devrimci diye niteleyenlerin yönetiminde olduğu sendikaların bile hali içler acısıdır. Öyle ki, bu sendikalar şu ya da bu konuda bir tavır alış gündeme geldiğinde sendika yönetim kurullarını bile bir eyleme taşıyamayacak durumdadırlar. Hemen her yerde sendikalarını temsilen boy göstermekte, gerçekten kendi başına da bir ağırlığı, bir etkisi olan sıfatlarla konuşmakta ama kendi sendikalarının tabanından kimseyi harekete geçirememektedirler.

Kitlenin durumunu, siyasal, kültürel eğilimlerini, sempati ve nefretlerini doğru tahlil edip doğru politikalar ürettiğimiz noktada yönlendirici olmak, onları işçi hareketinin, işçi cephesinin etrafında toplamak zor değildir.

Bu neden böyledir? Sorgulanmalıdır gerçekten. Suç kimdedir, o sendikanın üyelerinde mi, yöneticilerinde mi? Tabanda hiç bir devrimci demokrat dinamik yoksa onlar oraya nasıl seçilmiştir? Yok eğer böyle bir dinamğin üzerinde Başkan, Yönetim Kurulu üyesi olarak seçilmişlerse, seçildikten sonra o tabanla ilişkilerini nasıl kurmuşlardır? Çoğu örnek için şunu rahatlıkla söylebiliriz; işçiden, işçi hareketinden, tabanın eyleminden kopuk bir sendikacılık ve sendikal mücadele anlayışına sahiptirler. Meşruluğu arkalarındaki kitle gücünden değil, etiketlerinden almaktadırlar. Bu yüzden de örneğin bir konuda tavır alınacaksa, eyleme etiketini kullanmadan ama yanında üçyüz-beşyüz işçiyle gitmek yerine işçileri bırakıp etiketini taşımaktadırlar. Çünkü işin içine kitleler karışınca, kitlenin eylemi karışınca yasadışı olacaktır, meşruluk dışına çıkmış olacaktır. Bunları sorgulamalıyız. Devrimcilik nedir? Demokratlık nedir? Nerede başlar, nerede biter? İşçiler nezdinde, bu iddialara sahip sendikacılar nezdinde tartışmalı, onları bu sıfatların gereğini yerine getirmeye zorlamalı, gereğini yerine getirdikleri ölçüde birlikte mücadeleyi örgütlemeye çalışmalı, bundan kaçtıkları noktada ise teşhiri gündeme getirmeliyiz.

Düzen sendikacılığının ya da reformist sendikacılığın elbette belli avantajları, bizzat düzen, sendikal yasalar ve işleyişten aldıkları bir güç vardır kuşkusuz. Ancak işçi sınıfı ekonomik ve siyasi anlamda öyle olumsuz koşullardadır ki, bu da düzen sendikacılığının, reformistlerin açmazını oluşturmaktadır. Çeşitli işkollarında sorunların, direnişlerin daha radikal tavır alışları gerekli kıldığı hemen her noktada sendikal bürokrasi, oportünizm, kelimenin tam anlamıyla kıvırıyor. Bu gereklilikten kaçmanın yollarını arıyor. Ama bir yerde de tıkanıyor. Devrimciler, doğru önderlik ettiğinde bir şey yapamıyor. O eylemin içinde yer almak zorunda kalıyor. Talepleri doğru dile getirmek, mücadele adımlarını doğru tespit etmek ve bunu yapabilmek için de nabızı elde tutmak aslında oportünist sendikal bürokrasiye karşı güçlü bir silahtır. Onları aşmanın yoludur.

Kitlenin durumunu, siyasal, kültürel eğilimlerini, sempati ve nefretlerini doğru tahlil edip doğru politikalar ürettiğimiz noktada yönlendirici olmak, onları işçi hareketinin, işçi cephesinin etrafında toplamak zor değildir. Bunun sendikal bürokrasiyi aşmanın dışında bir önemli işlevi daha olacaktır. Bugün örneğin pek çok kentte Kürt ulusal hareketinin etkisi altında ki işçiler geniş bir kesimi ve devrimci mücadele açısından da önemli bir potansiyeli oluşturmaktadırlar. Ulusal harekete sempatilerine karşın esasında örgütsüz durumdadırlar. İşçiler ulusal hareket çerçevesinde örgütlenemezler. Görülüyor ki örgütlenemiyorlar da. Taleplerini doğru dile getirdiğimizde, doğru

biçimde önderlik ettiğimizde mücadelenin önemli bir dinamiği olacaktır. Yurtseverlik duyguları güçlü ama kendi sınıfının mücadelesinden kopuk Kürt işçilerini bu temelde mücadeleye ve işçi hareketinin örgütlenmesine kazandırmalıyız.

DEVİRİMCİ İŞÇİ HAREKETİ MECLİSİ

Yıllardır işçi sınıfı işçi sınıfı diyenler, diğer alanlarda zaten hemen hiçbir varlık gösteremeyen, işçi sınıfı içinde de biraz da zoraki, “teoriyi kurtarmak için” belli işyerlerine, belli sendikalara yoğunlaşmış ve bunlarla sınırlı ilişkiler, örgütlenmeler oluşturmuşlardır. Devrimci Hareket ise bu konuda çok daha büyük olanaklara, çok daha elverişli bir zemine sahiptir. Tekstilten Tersanelere, Belediye’lerden Limanlara, Deri işçilerinden Maden işçilerine kadar pek çok sektörde örgütlü örgütsüz Devrimci Hareketin taraftarları, ilişkileri, militanları vardır. Keza, yalnızca örneğin İstanbul’la, Kocaeli’yle sınırlanamayacak tarzda Anadolu’nun pek çok yerinde yaygın bir potansiyel tabanımız ve ilişkilerimiz vardır. Öyle ki, pek çok yerde örgütlü devrimci işçiler olmasına rağmen, bu alan açısından yeterli perspektif ve müdahale sunulmadığı için onlarda daha çok Hareketin genel faaliyetleri içinde bulunup, alan çalışmasını çok daha tali bırakmakta ya da yapmamaktadırlar. Devrimci İşçi Hareketi işte bütün bunların her düzeyde merkeziliğini sağlamak yükümlülüğü ile karşı karşıyadır ve bu, Devrimci İşçi Hareketi’nin en atıl

kaldığı, cesur, iradi, planlı adımlar atmadığı konuların başında gelen konulardan biridir.

Bir İşçi Hareketi Meclisi toplamak sınıf içindeki çalışmanın öncelikli adımlarından biri olmalıdır. Hem değişik iş kollarından hem de değişik kentlerden işçi hareketinin taraftarlarını, sendikacılarını biraraya getirecek bir İşçi Hareketi Meclisi her şeyden önce alana yeni bir ruh ve dinamizm taşıyacak, kendi özgücümüzü görmemizi sağlayacak, sorunlarımızı daha geniş bir pencereden görüp tespit edebilmemize vesile olacaktır.

İşçi Hareketi içerisindeki eksik kavrayış zaman zaman şiddeti hep kendi dışından bekleyen bir yaklaşımda olmuştur. Daha açık söylersek, o, direnişi örgütleyecek, “Hareket” de vuracaktır.

Sınıf mücadelesi bu zeminde gelişemez. Silahlı mücadele perspektifimiz de bu değildir. Halkın silahlı savaşı, devrimci şiddeti, ifadesini bir boyutuyla halk ordusunda, diğer boyutuyla da doğrudan tek tek çeşitli alanlarda her alanın kendi parçalarında örgütlenmiş milislerde bulur.

Belli bir politika bütünlüğü ve asgari de olsa bir koordinasyon sağlamış bir İşçi Hareketi Meclisi, çağrısını yaptığımız İşçi Cephesi’nin oluşumunda da bize hem güçlü bir zemin, hem de tecrübe kazandıracaktır. Elbette, böyle bir adımın sonuçları bunlarla da sınırlanamaz. Örneğin, düzen sendikacılığına karşı hem sendikal düzeyde, hem de pra-

tikte bizi daha güçlü kılacak ilişkiler çıkacaktır buradan. Ama asıl olarak daha başka hangi olumlu sonuçların elde edilebileceği bunun pratik adımlarıyla somutlaşacak, böyle bir Meclis sonuçta bize mücadele ve örgütlenmede kesin daha geniş bir bakış açısı ve politik etkinlik kazandıracaktır.

SINIFIN ŞİDDETİ

Sendikalaşma çabalarının pek çok yerde yüzlerce işçiyi kapsayan işçi kıyımlarıyla karşılaştığı, direnişlerin bazen polisin, jandarmanın, bazen taşeronların, bazen doğrudan patronların silahlı çeteleri tarafından bastırıldığı, işçilere karşı açık bir şiddetin uygulandığı süreçte sınıfın şiddetini örgütlemek de kaçınılmaz bir görevdir. Stratejik hedefler, perspektifler bir yana sadece güncel anlamdaki, ekonomik-demokratik mücadeleyi yani sendikalaşma ve hak alma mücadelesini başarıya ulaştırmak için bile şiddete başvurulması gelip dayatmıştır. Ancak İşçi Hareketi içerisindeki eksik kavrayış zaman zaman şiddeti hep kendi dışından bekleyen bir yaklaşımda olmuştur. Daha açık söylersek, o, direnişi örgütleyecek, “Hareket” de vuracaktır.

Sınıf mücadelesi bu zeminde gelişemez. Silahlı mücadele perspektifimiz de bu değildir. Halkın silahlı savaşı, devrimci şiddeti, ifadesini bir boyutuyla halk ordusunda, diğer boyutuyla da doğrudan tek tek çeşitli alanlarda her alanın kendi parçalarında örgütlenmiş milislerde bulur. İşçiler içerisinde sınıfın şiddetini uygulayacak bir askeri örgütlenme olmaksızın; gençlik

içinde gençliğin şiddetini örgütleyecek bölümler olmaksızın, mahallelerde gecekondulu emekçisinin öfkesine tercüman olacak milisler olmaksızın bir Halk Ordusu da zaten olmaz. Merkezi anlamda düşmana vuran bir askeri örgütlenme yaratılamaz, yaratıldığında sürekli kılınmaz. Gecekondulardaki resmi ve sivil faşist terörün açıkca kendini göstermesiyle birlikte daha da güncellenen, acılaşan Faşizme Karşı Mücadele ve Savunma Komiteleri işçi sınıfı açısından oldukça uzun bir süredir bir gereklilik halindedir. 86'dan, 87'den bu yana süregelen direnişler hatırlansın. Direnişlerin pek çoğu doğrudan patrona bağlı çetelerin şiddet ve tehditleriyle, olmadığında da polisin gözaltı, işkence saldırılarıyla kırılmış ya da kırılmaya çalışılmıştır. İşçi sınıfına yönelen şiddet gerçekten de çok değişik biçimlerde göstermiştir kendini ama genelde de cevapsız kalmıştır. Mesela Ambarlar Direnişi. Gerçekten kararlı, yiğit bir direniş sürdüren Ambar işçileri mafyanın defalarca saldırısına maruz kaldı. Mesela faşist ve gerici Belediyelerin neredeyse süreklileşen fiili saldırıları... Bu saldırılara güçlü bir cevap örgütlenemezken, elbette mücadelenin doğasına uygun olarak bu ortam farklı dinamikleri de yaratmaktadır. Mesela Kartal belediye işçilerinin direnişi. Polis saldırısı o kadar açık ve pervasızdır ki, silahsız savunmasız yürüyen işçilere açıktan ateş etmeye kadar uzanmış ve bu noktada işçilerin kitlesel şiddetini açığa çıkartmıştır. Ama bu şiddet sınırlı bazı girişim ve çabaların dışında iradi örgütlü hale dönüştürülemediği dahası işçi sınıfının kendi şidde-

tini uygulayacağı milis örgütlenmelerinin bilince çıkartılması anlamında da bu örnek yeterince değerlendirilememiştir.

**Hele bu konuda işçiler bir harekete geçirilebilsin.
Bu kültür yerleştirilsin.
Onlar düşmana vuracak olanaklar yaratmakta, yöntemler bulmakta, kısa sürede hemen her kesimi geride bırakacaklardır. Bir bidon benzin, bir iş makinesi, kimyasal maddeler, herşeyi gerektiği gibi kullanacak, silaha dönüştüreceklerdir.**

Devrimci Hareket, genel, merkezi askeri örgütlenmesi çerçevesinde bütün bu saldırılara karşılık veremez mi? Verebilir elbette. Vermişti de. Paşabahçe direnişinden Maga Direnişine, Toros Gübre'den Eminönü'ne kadar sayılabilecek onlarca direnişte Devrimci Hareket doğrudan patronlara, patronların kuruluşlarına ve devlete vuran eylemleriyle bu direnişlere güç katmış, nefes aldırılmış, yol gösterici olmuştur. Ama sorun tek başına bu değildir. Sorun, şiddeti sınıfın bilincine çıkartmaktır. Ki aslında bu da belli ölçülerde aşılmaya başlanan bir sorundur. Çünkü işçi sınıfı her direnişinin, eyleminin içinde bu ihtiyacı duymakta ve açıkca dile getirmektedir. Grev kırıcılara karşı sopalı ekipler oluşturmaktan doğrudan patronların araçlarını, kurumlarını tahrip etmeyi hedefleyen girişimlere kadar çeşitli örgütlenmeler de ortaya çıkmaktadır. Hem bir ihtiyacın, hem de böyle bir dinamiğin varlığı koşullarında, sorun onlara bunu yapabilmenin yollarını

göstermek, mekanizmalarını sunmaktır.

Her alan, her işkolu ve hatta tek tek her direniş ihtiyaç duyduğu şiddeti kendisi örgütleyebilmeli, hayata geçirebilmelidir. Ki bu yapılabildiği ölçüde işçi sınıfının kendine güveni artacak, iktidar perspektifi genişleyecektir.

Patronlar işçi direnişlerine pervasızca saldırıyor. İşçiler çaresiz değildir. Ama bu çaresiz olmama "onlar adına" eylem yapacak birileri olduğu için değildir. Çaresiz olmamaları gerçekte, patronlara anladıkları dilden cevap verecek güce, olanaklara kendilerinin sahip olmasındandır. Hele bu konuda işçiler bir harekete geçirilebilsin. Bu kültür yerleştirilsin. Onlar düşmana vuracak olanaklar yaratmakta, yöntemler bulmakta, kısa sürede hemen her kesimi geride bırakacaklardır. Bir bidon benzin, bir iş makinesi, kimyasal maddeler, herşeyi gerektiği gibi kullanacak, silaha dönüştüreceklerdir. Başta grev-direniş kırıcılarına karşı olmak üzere işçi sınıfının maruz kaldığı saldırılara cevap verecek örgütlenmeler gecikmeksizin sınıfın gündemine değil, çünkü zaten gündemindedir pratiğine sokulmalıdır.

MÜDAHALEDE CESARET VE İNİSİYATİF

İşçi sınıfı mücadelesinin gelişmesi için nedenler de, olanaklar da sayılamayacak kadar çoktur bugün. Kimsenin "kitlenin geriliği", "hazır olmaması" gibi bir gerekçesi olamaz. 91'den bu yanaki süreci şöyle bir gözönüne getirelim. Büyük dire-

nişler bir yana, hemen hemen ke-sintisiz bir tarzda her an on-onbeş işyerinde çeşitli biçimlerde dire-nişin varolduğunu görüyoruz. Çoğu da işten atılmalara karşı di-renme temelindedir. Çünkü işten atılmış, sokağa terk edilmiş bir işçi direnmeye hazırdır; çünkü onun teoride söylendiği gibi kelimenin gerçek anlamıyla kaybedecek bir şeyi kalmamıştır. Bugün çeşitli işkollarındaki mücadelede, ör-gütlenmede işten atılma büyük bir tehdit, engel oluşturuyor gerçek-ten. Ama aynı süreçte en azından çoğu toplu biçimlerde 300 bin işçi de işten çıkarılmıştır. Ve bunlar-dan hemen hiç bir direniş çıkma-mıştır. Çünkü sendikal bürokrasi aşı-lıp da onlara ulaşılamamıştır. Çünkü dinamik davranılamamıştır. Bu olgu, işçi sınıfı içindeki boşluğun en bariz göstergesidir belki de. Bu boşluk hem sendikal bürokrasi aşılamadığı için, hem kendi statülerimize takılıp kaldığımız için doldurula-mamıştır. Koşulları fazlasıyla vardır, ama direniş olmamıştır. Devrimciler onlara ulaşamamıştır, çağrılarını bile ulaştıramamışlar-dır. Oysa onlarca ve onlarca tek tek direnişe bakıldığında, iradi müdahaleler, en azından başlan-gıcında yine yoktur çoğunda. Ama bir tek devrimci işçinin oldu-ğu, “direnelim” diyen birinin ol-duğu her yerde bir direniş ol-muştur. Kitleler daha nasıl hazır olsun!

Yine şu son altı-yedi yılın mü-cadele birikimine bakalım. Paşabahçe, Maga, Zonguldak, Toros, Kartal, İzmir-Ankara yü-rüyüşü, İstanbul Büyükşehir ve Kağıthane Belediye işçilerinin di-renişleri, Tuzla deri işçilerinin di-renişleri, Aras Kargo, Eminönü, Görgülü, Gebze, Özelleştirmeye Karşı direnişler, her biri işçi sınıfı

mücadelesi için büyük birikimle-ri, tecrübeleri temsil ediyor. Han-gi alanda var böylesi bir yoğun-luk? Ama hemen ikinci soru, bu yoğunluktan geriye ne kaldı? Ne kalıyor?

İşçi hareketi bir yandan öz ör-gütlülüğünü, öz gücünü sağlam-laştırırken, sürece müdahalede ce-saretli ve inisiyatifli davranmak durumundadır. Öncelikle de poli-tika sunma anlamında bir cesaret ve inisiyatiften söz ediyoruz. Çün-kü bu cesaret ve inisiyatifin karşı-lık bulacağı bir zemin vardır. Bu zemini değerlendirebilmek için artık statü haline gelen çalışma ve davranış biçimlerinden kopulmalıdır en başta.

**Bir yandan sabırlı bir
taban çalışması yürütürken,
gerektiğinde militan
çıkışlar yapmalıyız. Her iş-
kolunda, her kentte varolan i-
lişkileri toparlamaya
çalışırken, enerjimizi belli
işkolları ve direnişler, belli ör-
gütlenmeler üzerinde
yoğunlaştırmalıyız. Sola, ön-
cü işçilere yönelik birlik çaba-larımızı sürdürürken, içe dön-
nük eğitimi hızla oturtmalı,
kadrolaşmayı ete kemiğe bü-ründürmeliyiz. (...)
Sınıftan önce işçi hareketi
bünyesinde atıl olan
potansiyeli ve ilişkileri
daha aktif hale
getirdiğimizde,
İşçi Hareketinin etkisini ar-tırmak ve yaygınlaşmayı sağ-lamak daha mümkün
hale gelecektir.**

Çeşitli işkollarında, hatta iş-yerlerinde devrimci, yurtsever, öncü işçilerin birliğini sağlamada öne atılmalı, bunun için özverili

ve inisiyatifli bir tarzda çalışmalı-yız. “Hele bir güçleneyim, sonra birliği düşünürüm” diyen anla-yışları, o işyerindeki, işkolundaki işçileri harekete geçirerek aşmalı-yız. Sınıfın içindeki dayanışmayı güçlendirmek, çeşitli halk kesim-leriyle birlikte mücadeleyi örgüt-lemek için cesur davranmalıyız. Tek sorun gerçekten işçilere, ta-bana ulaşabilmektir. Örneğin gündemde cezaevleri var; sendika yönetimleri düzeyinde tavır gös-terme statüsü aşı-lıp işçilere gidil-diğinde çok daha kitlesel ve etkili tavırların çıkacağını söylemek i-çin kahin olmak gerekmiyor. İşçi sınıfının, belki beşte bir, belki ya-rısı, oran önemli değil, ama ö-nemli bir kısmı böylesi bir duyar-lılığa sahiptir. Suç, bu duyarlılığı açığa çıkaramayanlardadır... Bir yandan sabırlı bir taban çalışması yürütürken, gerektiğinde militan çıkışlar yapmalıyız. Anadolu’ya kadar her işkolunda, her kentte varolan ilişkileri toparlamaya ça-lışırken, enerjimizi her yere de dağıtmadan, belli işkolları ve di-renişler, belli örgütlenmeler üze-rinde yoğunlaştırmalıyız. Sola, öncü işçilere yönelik birlik çaba-larımızı sürdürürken, içe dönük eğitimi hızla oturtmalı, kadrolaş-mayı ete kemiğe büründürmeli-yiz. Gerçekten de, her şey bir ya-na varolan ilişkilerimiz içinde kadrolaşmaya belli bir ivme ka-zandırdığımızda, sınıftan önce iş-çi hareketi bünyesinde atıl olan potansiyeli ve ilişkileri daha aktif hale getirdiğimizde, sözü edilen tüm diğer konularda sonuç alıcı çalışmalar yapmak, politika dü-zeyinde, örgütlenme düzeyinde İşçi Hareketinin etkisini artırmak ve yaygınlaşmayı sağlamak daha mümkün hale gelecektir.

HALKLAŞMAK, HALKI KAZANMAK...

Sık sık çok çeşitli konularda “içe dönük” yazılar yayınlıyoruz. Bu yazılar çok çeşitli konuları, değişik açılardan ele alıyor olsa da esasta hepsinin hizmet ettiği iki nokta vardır; kadrolaşmayı geliştirmek ve buna paralel olarak da Parti-Cepheli bir kişiliği şekillendirmek.

Bu amaca ulaşmak oligarşiden çok, zaaflarımızın, eksikliklerimizin bir toplamından başka bir şey olmayan iç düşmana karşı bir savaşı gerekli kılıyor. Ve üstelik bu savaşta da çok sayıda mevzide birden kavgaya vermek zorundayız. Bu savaşta da düşman o kadar çok çeşitli kılıklara bürünmüş olarak karşımıza çıkıyor ki, mesela bu içe dönük yazılara konu bulmak hemen hiç bir zaman mesele olmuyor.

Kadrolaşmayı geliştirmek ve Parti-Cepheli kişiliği şekillendirmek için “*Küçük Burjuva Zaaflarımızı Aşalım*” diyoruz, “*Önce Kendi Yaşamımızda Devrim*” diyoruz, “*Kendimizi Yenilemede Israrlı Olmalıyız*” diyoruz, “*Daha Az Gevezelik Daha Çok İş*” diyoruz, “*İnsiyatifli Olmalıyız*” diyoruz, “*İlle de Dene-tim*” diyoruz, “*Kafamızdaki Küçük Dünyaları Yıkalım*” diyoruz, “*Kendimizi Yenileyelim*” diyoruz, “*Halkın Gelenekleriyle Kuşanmalıyız*” diyoruz, “*İktidar Perspektifiyle Düşünmeliyiz*” diyoruz, “*Üretici ve Yaratıcı Olmalıyız*” diyoruz, “*Alışkanlıkları*

Yenmeliyiz” diyoruz, “*Halkın Üslubuyla Konuşmalıyız*” diyoruz, “*Bürokratizm’den Uzak Durmalıyız*” diyoruz... Diyoruz da diyoruz. Ancak bu savaşta da temel olanla tali olanı, süreç açısından acil ve öncelikli olanları ayırt etmesini bilmeliyiz.

Elbette kadrolaşma ve devrimci bir kişilik yaratma bunların hepsini kapsayan bir bütündür. Her biri bir diğerini etkiler. Ancak bu gelişme ve şekillenmenin yine de bugünden yarına gerçekleşeceğini hayal edecek bir idealleştirme ve mükemmelleştirme içinde olamayacağımıza göre mutlaka önceliklerimiz olmalıdır.

Çalışma Tarzımızı Halklaştırmalıyız.

**Üslup, eğitim,
propaganda, ajitasyon,
tüm bunları gerçekten de
kendi halk doğallığımız
içinde yaptığımızda
alacağımız sonuç çok
daha farklı olacaktır.
Kitlelere gitme sorununda
büyük bir mesafeyi bu tek
adımla katetmiş olacağız.**

Hem kendimizi değiştirip dönüştürmede, hem de kadrolaşmada öncelikli adımlardan biri **halklaşma** meselesidir. Bugün

eğitimde, propaganda ve ajitasyonda, kitlelere gitmede pek çok sorunumuz vardır. Bu sorunlar değişik boyutlarıyla ele alınabilir de. Ancak burada kilit sorun, halka yabancılaşmadır. Halka yabancılaştığımız oranda propaganda ve ajitasyonda soyut kalıyoruz, eğitim içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Kitlelerle kaynaşmıyoruz vb. vb. Oysa ki çoğu insanımız sonuçta bu halkın içinden gelmiştir. Küçük burjuva yaşam tarzını ve aydın, teorisyen, büyük adam özentilerini bir yana bırakıp doğallığı içinde davransak bu sorunların hepsi çözülmüş olmasa da büyük bölümü ortadan kalkacaktır.

Mesela eğitim çalışması yapıyoruz. Eğitim çalışmasını veren orada konuyu teorik, soyut, anlaşılmaz hale getirmek için özel bir çaba sarfediyor sanki. Evindeki gibi, okulda arkadaşlarıyla konuştuğu gibi konuşmuyor orada.... Diyelim bir bildiri yazacak, kahvede her gün insanlarla yaptığı sıcak sohbetlerdeki üslubunu bırakıp kağıdın başında teorisyen kesiliyor... Ya da örneğin bir korsan gösteri, orada topu topu üç dakikalık bir konuşma zamanımız var, diyelim birini ya da iktidarı teşhir edeceğiz; bunlar alçaktır, namussuzdur, ırz düşmanıdır deyip derdimizi çok açık ve o an dinleyecek herkes için hemen anlaşılır bir biçimde anlatmak varken “oligarşinin derinleşen kri-

zi...” diye başlayıp epey bir sonra esas derdimizi anlatacağımız noktaya geliriz ki; o zaman da dağılma işareti verilir...

Evet, belki biraz uç örneklerden ifade ettik; ama pratiğimize bakalım, değişik oranlarda göreceğiz bunları. Tüm bunlar gerçekte “tersinden” bir zorlama ile ortaya çıkan şeylerdir. Üslup, eğitim, propaganda, ajitasyon tüm bunları gerçekten de kendi halk doğallığımız içinde yaptığımızda alacağımız sonuç çok daha farklı olacaktır. Kitlelere gitme sorununda büyük bir mesafeyi bu tek adımla katetmiş olacağız.

Ve bu gelişmeye bağlı olarak da **kadro ve kadrolaşma** konusundaki bakış açımız genişlemelidir. Bir halk hareketi kadrolaşmayı gerçekten de halkın tüm kesimlerine yaymak zorundadır. Yalnızca belli bir kültürel birikime sahip insanlara seslenen kadro politikaları ve kadrolaşma mekanizmaları savaşın ihtiyaçlarına cevap vermez.

Bugün kadrolaşmada, eğitimde, örgütlenmede, çalışma tarzımızda önümüzde atılması gereken onlarca ve onlarca adım var. Bu adımlarda da öncelikle rimiz olmalıdır.

Bunun gerekliliği şuradan da çok kolay çıkarılabilir. Bir kadro klasik olarak “**Asgari Marksist-Leninist formasyona, yine asgari düzeyde askeri bilgiye, propaganda ve örgütlenme yeteneklerine sahip**” bir unsur olarak tanımlanır. Bu klasik ve bir ölçüde de soyut bir tanımdır. Çünkü, her sürecin siyasal ve askeri gerekleri farklı farklıdır. Devrimci bir hareketin savaşın içinde ve iktidarı hedefleyen bir hareketin kadrolaşması da bu politik ve askeri gereklere göre biçimlenir. Dolayısıyla süreçlere

göre kadrolarda aranılan öncelikli nitelikler de pekala farklılaşabilir. Keza, savaş geliştikçe, savaş halklaştıkça kadrolaşma, bu gelişmeye bağlı olarak da değişimlere uğramak zorundadır.

Bugün açısından çok özet bir ifadeyle söylersek; sıradan bir ev kadını, bir yaşlı, bir çocuk Cephe kadrosu olabilir, olabilir.

Özellikle yönetici insanlarımız başka deyişle kadrolaşmayı sağlamakla görevli insanlarımız, ev kadını, yaşlı, esnaf, inşaat işçisi, işsiz, tutsak anası... bu insanları nasıl kadrolaştıracacağımız üzerine kafa yormalıdır.

Evet, eski kadrolar çok fazla yok ortada. Kıyasıya bir savaşın içinde düşman bir anlamda tecrübemizi, bilgimizi, birikimimizi de budamaya çalışıyor. Savaşımızı başsız, komutansız, yöneticisiz bırakmak için özel taktikler geliştiriyor. Ama savaşın doğası da budur. Düşman bizi imha edecektir. Yüzlerle, binlerle ceza evine dolduracaktır. Ama savaş durmayacak, gelişecek ve yayılacaktır. Gelişiyor ve yayılıyor da. Bu gelişme içinde inisiyatif üstünlüğünü, taktik üstünlüğü ele geçirebilmek, savaşımızın daha istikrarlı bir çizgide gelişebilmesini sağlayabilmek için tam da düşmanın bu taktiğini boşa çıkaracak tarzda bir kadrolaşma politikası, mekanizmaları ve üretkenliği yaratmak zorundayız. Gerçekte Parti-Cephe için bu zemin oldukça da genişlemiştir. Bir gençlik hareketi değiliz. Hiç bir alanda sıkışmış değiliz. Saflarımızda halkın her kesiminden insanlar var. İşte

bunun için “*sıradan bir ev kadını, bir yaşlı, 13-14 yaşında bir genç Cephemizin kadrosu olabilmelidir*” diyoruz. Mücadele içinde onların bugüne kadar sınırlı pratikler içinde bile ortaya koydukları dinamizm, bilgelik, hayat tecrübesi bunun fazlasıyla mümkün olabileceğini gösteriyor aslında. Belki klasikleri okumadılar onlar ama örneğin bir Gazi’de saldırıyı tahlil etmekte, düşmana nasıl bir karşılık verilmesi gerektiğini tespit etmekte ve buna bizzat önderlik etmekte o güne kadar kendilerini şu ya da bu siyasetin insanı -hatta kadrosu- sayanlardan daha az bir siyasallık göstermediler. Öncelikle kadrolaştıracaklarımız işte böyle insanlarımızdır.

Derin bir hoşnutsuzluk ve öfkeyle dolu, düzen partilerinden ruhen kopmuş ve arayış içinde yaygın bir halk potansiyelinin olduğu bir ülkede, böyle insanların yüzlercesinin kadrolaştırıldığını düşünün. Bugün genç kadrolarımız için sorun olan ancak özel eğitimlerle belli bir düzeyin yakalanabildiği “*kitlenin nabzını tutmak*” onlar için hiç sorun olmayacaktır örneğin. Kitlelere gitmekte, kitleleri örgütlemekte halk kesimleri içinde genç kadroların sağlayabileceğinden çok daha büyük başarılar kazanacakları da açıktır. O zaman özellikle yönetici insanlarımız başka deyişle kadrolaşmayı sağlamakla görevli insanlarımız, ev kadını, yaşlı, esnaf, inşaat işçisi, işsiz, tutsak anası... bu insanları nasıl kadrolaştıracacağımız üzerine kafa yormalıdır.

Örneğin öncelikle onlara, kitaplara boğmadan, bizzat günlük yaşamlarının içinde devrimin bilgisini vereceğimiz bir eğitim tarzı oluşturmalıyız. İkinci ola-

rak, onlara inisiyatif tanımaktan, sorumluluk vermekten kaçınmamalıyız. Gençliğin dinamik heyecanını esas alan ama kısa vadeli “semtte bir hareketlilik yaratmak”tan öteye geçmeyen yapılarla yetinme kolaycılığına düşmemeliyiz. Mahallede komite mi oluşturuyoruz, gözümüz gençlerin dışında varolan tüm ilişkileri görebilmeli, onlara bu türden sorumluluk ve inisiyatifler vermekten kaçınmamalıdır. O noktadaki ölçümüz her gece yazıya çıkıp çıkmaması, günün her saatinde dediğimiz yere gelebilecek durumda olup olmaması olmalıdır.

Daha başka bir deyişle birimlerde, alanlarda yaşlı insanları, ev kadınlarını sadece ve sadece “kitle ilişkisi” olarak gören önyargıdan kurtulmalıyız. Belki onlar alışılan türden kadrolar olmayacaklar; ama bir kadronun işlevini yüklenecilerinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Kadro ne yapacaktır, kitleleri örgütleyecek, harekete geçirecek, gösterilerde, barikatlarda döğüşecek. Bunu yapabilirler. Daha doğrusu yapıyorlar da. Ama biz bunu yeterince görmüyoruz; onlar hala gözümüzde destek güç, hala “nitelikli kitle ilişkisi”. Bu yüzden de önlerini açmıyoruz. Herhangi bir alandaki yönetici insanlarımızdan biri olabileceğini düşünmüyor, bunun için çaba harcamıyoruz.

Evet her alanda, çok farklı çalışma biçimleri içinde çalışabilecek, farklı görevleri üstlenebilecek farklı niteliklere sahip kadrolarımız olmalıdır.

Mevcut potansiyeli ancak böyle kucaklayabilir, yaygınlaşan savaşı ancak böyle göğüsleyebilir ve yönlendirebiliriz.

Proğram Yapmalı, Proğramda Israrlı Olmalıyız

Dağınık, hangi adımla, hangi eylemle neyin hedeflendiğinin belirsiz olduğu, yapılanın sonuç yaratıp yaratmadığının muhasebesinin yeterince yapılmadığı bir çalışma tarzının yanlışlığı üzerine kalem oynatmak bile gereksizdir kuşkusuz. Ama bu yanlış bugün çok daha olumsuz sonuçlara yolaçabilen, kendiliğinden gelişmelerle telafi edilmesi bile zor olan bir yanıştır. Düşman, aynen kadrolaşma konusunda olduğu gibi, hiç bir alandaki gelişmemizde taş üstüne taş koymamıza izin vermemek için sürekli saldırılar düzenleyip bizi her seferinde sil baştan yapmaya zorlamaktadır. Herhangi bir alanda bir toparlanmanın sağlanması ya da yeni ileri bir adımın atılması düşmanın da saldırısını oraya yöneltmesi demektir. Bu saldırıya ise ancak proğramlı, attığı her adımı bir öncekinden daha ileriye basan, sonuç almayı hedefleyen bir çalışmayla karşılık verebiliriz.

Sınırlı sayıda insanla hareket ediyoruz. Gerçeğimiz budur. O zaman bu gerçeğe göre davranıp, proğramlarımızı, hareket tarzımızı buna göre belirleyeceğiz.

Herşeye koşturuyoruz. Ve herşeyde etkisiz bir tablo çıkıyor ortaya.

Her zaman söyleniyor; Proğramlı olmalıyız. Ama proğram da kendi başına bir şey ifade etmiyor. Zorlamalarla da olsa çeşitli birimlerde, alanlarda proğramlar çıkarılıyor. Ama kısa bir süre sonra çok çeşitli neden-

ler ve gelişmelerle proğram devre dışı kalıyor.

O halde proğram yapmak yetmiyor; proğramda **ısrarlı** olmalıyız. Çok acil ve çok ciddi gelişmeler olmadıkça o proğram bozulmamalı.

Çeşitli çalışma alanlarında insanlarımız “hangi işe yetiştireceğiz” diye yakınıyor. Bir yerde haklılar.

Herşeye yetişelim, herşeyle ilgili bir şey yapalım deniyor. Düşünce güzel, bu ruh halinden kopmamalıyız, şu ya da bu gelişmeye karşı tavırsız kalındığında ya da yeterince güçlü cevap verilemediğinde rahatsızlık duymalıyız. Ama bu, gerçeğimizi değiştirmez. Her yere koşalım denilirse sonuç ortada, etkisizlik ve yapılan hiç bir şeyden sonuç alamama. O halde daha seçici olmalıyız. Sürecin öne çıkardığı, politik ve örgütsel görevlerimiz açısından öne çıkanı esas alıp gücü, enerjiyi oraya yoğunlaştırmalı, gereksiz yere dağıtmamalıyız. Çok şey yapalım derken etkili bir şey yapamama kısır döngüsüne girmemeliyiz. Herhangi bir alan özgülünde yaratılması gereken pek çok örgütlenme vardır, hepsini yaratmaya kalkarsak açık ki başaramayız, o zaman önce şunu şunu, sonra şunu demeli, ona yüklenmeliyiz. Pratik açısından da aynı şekilde davranmak durumundayız. Gerekiirse bazı gelişmelere karşı tavrımız, katılımımız sembolik de kalabilir. Ama bir işe, bir proğrama hatta bir eyleme yüklenmeli, ondan somut, etkili sonuçlar almayı hedeflemeliyiz.

Her şeye yetişmeye çalışıyoruz; sonuç pratikte boğulma. Sonuç, teferruata boğulma. Sonuç, yöneticiler açısından sürecin temel halkalarını kaçırma.

Elbette bu yoğun pratik içinde, bu koşturmacada, teferruatlar öne çıktıkça günlük sorunlar da artıyor, çalışmanın, örgütsel ilişkinin verimi düşüyor. Artık oradan bir şey çıkmaz.

Programlı olmayı bugün kısa ve uzun vadeler çerçevesinde ve böyle bir yoğunlaşma perspektifiyle birlikte ele almalıyız. Böyle bir yoğunlaşma içinde gerek çeşitli örgütlenmeleri yaratmakta, gerekse de bazı pratik tavır alışlarda kısmi de olsa bir geride kalma yaşanacaktır; ama bu yoğunlaşma zaten onların telafisini kısa sürede mümkün kılacak bir sonuç da yaratacaktır.

İlişkilerimizdeki Güven Harcını Daha Sağlam Karmalıyız

Zaman zaman karşımıza bir güven sorunu çıkar. Kimi hareketin -ya da sorumlusunun- kendine yeteri kadar güvenmediği kaygısına kapılır. Kimi, birlikte çalıştığı A ya da B insanına güvenmediğini ifade eder. “Güven sorunu” aynı birimde, alanda çalışan insanların birbirleriyle uğraşmalarına, birbirlerini geliştirme değil, yıpratmalarına uzanır. Hangi birimde verim düşerse, hatalar çoksa, oraya bakın, karşınıza mutlaka bu türden sorunlar çıkacaktır.

Öncelikle şu konuda herkes net olmalıdır. Devrimci Hareket’in ilişkilerinin harcında başından itibaren, insanlarına güven olmuştur. Örgütümüzün sağlamlığı, düşmanın her türden darbesi ve komploları karşısındaki dayanıklılığı kağıt üzerindeki tüzüklerle değil, bu güvenle sağlanmıştır.

Örneğin kadro politikasında da hep “genç kadrolara güven” temelinde hareket edilmiştir. Bir çok insanımız Hareket’in kendisine sunduğu güven ve bu güven temelinde verdiği sorumluluk ve inisiyatif ilişkileri içinde kendini keşfetmiştir. Neler yapabileceğini görmüştür. Hareket çoğu zaman insanlarımıza hiç beklemedikleri görev ve sorumluluklar vererek, insanlarımızın kendine güvenini, kendine saygısını bu yolla geliştirmiştir.

Bu anlamda çok rahatlıkla söyleyebiliyoruz ki, “*Hareket bana güvenmiyor*” türünden gerekçeler her zaman subjektiftir. Devrimci hareketin ilişkilerinin temeline koyduğu güvenin ölçüleri vardır. Zaten mücadele içinde, örgütsel işleyiş içinde soyut bir güven ilişkisi yoktur, olamaz da. Güven, mücadelede yapılanlar ve yapılmayanlar, sahiplenme ve sahiplenmeme üzerinde şekillenir. Görevlerini yapan, hareketi sahiplenen hiç kimsenin “bana güvenilmiyor” kuşkusuna, ya da gerekçesine işte bu nedenle yer yoktur.

Hangi biçimde olursa olsun güven-güvensizlik sorunu olanlar esasta kendine güvenmiyor. Kendine güvenen, Hareketin de kendisine güvendiğinden emin olur ve olmalıdır. Bu olgu “güven” sorununu gerekçe yapıp çekip gidenlerde çok barizdir. Kendine güvenen örgütlenmeden çekip gitmez, kendine güvenen mücadeleyi bırakmaz.

Şu anda Parti-Cephe saflarında mücadele eden, görev alan herkese Parti-Cephe güven duymaktadır. Birlikteliğin temeli budur çünkü. Güvensizliğin olduğu yerde birliktelik de olmaz. Ancak güven Parti-Cephenin insanların eksikliklerine, zaafaları-

na, bunların doğurabileceği daha olumsuz sonuçlara gözlerini kapatması demek de değildir. Tersine bu güvenin ortadan kalkmaması ve daha da pekişmesi için Parti-Cephe eleştirir, uyarır, gerekirse ceza verir; ceza bile bu noktada güven duyabilcek içindir. Mücadele etmekte, savaşmakta kararlı olan, bu noktada kendine güvenen herkes, Parti-Cephe’nin de kendisine en az kendisi kadar güvendiğini bilmelidir.

***Hangi biçimde olursa
olsun güven-güvensizlik
sorunu olanlar esasta
kendine güvenmiyordur.
Kendine güvenen,
Hareketin de kendisine
güvendiğinden emin olur
ve olmalıdır.***

İnsanlarımız bu noktada kendini Parti’ye, Cephe’ye tereddütsüzce sunmalıdır. Her insanımızın yeteneklerinin açığa çıkması, kapasitesinin gelişmesi, kendine güveninin gelişmesi için bu sunma zorunludur.

Mücadele konusunda rahat olan herkes ilişkilerinde de rahat olmalıdır. İnsanlarımızın birbirleriyle olan sorunlarının kangrenleşmesi, kısır çekişmelere dönüşmesi böyle bir rahatlığı duyamamanın sonucudur.

Tersine bu rahatlık içinde eleştirmekten, eleştirilmekten korkmamak, ikili sorunları örgütün güven şemsiyesi altında çözmek yeğlenmelidir.

Bu türden sorunları mücadelenin, örgütlenmemizin, görevlerin önüne çıkarmaya kimsenin hakkı yoktur. Çünkü önümüzde yeterince engel vardır zaten. Bir de kendimiz engel olmamalıyız.

Korkular, Zaaflar, Yetersizlikler de Bizimdir

Devrimci savaş hiç bir düzeyde “süper insan”ların işi değildir. Halkın savaşıdır. Cahillikleri ve bilgelikleriyle, korkuları ve kahramanlıklarıyla, bencillikleri ve fedakarlıklarıyla halkın savaşıdır. Toplumsal gerçeklik budur. Hele ki bizim ülkemizde örgütlendiğimiz emekçi halk kesimleri içinde tüm bu özellikler çok daha karmaşık bir biçimde bulunur. Emekçidir ama burjuva özlemlerle doludur. Köyünde “imece”nin bir parçasıdır, kente gelmiş köşe dönücü olmuştur. Gün gelir zabıtanın korku, bir gün sonra polis kurşunlarının üzerine yürür. Tavuk kesemez ama namusu için üç-beş kişiyi gözünü kırpmadan cezalandırır.

Toplumsal gerçek budur. Örgütsel gerçekliğimiz de elbette bu gerçekliğin içinden çıkmaktadır. Özel olarak gençliği ele alırsak yine benzer bir şekilleniş buluruz. Gençtir ama zorluklar çoktan yormuş, yaşlandırmıştır onu. Delikanlı yaşa gelmiştir ama çocukluğunu yaşamamıştır. Atelyede çıraktır ama cebinde hep Marlboro taşımak ister. Kız kavgasında bıçkındır ama patron karşısında sessiz durur...

Evet, işte bu korkularıyla ve zaaflarıyla gelirler devrimin saflarına. Korkularına ve zaaflarına rağmen devrim isterler. Düşman da bilir bu korku ve zaafları. Onları büyütmek için saldırır, propagandalar geliştirir. Tek tek insanlar açısından kah büyür bu korku ve zaaflar, kah küçülür. Korkunun büyüdüğü anlarda devrimle karşı-devrim arasında gider gelir. İşte bu noktada o insanı devrimin mi kar-

şı-devrimin mi kazanacağı bir yanılla da bizim politikalarımıza, daha özelden de o alandaki komutanın, yöneticinin tavrına ve geliştireceği yöntemlere bağlıdır.

Korktu vay deyip atabilirsiniz de. Korkmuş, bu açık. Ama o noktada tekneyi vurmak devrime bir şey kazandırmıyor. Önce onu **devrime kazanmayı** hedeflemeliyiz. Şu ya da bu nedenle bunun mümkün olamadığı yerde ise **düşmana kazandırmamayı** hedeflemeliyiz bu kez. Yöneticilik korkuyu, tükenişi görüp önlem almaktır. Yoksa tükeniş seyrirci kalıp adam atmak değildir. İnsanlar korkabilir. Hatta denebilir ki şu ya da bu biçimde, şu ya da bu nedenle korkmayan insan yoktur. Esas olan korkunun üzerine gitmektir. Bu üzerine gitmenin bir yanı bilinçtir, biryani uygulanabilecek çeşitli yöntemlerdir.

Korka korka da savaşır insanlar. Korka korka da ölümün üzerine gider ya da ölür. Ama bir kez kendi korkusuna karşı savaşmak kararı veren biri o kararla savaşın büyük bölümünü zaten kazanmış demektir. Örneğin insanlarımızdaki suni demokratik-yeraltı ayırımı bu subjektif zemin üzerinde çıkar. Demokratikteki, “*çok gözaltı oluyor, beni yeraltına verin*” der. Yeraltındaki “*bu kadar disiplini, kurallı yapamam, ben legalde olayım*” der. Oysa bu gerekçeler bile subjektifliği ortaya koyar. Eğer her iki alanda da mücadelenin ve örgütlülüğün hakkını vereceksek kimse demokratiğin yeraltına göre daha az disiplin gerektirdiğini söyleyemez. Ya da kimse yeraltının demokratiğe göre düşmandan daha uzak bir alan olduğunu düşünemez. Mesela daha somut söylersek, kimse şu alandakine az, bu alandakine fazla işkence yapıldığını

söyleyemez. Mücadele her yerde mücadeledir, direnme her yerde direnmedir, disiplin her yerde disiplindir. Eğer bir korku varsa, eğer bir zaaflı varsa, çözümünü alanı değiştirmekte değil, bu duyguları, alışkanlıkları değiştirmekte aranmalıdır.

Belirtildiği gibi burada sorun korkunun ya da zaafların üzerine nasıl gidileceğidir. Sekterliğe ya da liberallığe düşmeme arasındaki o hassas çizgiyi korumaya çalışarak hep kazanmayı, değiştirmeyi, dönüştürmeyi hedeflemeliyiz. Düşman kazanmamalı hiç bir koşulda. Bunun yöntemlerini geliştirmeliyiz.

Yalnız korku, ya da zaaflar açısından değil, insanlarımızın taşınması muhtemel tüm diğer özellikler karşısında da bu yaklaşımı esas almalıyız. Kamu emekçisi bürokrat yapılıdır; gecekondu gençliği lümpen yanlar gösterebilir; öğrenci biraz bohemdir. Küçümsemekten, ondaki devrimci yanı yadsımadan, ve sekterleşmeden mücadele edeceğiz bu özelliklerle. Bu özelliği taşıyan insana karşı değil, bu özelliğe karşı savaşacağız. Çünkü amacımız o insanı kazanmak, bize zararlı olanı altetmektir.

Demek ki, farklı farklı konularda açmaya çalıştığımız tüm bu yaklaşımlar, bize her noktada, eylemde, örgütlenmede, kadrolaşmada, insan kazanmada, öncelikli sorunumuzun emek harcamak, planlı olmak, hep iktidar perspektifi içinde hangisi devrimi daha çok geliştirir diye sorarak adım atmak olduğunu gösteriyor. Karşımıza gelen ya da gelebilecek sorunlara bu temel bakış açısıyla yaklaşıldığında, örgütsel, pratik tüm işlerin, tüm ilişkilerin dış görünümündeki karmaşa yerini sadeliğe bırakacaktır. Böyle bir sadeleşmeye ihtiyacımız vardır.

*Hareketin Eli, Ayağı,
Gözü, Kulağı, Mermisi,
Adaleti...
Hamalı, Kuryesi,
Öğrencisi, Öğretmeni,
Zor Günlerin Adamı...
Mete Nezihî...*

Bu yılın başında 29 Ocak'ı, 30 Ocak'a bağlayan gece Sivas dağlarında savaşçılarımız düşman kuşatmasına girdiler. Cephemizin Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı 7 savaşçımız şehit düştü bu kuşatmada.

Mete Nezihî Altınay, Cömert Özen, Tevfik Durdemir, Mustafa Aktaş, Muharrem Özdemir, Ali Duran Eroğlu, İmran Ayhan... Yaşlı, genç, eski, yeni biraradaydılar yine. Cömert Özen ve Mete Nezihî yoldaşımız, Karadeniz Recai Dinçel Kır Silahlı Propaganda Birliği komutan yardımcılarıydılar. Şehit düştüklerinde birliğe fiili olarak Mete Nezihî komuta ediyordu.

Mete yoldaşımız, 12 Eylül öncesinde örgütümüzün kuruluşundan itibaren saflarımızda yer almış bir yoldaşımızdı. O dönem henüz yönetici bir görevi yoktu. İstanbul Fatih bölgesinde bir Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekibi (FTKSME) üyesiydi. DEV-GENÇ'in akademik-demokratik mücadelesinde ve mahallelerde bir militan olarak çalıştı.

Mete'nin asıl gelişimi Cunta yılları ve sonrasında olmuş, militanlık-tan yöneticiliğe, savaşçılıktan komutanlığa asıl olarak bu süreçte geçmiştir. Cunta yıllarında cezaevin-

dedir yoldaşımız ve bu dönemde azgınca saldırılara karşı direnişlerin en ön saflarında yeral-mıştır. Tutsaklık koşulları onun için bir okul işlevi görmüştür.

86 yılında dışarı çıktı yoldaşımız. Bu dönem, ihanetin, yılgınlığın ve pasifizmin kol gezdiği, kaçkınlığın teorisinin yapıldığı bir dönemdir. O ise, daha cezaevi kapısından dışarı adımını atar atmaz, hiç zaman kaybetmeden hareketle ilişkiye geçti ve mücadelesini devam ettirdi.

Aynı yıllar Devrimci Sol'un ricat kararı aldığı ve hemen her şeyin yeni baştan inşa edilmeye başlandığı yıllardır. Mete, sürece çok çabuk adapte olabilen ve görevin ne olduğunu çabuk kavrayıp pratiğe hızlı geçebilen özelliklere sahip bir yoldaşımızdı.

Ricat süreciyle birlikte omuzlarındaki yükü ve önemini iyi belirleyip harekete geçti. Dışarıda pek fazla insan yoktu. O yüzden Mete, tabir yerindeyse insanüstü bir gayret içine girmesi gerektiğinin farkındaydı. Hiç tereddüt etmeden ihanetin ve kaçkınlığın kol gezdiği bu ortamda hareketin yeniden toparlanması, legal-illegal tüm alanların yeniden oluşturulması, ilişkilerin sağlıklı tarzda oturtulması, lojistik olanakların sağlanması, kadro çalışması hemen her

alanda büyük bir çaba içinde oldu. Hamallık ve yöneticiliğin birarada yapılması gerekiyordu. O da öyle yaptı. Bu kesitte çok çeşitli sorumluluklar üstlenmişken aynı anda kuryelik de yapıyor, ev de boşaltıyor, gerektiğinde silah taşıma işlerini yapıyordu. Ustaca bir doğallığı vardı ve bu doğallığını iyi kullanıp her yere girip çıkardı. Legale girer, not alır, konuşur, aynı gün hareketin en üst düzeyindeki yoldaşlarımıza gider, durumu aktarırdı.

Denebilir ki, 86'daki bu zorlu sürecin hemen her yükünün altında o da vardır. Hareketin bütün işlerine koşturmuştur. Hareketin sırlarını önemli ölçüde taşıyan biridir bu süreçte. Tüm bunlara rağmen de mütevaziliği elden bırakmadan kadro yetiştirmeye çalışır, kitleyle ilgilenirdi.

Onun için "olmaz" yoktu. Verilen her görevde, aldığı her talimata "yaparız, ederiz, buluruz" diye cevap verir, amansız bir mücadeleye girişirdi. Ve sonuçta da onun bu "yaparız, ederiz"lerinin altı asla boş kalmamıştır. Yaparım demişse sonuna kadar zorlamış, her yolu denemiş ve çoğu seferinde yapmıştır da gerçekten.

Güven veren, yöneticileri rahatlatan, bir işi verdiğinizde gereken çabanın gösterileceği konusunda asla gözünüzü arkada bırakmayan bir devrimciydi Mete.

Bir hain mi cezalandırılacak, alır silahı gider ve kafasına sıkardı kurşunu. Ama hemen sonrasında not taşır, kitleyle ilgilenir, silah götürür getirirdi. Kısacası hareketin ne kadar işi varsa hemen hepsine koşturur ve daha önemlisi tüm bunları yaparken bir kez olsun yakınmazdı. Onu “zor günlerin adamı” yapan da buydu zaten.

86-91 arası hareketimizin tarihi yazılırken Mete’nin üzerinden asla atlanamaz. Çünkü bu sürecin mimarlarından biridir yoldaşımız. Bu dönemde hareketimizin yöneticisi Niyazi Aydın’ın yanındaki tek adamdır denilebilir.

Kuşkusuz bu süreçte Niyazi’nin yanında fiziki olarak görünen başkaları da vardır. Asaf bunlardan birisidir mesela. Merkezi sorumluluklar üstlenmiş bir unsur olmasına rağmen, yaptığı her şey görüntüstedir. O, hep sürecin dışındadır, daha doğru bir deyişle sorumluluklarına karşılık düşen bir pratik içinde değildir. Sürekli ayak direr, zorluklara gelmek istemez, hareketin işlerinin dışına kaçmak için çırpınıp durur. Bu süreçte hareketimizin önderlerinden Niyazi’nin merkezi anlamda en yakınındaki ve sağ kolu diyebileceğimiz insan Mete’dir. Mete, Niyazi’nin talimatlarıyla ayak sürüyen unsurların sorumluluğundaki işler de dahil her türlü görevi üstlenmiş ve bir hamal gibi her şeye, akla gelebilecek bütün işlere koşturmuştur.

Yaratıcı yanı çok güçlüdür yoldaşımızın. Yoktan varetmesi, olanak yaratması en belirgin özelliklerinden biridir. Hareket için ne gerekiyorsa sonuna kadar zorlar ve bulur çıkarır. Pratiğiyle, zekasıyla ve cüretkarlığıyla hemen bir çok kimsenin “olmaz” dediği şeyleri olur hale getirmiş, en riskli işlerin altına hiç çekinmeden ve tereddütsüz girmiştir. Mete yoldaşımız 12 Temmuz operasyonu dahil bir çok operasyondan

son anda kurtulmuş ama adeta kentte polisin soluğu ensesinde olmasına rağmen, bunu bile bile bıçak sırtında, ateşin içinde yürüyüşünü sürdürmüştür. Hareketin kopan ilişkilerini toparlamak, yeni ilişkiler ve kurumlaşmalar yaratmak vb. işlerde yine en önde olmuştur.

92 yılının başlarında hareketimizin askeri kampında eğitim görmeye başladı Mete. Bu eğitimin arkasından yurtdışında görevlendirilecekti. Onun kampta olduğu bu günlerde 16-17 Nisan operasyonu yaşandı.

Katliamın ardından Hareket tarafından kendisine “ülkeye gideceksin” talimatı verildi. Talimata gerek yoktu esas olarak. Çünkü o zaten bu göreve gönüllüydü. Tereddütsüz ülkeye döndü ve toparlayıcılık görevini üstlendi. Operasyonun açtığı yaraları kapatmak için bütün enerjisiyle çalıştı.

Tam da bu süreçte Bayramoğlu’nda gerçekleşen bir operasyonda tutsak düştü. İşkencede olumsuz bir sınav verdi. Ama o her şeyiyle samimi ve açıktı. Bu olumsuzluk nedeniyle cezalandırıldı ve sıradan savaşçı konumuna indirildi. Mete, tüm bunlara rağmen asla bırakmadı kendini. Suçun da, cezanın da bilincindeydi. Halka ve örgütüne yazdığı yazılarda özeleştirisi vererek kendini aşıyağına ve halkına layık olacağına söz verdi.

Mete’nin cezaevinde olduğu bu süreçte darbe ihaneti olmuş ve hareketimiz içten hançerlenmeye çalışılmıştı.

Darbeci çete, Mete’yi de bu süreçte kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştı. Ama Mete, bu durumun farkına varıp, tutsaklık koşullarında darbecilere karşı mücadele etti. Darbecilerin yalanlarla, spekülasyonlarla şaibe yaratmaya çalıştığı çeşitli olayların, süreçlerin birinci dereceden tanıklarındandı. Darbecilerin yalanlarının deşifre edilmesinde önemli rol oynadı. Bu tavrı karşısında darbeciler, oyunlarının bozulduğunu farkedip Mete’ye her türlü çirkefçe yaklaşımla saldırdılar. O, tüm bu yalan ve demagojilere, çirkeflilere

rağmen ayakta durmasını bildi ve direnişini sürdürdü.

Şubat 93’te Sağmalcılar’da Hareketimizin örgütlediği firar eylemiyle Mete’nin tutsaklık dönemi bitti, tekrar sıcak mücadelenin içine koştu. Bu dönemde Sivas dağlarındaki gerilla birliğimize savaşçı olarak katıldı.

Mete yoldaşımız, asla kariyer peşinde değildi. Onun verilmiş bir sözü vardı halkına. Kendini yeniden yaratacak, halka verdiği zararı mücadelesi ve kararlılığıyla affettirecek, halka bağlılığını kanıtlayacaktı. Bunu da başardı.

Hareketin en üst düzeyinden en alt seviyeye inmesine rağmen, bunu asla gurur meselesi yapmadan ve suçunu bilince çıkartan bir samimiyetle işlerine ve görevlerine sarıldı. Savaşçılığıyla, eğiticiliğiyle, emekçiliğiyle, kitlelerle kurduğu ilişkilerle kendini yeniden kabul ettirdi ve kısa süre sonra bu olumlu yükselişi ve pratik olarak verdiği özeleştirisiyle görevlendirildiği birliğin Komutan yardımcılığı görevine atandı. Şehit olduğunda bu görevini sürdürüyordu.

Mete Nezih Altınay kişiliği, tüm kadrolarımız tarafından iyi öğrenilmesi ve içselleştirilmesi gereken bir kişiliktir. Hareketin en üst düzeyinde görev yapan kişilikle, bütün görevleri elinden alınmış, sade bir savaşçı kişiliği hep aynı kişiliktir. Mete’dir bu.

Bugün yönetici olunan, komutan olunan ama yarın taraftar seviyesine inilebilen bir savaştır bu. Ama işte bu ikili yan hiç kimse için anormal olmamalıdır.

Önemli olan inişten dersler çıkartmak ve tekrar ayağa kalkıp yürümesini bilmektir. Ki bir devrimcinin kazanabileceği en üst rütbe, şehitlik rütbesidir.

En büyük konum, en kutsal değer, halk ve devrim için savaşmak, yeri geldiğinde onun için ölebilmektir.

Mete, bunların hepsini başarmıştır.

BİRLİK POLİTİKAMIZ, SOL'LA İLİŞKİLERİMİZ VE KENDİNE GÜVEN

Hemen tüm alanlarda gerek solun, gerekse de daha geniş anlamda halk güçlerinin birliğini sağlamak için pek çok öneri, model koyduk ortaya. Ve bunları salt önermiş olmak için önermek gibi bir mantığımız yok; tersine bu önerileri ortaya koyuşumuzdan itibaren bunların gerçekleşmesi için ciddi bir çaba gösteriyoruz. Birlikler bir yerde karşılıklı emeğin, özverinin, sorumluluk almanın ürünüdür. Biz daha baştan önerdiğimiz tüm birliktelikler için pekçok özveriye hazır olduğumuzu söylüyor, ve emeğimizi de zaten bugünden sunuyoruz.

Birlik konusunda böylesi yoğun çaba harcadığımız bir süreçte, neyi niçin önerdiğimizizin, bu birlikteliklerle ne amaçladığımızın, önerdiğimiz birlikteliklerin bizim cephe politikamız, örgütlenme hedeflerimiz açısından nereye oturduğunun kavranması, solun neye evet deyip, neye hayır dediğinin görülmesi daha öne çıkan bir ihtiyaçtır.

Demokratik Muhalefet Cephesi, İşçi, Memur, Gençlik Cephesi, İşçi, Memur Komiteleri, Halk Meclisleri, Halk Komiteleri, Faşizme Karşı Mücadele ve Savunma Komiteleri...

Bütün bunları nasıl hayata geçireceğiz, birbirleriyle ilişkileri, çelişkileri ne olacak... hangi noktada, hangisini öne çıkaraca-

ğız? Örneğin mahalli alanda çalışan bir yoldaşımız **"bunların hangi birini ne zaman, nasıl örgütleyeceğiz"** diye karamsarlığa kapılabilir. Ama hayır, sorun bunların bütündeki yerini kavramaktır. O zaman bunların her biri zaten bir ve aynı görevin değişik yanları haline gelir. Biri için harcadığımız çaba otomatikman öteki için de harcanmış olur; birindeki gelişme diğerini de etkiler ve biçimlendirir.

Demokratik Muhalefet Meclisi, alanlara özgü diğer Cepheler, Meclisler, Komiteler... bunların hiç biri bugün varolan örgütlenmelerin alternatifi değildir. Bu örgütlenme modelleri, mücadele ve örgütlenmede dönemin ihtiyaçları esas alınarak gündeme getirilmiş, bir sıçramanın, bir yükseliş ve yaygınlaşmanın zemini olması hedeflenerek önerilmiştir. Bugünün güncel görevi, halk güçlerini faşizmin karşısına daha güçlü ve tek yumruk olarak çıkartabilmektir. Savaşı tüm ülke sathına kesintisiz tarzda yayabilmek ve bütün bir halkı savaştırmaktır. Örgütlenme önerilerimiz de bu birliğin, zemini ve ilerletici gücü olarak ortaya konulmuştur.

Sorun temelde **halkı örgütlemek ve savaştırmaktır**. Model beğenmemelerin, şunu bunun karşısına koymaların, *"hangi bi-*

rine yetişeceğiz, nasıl yetiştireceğiz" vb. deyişlerin aslı, halkı örgütlemekten kaçışın, uzak duruşun, bu zora gelemeyişin ifadesidir. Halkı örgütlemek, güçleri birleştirmek sorunu soyut örgütlenme modelleri üzerinden tartışılacak bir konu değildir. Tartışmanın özü **"İhtiyaç nedir? Bu ihtiyaç nasıl karşılanır?"** sorularında özetlenmektedir. Bu anlamda da önerilerimiz, varolan herşeyi yadsıyan, sil baştan yapılmasını öngören yeni baştan bir örgütlenmeyi değil, varolanları bu perspektifle geliştirmeyi, halkın değişik örgütlülüklerinin daha güçlü olunabilecek biçimde biraraya getirilmesini, yaygınlaştırmayı ifade etmektedir. Çağrılarımız, önerilerimiz, bu geliştirmeyi ve yaygınlaştırmayı, toplumun düzen karşıtı tüm güçlerinin, solun katılımıyla yapmaya dönüktür. Bu doğrultuda ısrarlı, özverili olacağız. Ama **kimsenin evet demediği noktada da** bu görev ne güncelliğinden, ne gerekliliğinden bir şey kaybetmiş olmayacaktır ve kimsenin evet demediği noktada bile biz elbette bunu başarmak için uğraşmaktan geri durmayacağız, önerilen örgütlenmeleri, belki biraz daha farklı biçimlerde de olsa gerçekleştireceğiz. Sürecin ihtiyacı olarak halkın topyekün faşizmin karşısına dikilmesini ve savaşmasını istiyorsak, bunun

somut ifadesi, bu ihtiyacı karşılayacak örgütlenmeleri yaratmak, ihtiyacı karşılamayı terketmek ve tüm örgütlenmeleri bu perspektif dahilinde bir yeni biçime, bir yeni anlayışa, bir yeni mücadele yöntemine kavuşturmak.

Cephe, Meclis, Komite gibi modeller, mevcut koşullarda tüm halk kesimlerini, tüm halktan yana kesimleri ortak paydalarda mücadeleye sevk etmeyi ve devrime yürütmeyi; bu pratik içinde halkın birliğinin gücünü açığa çıkartmayı, halka kendine güven kazandırmayı, ve bu güç ve güven temeli üzerinde halkı kendi iktidarını kurma mücadelesine kanalize etmeyi hedeflemektedir.

BUGÜNÜ VE YARINI BİRLİKTE DÜŞÜNMEİYİZ

Halkın birliğini sağlayacak, geniş emekçi kesimleri mücadele içine çekecek araçlar olarak ortaya koyduğumuz örgütlenme modelleri, hem bugünün somutluğunu kucaklayacak, hem de yarının örgütlenme ihtiyaçlarına da hizmet edecek örgütlenme biçimleridir. Bugün için gerek soldaki, gerekse de örgütsüz kesimler içindeki duyarlı, sorumlu grup ve kişileri biraraya getirecek olan örgütlenmeler, aynı zamanda örgütsüz, bugüne kadar sorunları, talepleri için bir mücadeleden uzak durmuş çeşitli kesimleri örgütlemenin de araçları olacaklardır. Çelişkilerin hızla keskinleşip saflaşmaların ortaya çıktığı bu süreç, yarın, büyüyen bir savaşı, halk ile oligarşinin artan şiddette, yaygınlıkta ve kesintisiz tarzda savaşmasını gerektirecektir. Halklar ve tüm halk

güçleri bu duruma gerek örgütlenme ve gerekse de bilinç anlamında hazırlıklı olmak durumundadır. Birlik derken, halkı, kitleleri örgütleyecek, taban örgütlenmeleriyle varolacak modeller önermekteki ısrarımızın bir nedeni bugünkü somut durumsa bir diğer nedeni de budur.

Bugünün somutluğunda oligarşinin pervasızlığı kaynağını halk güçlerinin dağınık yapısından almaktadır. Halklar ve tüm halk güçleri bu gerçekten hareketle bugünden birleştirilebilmeli ve bu konuda mesafe alınmalıdır.

Yarının garantisi bugünden bu adımları atmak, belirli zeminleri oluşturmak, birlikte mücadeleyi öğrenmek ve öğretmektir. Dahası bu birliklerin kalıcı olabilmesi öncelikle “birlikte pratik” yapmanın sonucu olacaktır.

Yarın ne olacağı, bugünden ortaya çıkacaktır.

Demokratik Muhalefet Meclisi, Cepheler, Halk Meclisleri, Komite gibi modeller, mevcut koşullarda tüm halk kesimlerini, tüm halktan yana kesimleri ortak paydalarda mücadeleye sevk etmeyi ve devrime yürütmeyi; bu pratik içinde halkın birliğinin gücünü açığa çıkartmayı, halka kendine güven kazandırmayı, ve bu güç ve güven temeli üzerinde halkı kendi iktidarını kurma mücadelesine kanalize etmeyi hedeflemektedir.

Tutsak aileleri ve yakınları çerçevesinde oluşturulan birlik örneğinde olduğu gibi, altına imza attığımız bir birlik için kendimizi tereddütsüzce ortaya koyarız. Aman “birlik değil, bizim imzamız öne çıksın” gibi kaygılar duymayız. Ama uzun vadeli bir bakış açısını da asla elden bırakmamak durumundayız. Bu birlik bugün vardır, ama yarın olacağının garantisi bir yerden sonra yoktur.

Biz bu ya da herhangi bir başka birliğin kalıcı olması için sonuna kadar çaba sarfederiz. Ancak bu duyarlılığın ve sorumluluğun muhataplarımız tarafından gösterileceğinin de bir garantisi yoktur. Türkiye solunun en azından bugünkü durumu bu konuda çok fazla emin olmamıza imkan verecek bir tablo sunmamaktadır.

Bu yüzden de, Cepheler, Meclisler esas olarak bir istikrar garantisi olmayan ve kendi içinde zaten bir darlık taşıyan “solun birliği” olarak değil, taban örgütlenmeleri üzerinde yükselmelidir. Bugünü kurtarmak için görünüşte kalacak birlikler oluşturmak yerine, Cephe ve Meclisleri daha sabırlı, kitleleri örgütleyen bir çalışma tarzıyla oluşturmayı önümüze koymalıyız.

Bunu yaparken hiç bir aşamada sola yönelik bir dışlama tavrı sözkonusu olmamak durumundadır. Tersine solun “birlik hastalıklarını” aşmaya yönelik ideolojik ve pratik çabamızla birlikte, hep onları bu örgütlülüklerin içine çekmeye çalışan, güçlerimizin düşmanın karşısında yanyana savaşını amaçlayan yaklaşımlarımızı da aynı sabırla sürdürmeliyiz.

SOLLA İLİŞKİLERDE İKİ UÇ

Sol dediğimiz nedir, kimlerdir, devrim sürecindeki yeri nerededir? Bütün bu sorularda net olmak durumundayız. Bu soruların cevaplarında net olunmadığı sürece solla ilişkilerde belli bir dengeyi kurmak da mümkün olmaz.

Nedir kuracağımız bu denge?

Sol dediğimiz öncelikle savundukları stratejiden, taktiklerden, ve yarın “son tahlilde” ne olacaklarından bir anlamda bağımsız olarak halk güçleri safında değerlendirdiğimiz kesimlerdir. Bu anlamda da onlarla birlikte mücadele etmek gibi bir istegimiz, politikamız vardır.

Öte yandan, oportünist, reformist, icazetçi vb. olarak değerlendirdiğimiz sol güçler, halk güçleri içinde olmakla birlikte aynı zamanda halkın mücadelesinin önünde engel olma özelliği ve potansiyeli de taşıyan gruplardır. Dolayısıyla bu noktada onlara karşı ideolojik mücadele, pratik olarak etkilerini sınırlama gibi bir görev de vardır.

Solla ilişkilerimizde sekterlik de, liberalizm de kimsenin yarına değildir, bundan uzak duracağız. Şurda burda sağlanan güç birliklerinden hareketle aşırı iyimserliğe ya da sık sık karşı karşıya kaldığımız ve kalacağımız çocukluklar karşısında küsmek, karamsarlığa kapılmak da bizim işimiz değildir. Ya da bir başka açıdan ifade edersek, pohpohlayıcı tavırlar da, sürekli onlarda açık arayan bir mantık da bizden uzak olmalıdır.

Solla birlikte olabilmeyi, omuz omuza dövüşebilmeyi samimiyetle istiyoruz. Ama dövüşmeyi, onlarla birlikte olma

şartına da bağlamıyoruz. Hem birlikler için ısrarlı olmalı, hem özgücümüze güvenip gücümüzü büyütmeliyiz. İşin özü budur. Sola karşı yaklaşımımızın temelini de bu bakış açısı oluşturmalıdır.

Bugün solun ortaya koyduğumuz somut öneriler ve genel olarak birlik sorunu karşısındaki tavrını bir kaç başlıkta toparlayabiliriz.

Birlik Sorununda Legalizm ve Yasalcılık Saplantısı

ÖDP, EP vb. çevreler legalizmi, düzen içiliği tercihleriyle beraber “birlik” sorununu da esas olarak bu çerçevede, yasal parti, sendika, oda vb. kurumlar çerçevesinde düşünmekte, bunun dışındaki öneri ve oluşumlara karşı mesafeli durmaktadır. Bizim çağrılarımız onlara da yöneliktir; onlarla da birlikte yapılabilecek asgari müşterekler olduğu açıktır çünkü. Ancak bu işin zorla olmayacağı da açıktır. İdeolojik mücadeleyi, eleştirilerimizi sürdürerek Demokratik Muhalefet Meclisi ve bu çerçevedeki önerilerimizde bu kesimlere de açık olmayı sürdüreceğiz. Keza çeşitli alanlar, birimler özelinde saldırılar karşısında birlikte tavır noktasında bu kesimlerin tabanına yönelik çabalarımız da sürmelidir.

Kimse kendine yönelik subjektif değerlendirmelerini karşısındakilere dayatma durumunda değildir, olamaz. ÖDP’liler, birlik tartışmalarında uzun süredir “kendilerinin zaten birliği yarattığı” havasındadırlar. Öyle olmadığı açığa çıkmıştır. ÖDP’yi oluşturanların 7-8 sol grup olması onların solda birliği sağladığı anlamına gelmiyor.

ÖDP, 7-8 grubun birleşmesiyle de en fazla soldaki herhangi bir grup olabilmıştır. Ne siyasal etkinlikleriyle, ne de kitlesellikleriyle soldaki gruplardan bir adım önde de değillerdir. Tersine **sınırlı** bir güce sahip oldukları görülmüştür. Bu duruma rağmen, birliği ÖDP’de sağladık iddiası boş bir iddiadır. Bunun ötesinde ÖDP bugün, düzeniçi bir kulvarda siyaset yapmaktadır. Yer yer tabanda farklılaşabilen yanlara rağmen mücadelesinin niteliği budur. Bu anlamda ÖDP ile iktidar için, halkın iktidarı için bir birlik olmaz bugünkü koşullarda. Ama muhalefet için biraraya gelinebilir. 1 Mayıs sonrasındaki süreçte ÖDP’de de birlik doğrultusunda çeşitli girişimler görülmektedir. Ancak başta belirttiğimiz gibi, söylemde solun birliği, sosyalistlerin birliği gibi kavramlar kullansalar da pratikte bu daha çok yasal partiler, kurumlar düzeyindedir. Ama aynı ÖDP’de farklı şeyler de söylenebilmektedir. Örneğin 15 Haziran tarihli SÖZ’de şu tespit yapılıyor: “(1 Mayıs ertesinde) *Rejim öncelikle iki şeyi amaçladı: kitlelerin sokağa çıkmasını önlemek ve sosyalist solu ikiye bölmek, birbirine karşı kullanarak kitle mücadelesini dağıtmak.*” ÖDP tüm birlik çaba ve girişimlerini gerçekte bu şekilde yasallıkla, yasal kurum ve partilerle sınırlayarak tam da burada sözü edilen oligarşinin amaçladığı şeye hizmet etmektedir. Sözü edilen pratik de ÖDP’ye aittir, alıntı yapılan cümleler de. ÖDP’nin çokbaşlılığı, esasta bir parti politikasına sahip olunmaması bu tavır ve sözlerden hangisinin muhatap alınacağı noktasında elbette bir muğlaklık yaratıyor olsa da aynı zamanda farklı dinamik-

lerin, yönelimlerin olduğunu göstermesi açısından da önemlidir. Bu dinamikler aynı zamanda birlik konusunda ısrarlı olmamızın da nedenlerinden birini oluşturmaktadır.

EP ise “bağımsız sınıf tavrı” adına birliklere çok daha mesafeli bir tutum içindedir. Ancak bu bir yana EP’nin 1 Mayıs’tan sonra geliştirdiği tecrit söylemi tam da yukarıda işaret edilen noktada oligarşinin oyununa gelmekten başka bir şey değildir. Birlikte mücadelenin gerekliliği ve zemini açıktır. Bunu görmek istemeyenler, görmeyip üstüne üstlük sola, devrimcilere karşı tecrit lafları edenler istesinler ya da istemesinler oligarşiye hizmet etmiş olacaklardır. Devrimcilerle aralarına kalın duvarlar çekme politikasının da bugünkü süreçte EP’yi oligarşinin çeşitli biçimlerdeki saldırılarından koruyamadığını görmek zorundadırlar. Ya düzene, düzenin yasal ve fiili dayatmalarına tam teslim olacaklardır ya da farklı stratejik, politik şeyler savunuyor olsalar da devrimcilerle yanyana durmayı tercih edeceklerdir. Bu noktada bizim birlik çabalarımızın temeli onları ikinci tercihe zorlamak, halk güçlerinin safında tutmak ve birlikte yapabileceğimiz şeyleri yapmaktır.

Şablonculuk ve Subjektivizm

İkinci bir grubu ise TİKB, TKP/ML gibi ısrarla birlik öneri ve girişimlerinin dışında kalmayı sürdürenler oluşturuyor. Gerekçe TİKB’de olduğu gibi “erime”, “sürüklenme” kaygısı olabildiği gibi, TKP/ML’de olduğu gibi önerilenlerin onların klasik birlik, cephe şablonlarına uymaması da

olabiliyor. Bu yaklaşımları kendi ağızlarından şöyle somutlamak mümkündür. Örneğin Alinteri dergisinde şöyle yazılıyor:

“Bu önerilerin çıkış noktasını oluşturan iki neden varır: Birincisi girilen süreçte faşist saldırıların yoğunlaşması ve ikincisi oportünist ve reformcu örgütlerin yasal alanda hareketlenip güç toplamaları yönündeki gelişmelerdir. Bunlarla birlikte ayrıca, açık bir neden olarak söylenmemekle birlikte, ‘partileşen’ kimi örgütlerin de ‘cephe’yi bunu tamamlayıcı ve atılması gereken bir adım olarak görmeleri, bir başka etmendir.” (E. Alinteri, Sayı:12)

Evet, faşist saldırıların yoğunlaşması birlik önerilerinin nedenlerinden biridir ve doğrudur. Ama yukarıdaki alıntıda başka da bir doğru yoktur. Gerisi Alinteri’nin zorlama yorumlarından ibarettir. Hele ki, önerileni Parti-Cephe’nin “Cephe”si olarak görmek ruh hallerinin bir yansıması olsa gerek.

Parti-Cephe’nin temel amacı, tüm halk güçlerini sürece ve büyüyerek yaygınlaşacak bir savaşta aynı mevzilerde biraraya getirmek ve iktidara yürütmektir. Bu yanıla birlik, bir subjektif tercih değil, sürecin ve sınıflar savaşının ertelenemez bir görevi olarak karşımızda durmaktadır.

TKP-ML ise birlikleri, Cephe heleri şablonlarda aramanın klasik örneğidir. Önerilenlerin içeriğini fazlaca incelemeyen örneğin Cephe kelimesine bakıp, Cephe ancak Kızıl Siyasi İktidarlar koşullarında örgütlenebilir deyip işin içinden çıkıyor. Cephe üzerine, Güç Birliği üzerine, burada özel bir alıntı aktarmanın gereksiz olduğu sayfalarca soyut teorik tartışmalar yürütüyor.

Pratik içinde, mücadele içinde olmak istedikleri sürece, pratiğin kendisi onları bizle yanyana getiriyor, bu noktada çeşitli birliktelikler ortaya çıkıyor. Ama bu birliktelikler sağlıklı ve istenilen birlikler olmaktan uzaktır elbette. Bu gruplar birlikteliklerin sağlanması gerektiğini sözde reddetmemekle birlikte ne kendileri bir adım atıyor, ne de atılan adımlara cevap veriyorlar; bu konuda sorumluluktan uzak grupçu bir tutum içindedirler.

Gerekçeler Muhtelif, Kaygı Bir

MLKP vb. gruplar ise bir başka kategori olarak değerlendirilebilir. Birlik konusunda daha açık bir hava vermektedirler. Hareketimizin de MLKP’yle bu doğrultuda çeşitli girişimleri, adımları olmuştur. Ancak sözdeki tüm bu açıklığa karşın, esasta birlik sorununa hala küçük hesapların penceresinden bakıldığı, daha çok propaganda değeri olacak ama kendilerine de hiç bir sorumluluk yüklemeyecek kağıt üzerindeki birlikleri yeğledikleri görülmektedir.

Önerilere garip bir “öncülük” penceresinden bakmaktadırlar. Ve bu pencereden bakış onları çoğu kez hayır demiş olmak için hayır demeye götürmektedir.

Yaklaşımlarını bir kaç noktada somutlayalım:

“...Bir Anti-Faşist Savaşım Cephesi yerine ‘önemli olan örgütlerin değil halkın birliğidir’ şeklinde özetlenebilecek bir yola girmek ciddi bir zıktaktır. Asıl görev ve gündemin yerine, ‘Demokratik Muhalefet Meclisi’ ve ‘Meclisler- Meclislerin Oluşturacağı Cephe’ tartışmasının geçirilmesi en başta bu açıdan yanlıştır.” (Özgür Atılım, s.11)

Aynı yazının devamında şöyle deniyor:

“Bugün devrimci gelişme ve halkın örgütlenmesi-savaştırılması, ‘reformcular ve yasalci tasfiyeciler de dahil herkesi’, ‘örgütsüz bireyleri’ biraraya getirecek protestolardan değil, yaşanan güçlerin cephesini kurmaktan geçiyor.”

Bu son alıntı keskin, radikal söylem altında sürecin önümüze koyduğu görevlerden kaçmanın bir örneğini oluşturuyor. Gençlik Cephesi’ne, “Koordinasyondan, İnsiyatiflerden ayrı üçüncü bir cephe oluşturmak istemiyoruz” diyerek karşı çıkanların, KESK bünyesindeki çeşitli seçimlerde “böyle bir ayrışma KESK’i bölünmeye götürür” deyip devrimci ittifakları değil, bu yasalci-legalist kesimlerle ittifakı tercih edenlerin teoride bunu yazmalarının bir anlamı yoktur; tabii çok açık bir çelişkiye düşmüş olmanın dışında... Burada böyle söyleyip pratikte “reformculardan, yasalci tasfiyecilerden” kopmamak MLKP’nin bugünkü en büyük açmazıdır.

Tabii bu yaklaşımda çelişki bununla sınırlı değil; örneğin Demokratik Muhalefet Meclisini Cephe’nin engeli olarak görmek gibi yanlar da sözkonusu ki birazdan değineceğiz.

Ne Yardan, Ne Serden...

Bunların dışında TKP/ Kıvılcım, TKEP/L gibi, birlik soruna belli yaklaşımları bulunan ama pratik girişimlere de mesafeli duran grupları sayabiliriz. Örneğin TKP Kıvılcım genel bazı doğruları dile getirir de esas olarak Barış Özgürlük Bloku ya da benzeri yaklaşımlardan kopamayan, devrimcilere hayır demeyen ama evet de demeyen tutumu temsil ediyor bugün.

Devrimci Emek ise genel olarak birlik konusunda olumlu bir görünüm sunmasına karşın kendi subjektif durumundan ve sürece ilişkin subjektif değerlendirmelerinden kaynaklı olarak bugünkü gerçeğin uzağına düşen bir yaklaşım içindedir.

Örneğin Devrimci Emek dergisinde Demokratik Muhalefet Meclisi önerisine ilişkin şu satırlara tanık olunuyor:

“Biz henüz daha en geniş tamamen kapsamayan ileri hareketliliği, büyük bir altüst oluşla birlikte, patlamalar biçiminde kendini ortaya koymasına mı dayanıp buna göre mi hazırlanacağız; yoksa hala daha çoğunluğu temsil eden, geriden hareket biçimlerine göre mi kendimizi hazırlayacağız? Ne yazık ki, DMM, geriden gelenle bütünleşme, bunun için geriye çekilmeyi öngörüyor....

“DMM’leri tıpkı adı gibi, içiyle de düzen içi bir muhalefet kanalı olmaktan kurtulacak bir hedefi bulunmuyor. “ (Sayı: 44)

Esasında bu satırlarda farklı gruplarca da paylaşılan bir subjektivizmin ve dar görüşlülüğün izlerini ne bulmak mümkündür. Bu yaklaşım, mücadelenin ve görevlerin çok yönlülüğünü,

ittifaklar meselesinin yine karmaşık ve çok yönlü karakterini gözardı edip devrimi tekdüze bir çizgide gelişen bir süreç olarak görmektedir.

Aynı önerinin örneğin Alinteri tarafından “reformizme karşı” olarak Devrimci Emek tarafından oportünizme verilmiş bir taviz olarak değerlendirilmesi yaklaşımlardaki subjektivizmi ya da darlığı gösteren çarpıcı bir örnektir. Çünkü kavramlarla uğraşmaktadır. Önerilenin, öneriyi de bir yana bıraktık, bugünkü somuttaki ihtiyacın ciddi biçimde tahliline değil, yaşanan süreci şablonlara uydurmaya dayanan bu tarz, kaçınılmaz olarak böyle çelişik değerlendirmeleri de ortaya çıkartmaktadır.

Kürt Ulusal Hareketiyle Birliktelik

Bugün Kürt Ulusal Hareketiyle mücadelede birlikteliğin sağlanması, birlik sorununun en önemli ayaklarından biridir. Bu, hem örgütlü güçler anlamında örneğin PKK ile ya da örneğin demokratik platformda HA-DEP’le birliktelikler açısından; hem de fabrikada, mahallelerde, okullarda Kürt ve Türk halkının mücadele ve örgütlenme birlikteliğini sağlamak anlamında önemlidir.

Somut durum gerek örgütsel düzeyde, gerek alanlar özelinde geçmişten beri belli adımların atılmasında kimi sorunların varlığıdır. Örneğin PKK, geçmişte birlik sorununda daha çok kendine tabi olacak güçleri kapsayan birlik çerçeveleri çizirken, son süreçte ise ittifak arayışları esas olarak yasalci-legalist kesime yönelik olmuştur. Ancak bunlar önümüzdeki süreci ipotek altına

alan şeyler değildir elbette. Özellikle PKK'nın son dönemde daha somut olarak dile getirilen sözlü açıklamalarında olumlu bir yaklaşım söz konusudur.

Halkın birliği mi, örgütlerin birliği mi gibi bir ikileme girmeden, devrimci, yurtsever örgütlerin ve halk güçlerinin çeşitli düzeylerde birliğinin savunulması, bu noktada şablonlardan, kavram tartışmalarından uzak durulması bu yaklaşımın kayda değer yanlarıdır.

Bugün sorun daha çok **pratik**tedir. Sözlü olarak dile getirilen yaklaşımlar hayatın içerisinde de somut ifadelerle kavuşturulursa olumlu bir yöneliş sağlanabilir. Bu hiç de zor değildir.

Kürt ve Türk halkının birlikteliğini şu ya da bu biçimde sağlamak zorundayız. Halklarımız arasında tarihsel ya da güncel çeşitli çitler vardır. Demokratik Muhalefet Meclisi, Halk Meclisleri tarzı örgütlenmeler, halklarımız arasındaki çitleri yıkmak da önemli bir role sahip olacaktırlar. Halklarımız arasında hem taktik hem stratejik birlikteliğin zorunluluğu neredeyse her gün yeniden kanıtlanmaktadır. Ve artık şu çok açıktır ki, birlikteliğe uzak duran halk, kendi kurtuluşunu da geciktirmiş olacaktır. Bu birlikteliğin modellerini oluşturmalıyız. Çünkü kurtuluşun yolu, gerçekten de birlikte mücadeledir. Herkes bu birlikteliğin içine gelmek zorundadır. Biçimi şöyle ya da böyle olur. Bu biçimler süreç içinde değişebilir de. Ama bugün varolan somutluk çerçevesinde pratik adımlar atılmak durumundadır.

Kürt ve Türk halkının birlikteliğini şu ya da bu biçimde sağlamak zorundayız. Halklarımız arasında tarihsel ya da güncel çeşitli çitler vardır. Demokratik Muhalefet Meclisi, Halk Meclisleri tarzı örgütlenmeler, halklarımız arasındaki çitleri yıkmak da önemli bir role sahip olacaktırlar. Halklarımız arasında hem taktik hem stratejik birlikteliğin zorunluluğu neredeyse her gün yeniden kanıtlanmaktadır. Ve artık şu çok açıktır ki, birlikteliğe uzak duran halk, kendi kurtuluşunu da geciktirmiş olacaktır.

**KORKULAR,
KAYGILAR,
KAVRAYIŞSIZLIKLAR...**

Ya Reformistler Çoğunluğu Ele Geçirirse...

Çeşitli siyasetler tarafından özellikle öneriler karşısında dile getirilen başlıca korkulardan biri budur.

"... Bugün tüm gücünü yasal örgütlenmelere adanmış, burjuvaziden devşirme becerilerini kullanarak bir dizi kitle örgütünde yönetim kurulunu ele almış olan reformcu ve yasalci tasfiyecilerin, değişik doğal müttefikleriyle birlikte burada kesin bir ağırlık oluşturacaklarını görmemek için kör olmak gerekir."

Atılım'da böyle söyleniyor. Niye korkuluyor? Diyelim ki böyle oldu. Çoğunluk sağladılar.

En fazla daha pasif kararlar çıkar. Ama bundan da devrimin kaybı olmaz. Çünkü sen, kendi yapacağını ipotek altına almıyorsun ki, yap yapacağını. Ama onları da en azından bir yere çekmiş olacaksın.

Bu işin bir yanındır.

Bir diğer yanı aslında bu kaygı ve korku gerçekliğe de uygun değildir. Bugün hayatın her alanında dışedış mücadeleyi sürdürenler bellidir. 1 Mayıs'ta kitlelerin hangi pankartlar altında ne kadar yürüdüğü de bellidir. Örneğin kimin dergisinin, gazetesinin ne kadar sattığı da sır değildir. O zaman bu kaygıyı, korkuyu duyanlar, kitlelerdeki radikalleşmeyi, devrimci dinamizmi, mücadele eden dinamikleri böyle bir birliğe taşıyamayacaklarını varsayıyorlar baştan. O zaman senin arkanda yürüttüğün kitlelere ilişkin söylediklerin de havada kalıyor.

Bir de sorunun öteki boyutu vardır. Reformistler nasıl çoğunluk oluşturuyor? Nasıl ele geçiriyor? Eğer öyle oluyorsa o zaman sen kitleden kopuksun. O zaman senin kitle tarzında eksik ve yanlışlar var, kucaklayamıyorsun yığınları. *"Onlar kitlenin geri yanlarına sesleniyorlar, onun için çoğunluklar"* demek basit ve kolaycı bir tavidir. O zaman o geri yanları olan kitlelerle nasıl bağ kuracağız, reformistlerin etkisi altındaki kitleleri nasıl devrimcileştireceğiz, Demokratik Muhalefet Meclisi veya Halk Meclislerini bunun zemini olarak görüp bunun kavgasını vermek yerine 'reformistler çoğunluk olur' gerekçesiyle karşı çıkmak kendine güvensizliktir, kitleye güvensizliktir, ideoloji ve politikaya güvensizliktir.

Ya Arada Erirsem... Ya Öncülüğü Kaptırırsam...

Öneriler karşısında subjektif cevapları ortaya çıkaran kaygılardan biri de budur. Kimileri herhangi bir siyasetin önerdiğini kabul ettiğinde onun öncülüğünü kabul edip kendisinin öncü olmaktan çıkacağını düşünüyor. Öyle ki bu ruh hali içinde isimlerle oynanarak “öncülük” iddialarına güç bulunmaya çalışılıyor; bir şey önerildiğinde neredeyse alelacele altı bile doldurulmamış karşı öneriler yapılıyor. Şu anki birlik önerilerinin bolluğunun nedenlerinden biri de budur.

Ya da örneğin en başta Alınteri’nden yaptığımız alıntıda görüldüğü gibi, bu tip birliklerle ‘bizi kendi cephelerine alıp eritmek istiyorlar’ kaygısı dile getiriliyor. Eğer politika üretiyorsan, eğer pratiğin içinde bir güçsen kimse kimseyi eritemez. Özel olarak Parti-Cephenin de böyle bir derdi yoktur. Tabi ki sınıf mücadelesidir bu. Kimilerini tasfiye edecek, kimilerini öne çıkarmaktır. Ama bu subjektif zorlamalarla değil, sürecin doğal seyri içinde olacaktır, bugüne kadar olduğu gibi.

Devrimci savaşı büyütenler, kitleleri örgütleyenler erimez, gelişirler. Elbette kimileri kitleleri örgütlemekten de halk güçlerinin arasına fazla karışmadan da dükkanlarını uzunca bir süre, hatta onyıllarca açık tutabilirler. Ama onlar halkın iktidar savaşını geliştirmiş olmaz, o iktidarda da söz sahibi olamazlar.

Önerilere Tek Yanlı Bakmak...

“DMM ile, devrim yoluyla iktidarı fethetmenin yerini haklar için mücadele almıştır.... Oportünizme verilmiş büyük bir tavizdir.”

Devrimci Emek’ten arkadaşlar böyle söylüyor. Kimi gruplar önerileri muhalefet örgütlenmesi mi, iktidar örgütlenmesi mi ikileminde; kimileri, örgütlerin birliği mi, halkın birliği mi ikileminde; kimisi de yasal-yasadışılık çerçevesinde tartışmaktadır. Ve aslında bu tartışmayı yaparken de çoğu kez hangi öneriden, önerinin hangi boyutundan sözettikleri bile belirsizdir.

Evet, Demokratik Muhalefet Meclisi demokratik mücadeleyi örgütleyecektir, bu çerçevede önerilmektedir. Ve düzene karşı bütün muhalifleri hedeflemelidir. Bu Meclis iktidarı alacak bir kurum olamaz. Ama “iktidarı” hedefleyecek bir Cepheyi de ne yadsır, ne gereksizleştirir. Örneğin Demokratik muhalefet Meclisi’ni önerirken Devrimci Hareketin Cephe perspektifinden vazgeçtiği, Devrimci Cephe hedefi olmadığı nereden çıkarılmaktadır. Bu zorlamadır. Örneğin, Parti-Cephenin halk güçlerinin birliğini önerirken, siyasi örgütlerin birliği görevini atladığını söyleyenler Demokratik Muhalefet Meclisi’nin tek öneri olmadığını görmezden gelmektedirler. Devrimci hareket örgütler düzeyinde bir birliği de yadsınamakta, tersine, hem merkezi düzeyde hem de alanlar özelinde bunu savunmakta, bunu hem kendi başına bir güç, hem de daha geniş yaygın örgütlenmelerin bir basamağı olarak görmektedir.

Gerçekten ya kafalar karışık-tır ya da her şey bilinçli olarak birbirine karıştırılmaktadır. Or-

tada Demokratik Muhalefet Meclisi önerisi vardır. Esas olarak mahallere dönük Halk Meclisleri, Halk Komiteleri önerileri vardır. Çeşitli alanlara yönelik işçi, gençlik, memur cephesi önerileri vardır; keza merkezi düzeyde çeşitli güç birlikleri önerilerimiz vardır. Bunların hepsi amaç, kapsam ve işleyiş olarak birbirinden farklı şeylerdir. Ve birbirini bütünlemektedir.

Mesela Atılım’da Demokratik Muhalefet Meclisleri değerlendirilirken devamında şu yazılabiliyor: *“Burada özel olarak vurgulanması gereken bir hususta kurulacak Milislerin Meclislerin emrine verilmesi gibi düşüncelerdir. Bunların da yaşadığımız siyasi gerçeklerden tamamen kopuk tasarılar olduğunu vurgulamalıyız.”*

Milislerin Demokratik Muhalefet Meclisi ile hiç bir yerde özel bir bağı kurulmamıştır. Ancak gecekondü bölgelerindeki Halk Meclisleri çerçevesinde sözü edilebilecek bir ilişkidir. Ama yazıda bu belirsizdir.

Demokratik Muhalefet Meclisi önerimizden hareketle, bizim salt muhalefet bazında açık platformda birlikler önerdiğimizi söyleyenler diğer önerileri görmezden gelmektedirler. Bunlar birbirine karıştırılmadan tartışılmalıdır. Birbirine karıştırmak bilmemezlik değilse eğer özel bir subjektivizmdir. Önerilerin, tartışmaların önünü tıkamak için başvuru olan manevralardır.

Farklı Örgütlenmeleri Karşı Karşıya Getirmek...

Gençlik Cephesi deniyor, hemen bir itiraz, “Bu, derneklere engel olur.” Demokratik Muhalefet Meclisi deniyor, peşinden

itiraz geliyor; “Bu, Cepheler kurmanın önünde engeldir.” Kimi de tersinden, varolan çeşitli eylem ve güç birliklerinin, çeşitli platformların (gençlikte dernekler ve ÜÖP, işçi kesiminde İŞSP, Demokratik kesimde Demokrasi Platformu vb.) geliştirilmesinin yeterli olacağını, ayrıca bir şeye gerek olmadığını dile getiriyorlar.

Evet bu sözü edilenlerin hepsi var; peki ne yapıyorlar, ne yapabiliyorlar. Kendi çizdikleri çerçevede bile yetersizlikleri ortadayken, Demokrasi Platformu, İŞSP gibi kitleden büyük ölçüde kopuk bir görünüm arzederlerken, bunlarla tüm halk güçlerinin birliğinin sağlanacağı nasıl söylenebilir, nasıl böyle bir iddiada bulunabilir. Bunu söyleyenlerin esasında “birlik diye bir sorun da yok” demeleri lazım, öyle ya, mesela Demokrasi Platformunda “yok yok” neredeyse.

Bunları birbirinin alternatifi, karşıtı, birbirini yadsıyan örgütlenmeler olarak görmek baştan işi yokuşa sürmektir.

Evet, Demokratik Muhalefet Meclisi öneriyoruz. DMM’ler bir Cephe değildir. Ama soruyoruz, demokratik muhalefette birleşemeyenler nerede birleşecekler? Cephede nasıl birleşecekler? Keza, örneğin bir İşçi Cephesi’nin kurulması Sendika Şubeleri Platformunun dağıtılmasını, örneğin bir Gençlik Cephesinin kurulması derneklerin kapatılmasını niye gerektirsin? Bunun mantığını anlamak güçtür. Mantık, esasta kendi grupçu çıkarlarını koruyabileceği, az çok etkin olabileceğini hissettiği zeminler aramaktır. Kitleleri örgütlemek, güçleri birleştirmek diye bir so-

runu yoktur bu mantık sahiplerinin.

Ama öte yandan hayatın kendisi, oligarşinin hemen hiç bir muhalefete tahammülü olmayan saldırı politikaları sol, devrimci, sosyalist, yurtsever herkesi birbirinin yanına itmektedir. Ve bu anlamda birlik konusunda umutlu olmak için, çabalarımızı sürdürmek için nesnel bir zemin ve nedenler de küçümsenemeyecek ölçüdedir. Bu anlamda çaba ve ısrarımızı sürdürmeliyiz.

Örnekleediklerimizden görülen, önerilere en “soğuk” yaklaşımından en “sıcak” yaklaşımına kadar solun “birlik” tablosunun pek iç açıcı olmadığıdır. Ancak ülkemizdeki sol da budur. Solun bu tablosunu gözönüne alarak kendi dışımızdaki gelişme ve güçlere çok fazla umut bağlamamak, daha doğru bir deyişle mücadelenin, devrimin, halkın örgütlenmesinin geleceğini yalnızca bu “birliktelik” önerilerine bağlamamak durumundayız. Ancak öte yandan da eleştirerek, doğrulara ısrarla çağırarak, somut önerilerle zorlayıcı tavrımızı sürdürmek de görevimizin bir diğer yanıdır.

Evet, mücadele halkı ve solu da saflaştırmaktadır. Bu doğrudur. Oligarşi, özel taktikleriyle solu bölmeye de çalışmaktadır.

Bu da doğrudur. Ama öte yandan hayatın kendisi, oligarşinin hemen hiç bir muhalefete tahammülü olmayan saldırı politikaları sol, devrimci, sosyalist, yurtsever herkesi birbirinin yanına itmektedir. Ve bu anlamda birlik konusunda umutlu olmak için, çabalarımızı sürdürmek için nesnel bir zemin ve nedenler de küçümsenemeyecek ölçüdedir. Bu anlamda çaba ve ısrarımızı sürdürmeliyiz.

HERŞEYDEN ÖNCE KENDİMİZE GÜVENMELİYİZ

Türkiye solunun olumsuz geleneklerinin ve tarihinin bir parçasıdır; birlikler çoğu zaman güçsüzlük durumlarında aklına gelir herkesin. Örneğin 12 Eylül cuntasını izleyen yıllardaki birliklerin çoğu böyledir.

Şu öncelikle herkesin kafasında açık olmalıdır; çeşitli alanlarda yoğun biçimde gündeme getirdiğimiz birlik önerileri bir güçsüzlüğün ürünü değildir.

Parti-Cephe’nin temel amacı, tüm halk güçlerini sürece ve büyüyerek yaygınlaşacak bir savaşta aynı mevzilerde biraraya getirmek ve iktidara yürütmektir. Bu yanı sıra birlik, bir subjektif tercih değil, sürecin ve sınıflar savaşının ertelenemez bir görevi olarak karşımızda durmaktadır.

Düşman güçleri azami oranda cepheleşmiş ve halklara karşı savaş giderek tüm kesimleri içine alan ve giderek şiddetlenen bir ivme göstermektedir. Bu koşullarda, oligarşinin iktidarının varlık sebeplerinden biri de halk güçlerinin dağınkılığıdır.

Bu sorun aşılmalı ve işçi, memur, gençlik, esnaf, gece-kondulular gibi değişik halk kesimleri ve Kürt, Türk, Arap, Gürcü, Alevi, Sunni gibi değişik ulus, milliyet ve inançlardan halk güçleri arasında birlikte mücadele ve örgütlenme koşulları süratle yaratılmalı ve güçler birleştirilerek ortak bir savaş cephesi açılmalıdır. Bu da elbette masa başı birliklerin işi değildir, ancak pratiğin, kitlelerin içinde kurulan, onların içinde kök-budak salan birlikteliklerde mümkün olur.

Bugün bu gerçeklerde hemen herkes hemfikirdir. Ki Parti-Cephe'nin bu konudaki ileri adımları karşısında solun çok geniş kesimleri de birliği tartışmaya başlamış ve birliğin güncel önemini ve yakınlığını teslim etmiştir.

Parti-Cephe, siyasal cesareti ve mücadelesiyle ülkemiz sınıflar savaşında ileri mevziler elde edilmesi ve savaşın büyü-yüp yaygınlaşmasında hep önder bir güç olarak varolmuştur. Bu kendine güvenin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Tüm kadro ve taraftarlarımızda temel olarak bu siyasal cesarete ve kendine güvene sahip olmalıdırlar. Bizim geleneğimizde, ortaya koyduğumuz her hedefe varma ve hedef doğrultusunda mücadeleyi yükseltme vardır.

Parti-Cephe, bugün tüm halk güçlerine yeni örgütlenme modelleri sunuyorsa, bu kendine güvenin ifadesidir. Başkalarına bel bağlanarak hazırlanmış modeller değildir.

Temel olan kendi gücümüz ve halktır. Tüm önerilerimiz halkı en azami oranda örgütlemek ve savaştırmak üzerine-

dir. Çeşitli örgütlenmelere yapılan çağrılar, bu temelde görülmelidir. Hiç cevap vermeden de olabilir ama perspektifimiz dahilinde bizler halkı örgütlemek ve savaştırmak için çabalarımızı, pratik faaliyetlerimizi sürdürmek durumundayız.

KENDİNE GÜVEN KİTLESELLEŞMEYLE, KADROLAŞMAYLA BÜYÜR, PEKİŞİR

Siyasal cesaret ve kendine güvenin somuttaki karşılığı güç olmak, savaşmak ve savaştırmaktır. Halkları örgütlenme ve savaştırma, bir yanıyla kitleselleşme, ve kadrolaşma demektir. Bu sağlandığı taktirde, politikalarımız hayata geçecek ve kendine güven pekişecektir. Ülkemizdeki Cephe ve birlikler taklit olamaz. Şu ya da bu ülkedeki modelin bir şablon olarak uygulanmasıyla değil kendine özgü biçimlerde gerçekleşecektir. Bu noktada dogmatizme düşülmemelidir.

Önerdiğimiz örgüt ve birlik modelleri **"kitleleri örgütlüyor mu, devrimi güçlendiriyor mu?"** sorun budur. Bundan ötesi soyut, teorik tartışmadır. Bu iki noktaya hizmet eden önerilerimizi uygulanır hale getirmek için ısrar edeceğiz. Dogmatikler, şabloncular bize anti-Marksist diyecekler, küçük burjuva diyeceklerdir. Desinler.

Cevabını kitleleri örgütleyen ve devrimi güçlendiren pratiğimiz verecektir.

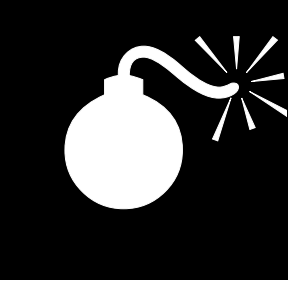
Geçmişten bu yana ortaya koyduğumuz ve sürecin ihtiyaçlarına cevap olan politikalarımıza hemen bütün sol burun kıvrımı ve binbir türlü oyunla

kendini bunlardan uzak tutmuş olsa da, biz politikalarımızda ısrarlı oldukça, dönüp dolaşıp oraya gelmişler ve yer yer bu politikaları taklit etmeye başlamışlardır.

Tarihimiz incelendiğinde görülecektir ki, hemen bir çok süreçte istememize rağmen yalnız bırakılmış ama bu yalnızlığı halkı örgütleyerek ve savaşımızı büyüterek aşmışızdır.

Hepsi birer siyasal cesaretin ürünü olan politikalarımızın halklarda yankı bulabilmesinin ve sonuç alınabilmesinin şartlarından biri de güç olmaktır. Güç olmaksızın kadrolaşmak ve halkı örgütlemektir. Politika, ancak güçle yapılır. Halkı örgütlemek ve savaştırmak, bu gücü sağlayan en önemli faktörlerdir. Birlik süreçlerini hızlandıracak olan da, kurulacak birlikteliklerin kalıcılığını, iş yapan, ayakta kalan birliktelikler olmasını sağlayacak olan da son tahlilde budur.

İşte bu bütünsellik içinde, birliktelikleri her alanda ciddiye almalı, buna denk düşen bir ısrar ve programlılıkla önerilenleri hayata geçirmeye çalışmalıyız. Tüm bu hedeflerin gerçekleştirilmesi için, oligarşinin önümüzdeki süreçte daha da tırmanacağı belli olan saldırılarının durdurulup, halk güçlerinin ekonomik-demokratik-siyasal yeni mevziler kazanmasının yolunu açmak için birlik için daha çok çaba, gücümüzü büyütme için daha çok çaba aynı sürecin iki halkası olarak birbirine eklenmelidir.

BOMBA MALZEMELERİ VE YAPIMI İLE İLGİLİ EĞİTİM NOTLARI

▷ Bir bomba esas olarak üç parçadan oluşur. Patlayıcı, Fünye ve Fitol. Önceki sayımızda Halk Patlayıcıları'nı anlatarak başladığımız yazıyı bu sayıda fünye ve fitil yapımıyla sürdürüyoruz. Ek olarak da tüpgaz patlatılması ve savaşımızın artık giderek daha sık ve daha çok kullanılacak olan silahlarından molotof'un yapılışı ve çeşitleri var.

▷ Bir kez daha belirtmeliyiz ki, patlayıcı ile ilgili tüm çalışmalar büyük bir titizlik, dikkat ve disiplin içinde yapılmalıdır.

▷ Bu yazıda anlatılan fünye ve fitil başlıkları açısından belirtecek olursak özellikle el yapımı olanlar mutlaka herhangi bir eylemde kullanılmadan önce denenmiş olmalıdır. Onca planın yapılıp, onca riskin göze alındığı, onca emeğin harcandığı bir eylemi fünyenin ya da fitilin çalışmaması yüzünden kimse heba etme hakkına da, lüksüne de sahip değildir. İlk yaptığımız fünye ya da fitil çalışmayabilir. Ama denemeliyiz. Daha dikkatli olarak tekrar yapmalıyız. Savaşımız bu koşullarda sürecektir.

▷ Buradaki bilgiler açısından belirtilmesi gereken bir diğer nokta da, bu bilgilerin yalnızca "ekip üyeleri" için, savaşçılar için olmayıp, herkes için olduğudur. Hiç bir yönetici, hiç bir kadro askeri bilgilerini kendine saklamamalıdır. Hatta bunu altındaki üç-beş kişiye öğretmekle de sınırlanamamalıdır kendini. Savaşı yaymaktan ve savaşın halklaşmasından söz ediyorsak, örneğin bir mahallede molotof'un yapımını on yaşındaki çocuklar da, altmış yaşındaki kadınlar da bilmelidirler. Öğretmeliyiz. Onların yarının barikatlarındaki gücüne bu bilgilerle bugünden güç katmalıyız.

FÜNYELER

Fünyeler, patlatıcılardan olup fitil veya kablo yardımıyla bombaları patlatmakta kullanılır. Dış koruyucu kabı alimünyum veya bakırdandır. İçinde ise çok hassas patlayıcı olan Civa Fülmenat vardır.

Fünyeler, Adi ve Elektrikli olmak üzere iki çeşittirler.

Adi Fünnye-Fitil Bağlantısı

Elimizdeki fitilin fünüye sokacağımız kısmını düz ve pürüzsüz (barutunun dökülmeyeceği şekilde) keseriz. Daha sonra bu ucu fününin içine özenle sokarız. Fitilin şebekeye dokunduğunu hissettiğimizde bir-iki (1-2) mm. boşluk kalacak şekilde geriye çekeriz. Daha sonra fününin uç kısmını (fitili tutsun diye) pen-seyle sıkıştırırız. (Bu işlemi dişimizle yapmaya kalkışmamalıyız. Çünkü fünnye hassas olduğu için patlayabilir) En sonunda da sağlam olması için sıkıştırdığımız kısmı bantlarız.

Basit Fünnye Yapımı

Hazır fabrikasyon fünnye her zaman bulunmayabilir. Ancak fünüyeyi çok kolay elde edilebilecek malzemelerle de yapabiliriz.

- 1- Küçük iğne tüpünün içerisine barut doldurularak fünnye yapılabilir.
- 2- Çocukların oyuncak olarak kullandıkları torpillerin içindeki tozları iğne tüpünün içerisine koyarak fünnye yapabiliriz.
- 3- 4 (dört) gram kibrit tozu (kibritin ucundaki kav) ile 1 (bir) gram toz şeker ezilerek birbirlerine iyice karıştırılır. Bu karışım iğne tüpünün içine konarak da fünnye elde edilebilir.

Not: Bu fünüyeler (el yapımı) hazır-fabrikasyon fünüyeler kadar güçlü ve garantili değildir. Çok zorda kalmadıktan sonra kullanmamak gerekir.

FİTİLLER

Fitiller fününin patlatılmasına yarayan, dışı plastik kılıflı (TV anten kablosuna benzer) içinde ise barut vb. bulunan, genel olarak siyah, sarı veya ender olarak farklı renklerde olabilen bir maddedir.

Bizim kullandıklarımız genel olarak 1 santimetresi 1 saniyede yanan normal (adi) fitillerdir.

Piyasada bulunan fabrikasyon fitiller yanma hızlarına göre 3 (üç) çeşittirler.

1. Emniyet fitilleri: Bunlar çok yavaş yanan fitillerdir. Bir dakikada yaklaşık 2-10 cm yanarlar.

2. Normal (Adi) saniyeli fitiller: Yukarıda belirttiğimiz gibi bu fitillerin 1 santimetresi bir saniyede yanar. (1 dakikada 60 cm yanarlar) Elimizdeki fitilin küçük bir kısmı kesilerek deneme yapılabilir.

3. Seri fitiller: Bunlar çok hızlı yanan fitillerdir. Bir saniyede 27 (yirmiyedi) metre yanarlar. Bu tipler genellikle tuzaklarda kullanılırlar.

Fitillerin Birbirine Bağlanması:

Eğer elimizde kısa parçalar halinde fitiller varsa ve bize daha uzun fitil gerekiyorsa, bu fitilleri birbirlerine ekleyerek işimize yarayacak uzunlukta fitil elde edebiliriz.

Bunun için elimizdeki kısa fitillerin birbirine ekleyeceğimiz uçlarını düzgün biçimde jiletle keseriz. Daha sonra her iki ucu da çocukların kullandığı oyuncak maytapların fitiline takarız. Ve ekleme yaptığımız yeri sağlam bir şekilde izolebantla sararız.

Diğer bir bağlama yöntemi:

Elimizdeki parça fitillerin uçlarını çapraz (45 derece açıyla) bir şekilde keseriz. Aşağıdaki şekilde görüldüğü gibi arasına kibrit tozu doldurarak kağıtla sararız ve bantla sabitleştiririz. Herhangi bir sarsıntı veya darbeye kopmaması için bandı sağlam bir şekilde sarmalıyız.

Uyarı: Yanan bir fitil ayakla basılarak söndürülmeye çalışılmamalıdır. Söndürmek için vurma, kırma, bükme, ezme, kesme gibi şeyler de yapılmamalıdır. Bu tür yöntemler söndürmenin aksine yanmayı hızlandırır. Patlayıcıya bağlı bir fitili etkisiz hale getirmenin en iyi yöntemi fitili patlayıcıdan çekip çıkartmaktır.

El Yapımı Fitiller

Elimizde hazır fabrikasyon fitil olmadığı koşullarda ilkel yöntemlerle kendimiz de fitil yapabiliriz.

1. Bir bardağın içinde reçel kıvamında şekerli su (bol şekerli) hazırlarız. Bardağın içine kalın pamuk ipi atarak karıştırırız. Daha sonra bu ipliği şekerli sudan çıkartarak baruta bulandırırız. Şekerli suda nemlenmiş ipliğe toz barutlar yapışacaktır. Daha sonra iplik güneşte kurutulur parafinli kağıda veya normal bir kağıda sarılarak fitil hazırlanmış olur. Kağıt yerine bant da sarılabilir. (Baruta iyice bulandırılmış olmak koşuluyla bir kaç ip birarada sarılarak da yapılabilir.)

2. Ufak bir kaba (çay bardağı vb.) kibrit tozu konur. Daha sonra bulamaç hale gelecek şekilde az su ile karıştırılır. Yapmak istediğimiz uzunlukta pamuk ipliğini bu karışımın içine atarak karıştırırız. Daha sonra iplik bardaktan çıkarılır ve kurutulur. Yukarıda belirttiğimiz gibi kağıt veya bantla sarılarak fitil elde edilmiş olur.

3. Eşit oranda amonyum nitrat ve sodyum nitrat (yarım bardak birinden, yarım bardak birinden) karıştırılır. Kaptaki karışımın yüzeyini bir miktar aşacak şekilde su katılır. Karışımın soğuduğunu görürüz. İyice soğuduktan sonra içine pamuk ipliği atarız ve 15 (onbeş) dakika kadar ısıtırız. İçine attığımız pamuk ip iyice nemini emdikten sonra kaptan çıkartır ve güneşte kuruturuz. Yine aynı şekilde kağıtla veya bantla sarılarak fitil hazırlanmış olur.

Not: Bu elde edilen fitillerin türü normal (adi) saniyeli fitillerdir. Elde yaptığımız bu fitilleri de kullanmadan önce bir miktarını yakarak yanma hızını ölçmeliyiz.

Fitilin Ateşlenmesi:

1.

Çapraz bir şekilde kesilen fitilin ucuna kibrit ucu (çöpün kafası baruta değecek şekilde) sabitlenerek (tutularak) yakılır. Böylece fitilin içindeki barut da yanmaya başlar.

2.

Fitilin ucu dik bir şekilde kesilir. Eylem yerinde fitilin ucu barut açığa çıkacak şekilde plastik kılıfı jilette kesilir. Baruta sigara değdirildiğinde fitil ateşlenmiş olur.

3.

Barutun dökülmesine önlem olarak fitilin ucuna maytap fitili sokarak ateşlememizi kolaylaştırabiliriz. Bunları bir yere sürttüğümüzde de yanarlar.

Uyarı: Fitili çakmakla yakmaya kalkışmamak gerekir. Çünkü çakmak fitilin plastik kılıfını eritip içindeki barutun önünü kapatabiliyor. Daha önceden deneyerek en iyi nasıl yakabiliyorsak o yöntemi kullanmalıyız.

Sigara Bağlantısı:

Fitil-fünye bağlantısı yapıldıktan sonra sigaraya (filtre boşluğuna) sokacağımız kısmı düz bir şekilde keseriz. Filtresini çıkarttığımız sigaranın boşluğuna bir miktar kibrit tozu doldururuz. Daha sonra fitilin ateşleyeceğimiz kısmını sigaranın filtresine sokarak bantla sabitleriz. Sigarayı yaktığımızda sigara kendi kendine yanacak ve kibrit tozuna ulaştığında kibrit tozu alevlenecek ve fitil ateşlenmiş olacaktır.

Sigara yavaş yanacağı için bize zaman kazandıracaktır.

Kullanacağımız sigaranın cinsi de önemlidir. Marlboro, Camel gibi sigaralar kullanılmalıdır. Çünkü bu sigaralar kendi kendine yanabilmektedir. Sağlam bir Marlboro sigarasının tamamı yaklaşık 12 (oniki) dakikada yanar. Bizim için daha kısa bir süre gerekiyorsa sigarayı keserek kısaltabiliriz.

BOMBANIN YAPILIŞI VE ETKİLİ KULLANIMI

(Ateşleme sistemi + fünye + patlayıcı)

Bu üç şey biraraya getirildiğinde bir bomba elde edilmiş olur.

Yapılışı:

İlk önce patlayıcı karışım hazırlanır. Bu karışım yukarıdaki şekilde görüldüğü gibi kalıbın ortasına kurşun kalem veya ağaç çubuk konularak (fünye boşluğu oluşturmak için) iyice sıkıştırılır. Bu sıkıştırma işlemi tahta havan tokmağı ile çok sert darbeler vurmayacak şekilde yapılmalıdır.

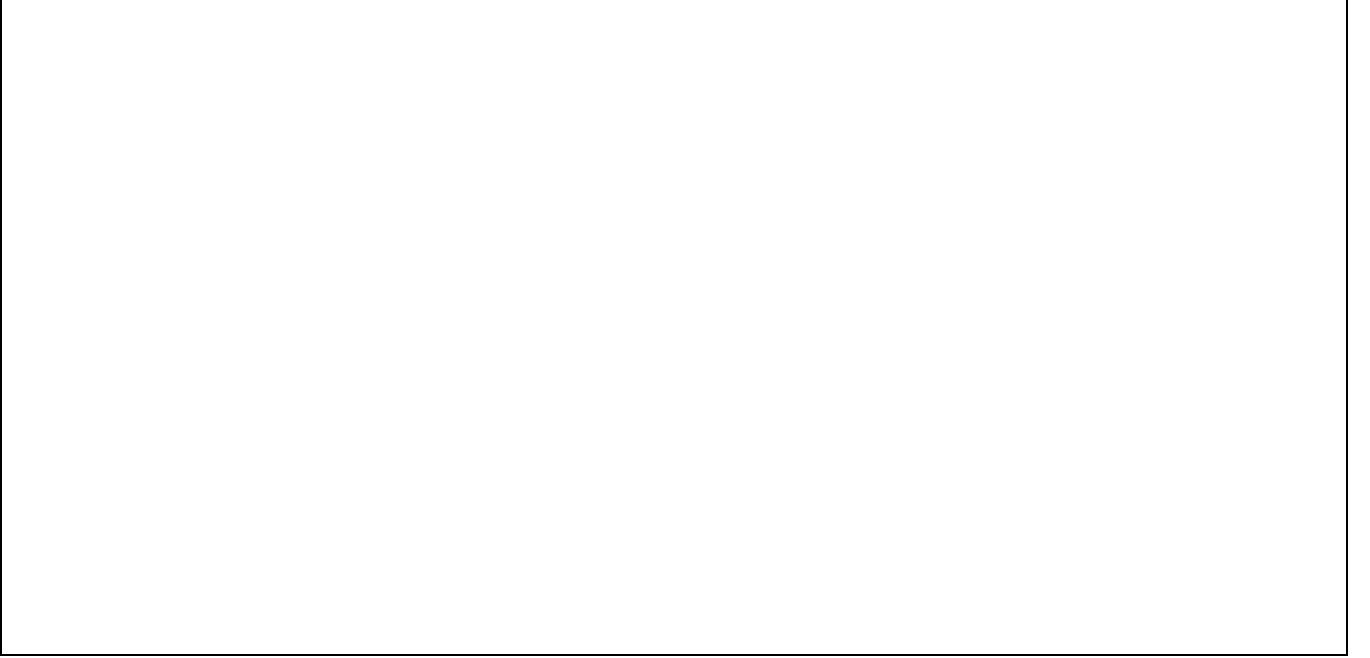
Uyarı:

Kalıbın içindeki çapaklar (pislikler) temizlenmelidir. Ayrıca bazı patlayıcılar metalle reaksiyona girdiklerinden, metal kaba konmaları sakıncalıdır. Bu tür patlayıcılar plastik vb. şeylerle kaplanmalı ya da tahta kaba konmalıdır. Eğer patlayıcının cinsini bilmiyorsak peşinen böyle bir önleme başvurmaliyiz.

Bu işlem bittikten sonra patlayıcının üzerine nem geçirmeyecek şekilde kağıt veya naylon serilerek konur. Bunun nedeni patlayıcının alçının neminden etkilenmesini önlemektir. Kapak yerine alçıyla doldurulur. Daha sonra tahta çubuk çıkarılır. Bu çıkarma işi alçı tam donmadan yapılmalıdır.

Alçı iyice donduktan sonra daha önceden hazırladığımız fünye-fıtil bağlantısı, fünye önde olacak şekilde boşluktan içeriye daldırılır. (Fitili ateşleyeceğimiz kısım dışarıda kalacak şekilde) Kalıpta vidalı kapak olmalıdır.

Not: Hazır vidalı kapak yaptırabiliyorsak kalıbın üst kısmında alçı için bıraktığımız boşluğu da patlayıcıyla doldurmaliyiz. Kapağın ortasına ise fünyenin geçebileceği şekilde bir delik açılmalıdır.

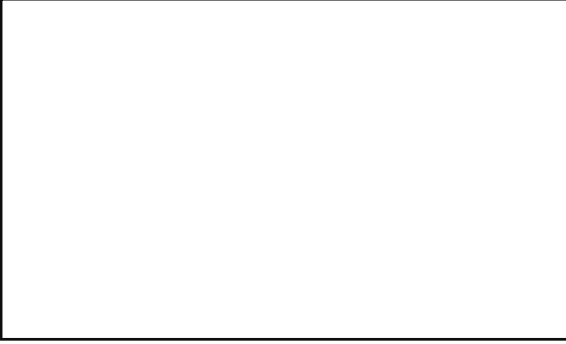
Patlayıcının Etkisini Arttırabilmek İçin Şunlar Yapılmalıdır:

1. Patlayıcı karışımı iyi bir şekilde hazırlanmalıdır. İnce toz halinde (bunun için un eleğinde elenmelidir) ve iyice kurutulup karıştırılmalıdır.
2. Hava ile teması iyice kesilmelidir. Fünye kalıba yerleştirildikten sonra kenarlarda kalan boşluk da çekomastikle veya farklı maddelerle doldurulup kalıbın kapak kısmı koli bantla iyice sarılmalıdır.
3. Kalıp sağlam olmalıdır. (2-3 cm kalınlığında)
4. Patlayıcı kalıba iyice sıkıştırılmalıdır. (Tahta havan tokmağıyla)
5. Patlayıcının kenarlarına, kalıbın iç kısmına bilye, çivi, demir parçacıkları vb. şeyler konulabilir.

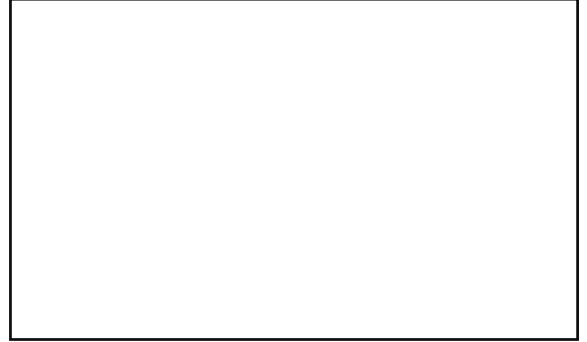
Bu işlem patlayıcı karışımı kalıba doldurulurken belirli yükseltide bir kalıbın iç duvarlarına (bilye, çivi, demir parçaları vb.) dizilerek yapılır. Yani belli bir miktar patlayıcı sıkıştırılır ve kabın iç yüzeyine bilyeler sıralanır. Bu işlem belirli aralıklarla tekrar edilir.

6. Fünje hedefin ters yönünde olmalıdır. (Şekil 1)

Çünkü patlama fününin ters tarafına doğru daha şiddetli etki yapar. (Şekil 2)

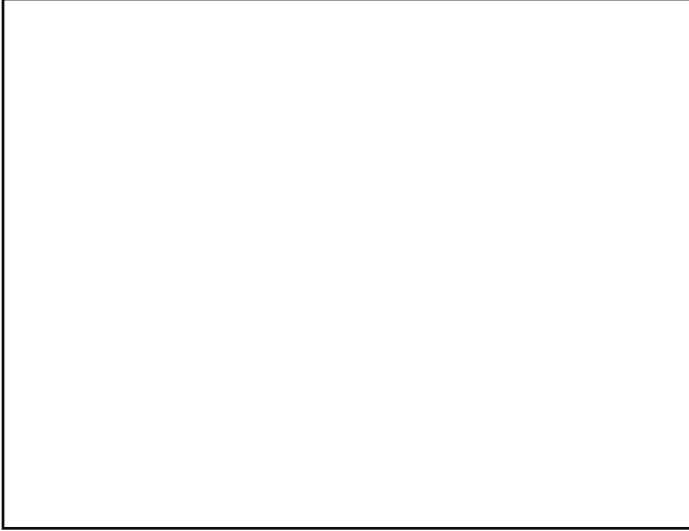
Fünje ortada olursa patlamanın şiddeti eşit şekilde dağılır. (Şekil 3) Bu yöntem özellikle canlı hedeflere yönelik patlayıcılarda kullanılır.

7. Patlamanın gücünün etkili bir şekilde hedefe yönelmesi için eğer ortak uygunsa fitilin olduğu yönün kapalı, yüksek bir yer olması gözetilebilir. Bu, bir duvar, bir kaldırım veya bir kaya parçası vb. olabilir. (Şekil 4)

TÜPGAZ'IN PATLATILMASI

Büyük tüple yapılabilir. Tüpün çıkışına bağladığımız hortumun diğer ucunu kör tıpa ile kapatıp kelepçeyle sağlamca sıkıştırırız.

Hortuma tıpa takılınca tüp sonuna kadar açılır ve gaz kaçırıp kaçırmadığı su ile kontrol edilir. Kaçırmıyorsa önlenir.

Hortumun ortalarına füyne ya da bolca benzinle ıslatılmış bez sarılır. Buna da bir fitil bağlantısı yapılır. Her şey hazır olduktan sonra fitili ateşleriz. Füyne patlayınca ya da bez alev alınca hortumdaki ga alev alır almaz tüp de patlar.

Aynı yöntemle iki dolu tüp hortumla birbirine sıkıca bağlanırsa, yine bu hortum da benzinli bez ya da füyneyle ateşlenirse iki tüp de aynı anda patlar.

ÖNEMLİ NOT: Tüp ya da tüplerin detantörü mutlaka çıkartılmalıdır.

UYARILAR:

- Hortuma takılacak kör tıpanın gaz kaçırmaması gerekir
- Hortumun tüpe bağlandığı yerdeki kelepçeden gaz kaçmaması gerekir.
- Fünje kullanacaksak, funye-fital bağlantısı yapıp funye hortuma bantlanır.
- Benzinle ıslatılmış bez kullanılacaksa, benzinin belli bir zaman sonra uçacağını unutmamak gerekir. Gerekirse eylemden hemen önce bez, benzinle iyice ıslatılır.

Piknik Tüpünün Isıtılarak Patlatılması

İki piknik tüpü üst üste konulup alttaki sonuna kadar açılarak yakılır. Üstteki tüp iyice ısınınca patlar ve patlamanın basıncıyla alttaki tüpü de patlatır.

MOLOTOFLAR

Tanımı:

Molotoflar, hızlı yanan ve nispeten daha yavaş yanan ve yapışkan özellikler gösteren maddelerin karışımından oluşan patlayıcılardır. Özellikle yangın çıkartmada kullanılır. Binaların, araçların tahribinden, kitle gösterilerinde polise karşı kullanıma kadar gerektiğinde savunma, gerektiğinde saldırı amaçlı olarak geniş bir yelpazede kullanılırlar.

Yapılışı:

Hızlı ve yavaş yanan sıvı maddeler bir şişenin içerisine konulur ve bu şişeye bezden bir fitil takılır. Şişenin ağzı hava almayacak şekilde sıkıştırılır. Hedefe atılacağı zaman şişe ters çevrilir ve böylece fitilin ısınması sağlanır. Fitil tutuşturulduktan sonra şişenin kırılacağı sert bir yer gözönüne alınarak atılır. Fırlatılış şekli şişenin kış üzerine düşüp kırılmasına göre ayarlanmalıdır. Şişenin kolaylıkla kırılabilmesi için görece daha ince cama sahip şişeler tercih edilmelidir.

NOT : Şişenin ağzını sıkıştırmak için bezin bir bölümü kıvrılabilir ya da düğüm haline getirilebilir. (Şekil 1-2)

UYARI:

Molotoflanacak yer bir camın arkasıdaysa, molotofun kendisiyle camın kırılmasına çalışılmamalıdır. Cam; taş, sopa, çekiç vb. şeylerle kırılıp molotof açılan bu boşluktan içeri atılıp patlatılmalıdır.

ÇEŞİTLİ MOLOTOF FORMÜLLERİ**1. Gaz yağı, zeytinyağı ve benzinden yapılan molotof kokteyl****Malzemeler:**

Yukarıdaki üç maddeden eşit miktarda alınır. Örneğin bir şişe üç su bardağı sıvı alıyorsa bir bardak benzin, bir bardak gazyağı, bir bardak zeytinyağı konur.

Yapılışı:

- Önce şişenin içine gazyağı konulur.
- Bunun üstüne zeytinyağı konulur.
- En üste de benzin konulur.
- Şişeye yukarıda anlatıldığı gibi bezden bir fitil yapılır. Molotof kullanıma hazırdır. (Şekil 3)

2. Sabun, Zeytinyağı, benzin ve şekerden yapılan molotof kokteyl

Yapılışı: Bu dört maddeden eşit miktarda alınır. Önce şişeye rendelenmiş sabun konulur. Üstüne şeker, bunun üstüne zeytinyağı, en üste de benzin konulur. Fitol takılır. Molotof kullanıma hazırdır. (Şekil 4)

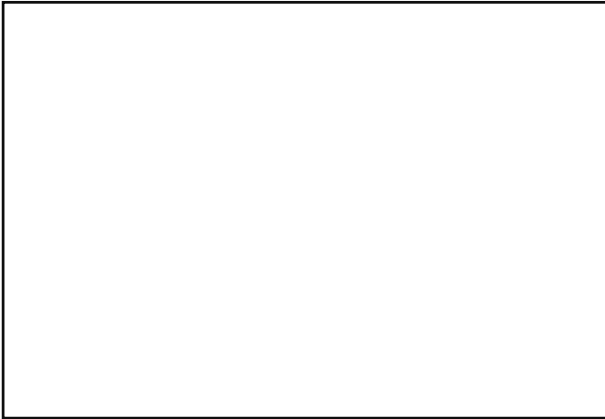
3. Benzin ve Yumurta Sarısıyla yapılan molotof kokteyl

Malzemeler:

3 (üç) tane yumurta sarısı ve benzin

Yapılışı:

- a- Üç yumurta sarısı çırpılıp şişeye konulur.
- b- Üstüne benzin konulur.
- c- Fitol takılır. (Şekil 5)

4. Benzin ve kükürtle yapılan molotof kokteyl

Malzemeler: Bir çay bardağı kükürt ve benzin

Yapılışı: Kükürt şişeye konulur ve üstüne benzin dökülür. Fitol takılır. (Şekil 6)

NOT 1: Kükürt ağaçları ilaçlamakta kullanılan kimyevi maddedir.

NOT 2: Ayrıca bir çay bardağı rendelenmiş beyaz sabun ve benzin veya bir başka biçimde bir çay bardağı sıvı yapıştırıcı (Uhu, Bally, 404 vb.) ile benzin karışımıyla da molotof kokteyl yapılabilir. Yine en sade haliyle bir şişenin içine benzin doldurulup fitil takılarak da molotof yapılabilir.

FİTİLSİZ-KIRILINCA PATLAYAN MOLOTOF KOKTEYL

Yapılışı: Bir şişenin dörtte üçüne benzin konulur. Kalan dörtte birine de Sülfürik asit konulur. Şişeye mantar bir tıpa takılır. Daha sonra şişenin etrafı ıslak bir bezle silinip iyice kurulanır. Şişenin etrafını kaplayacak büyüklükte bir kağıt kesilir. Bu kağıdın bir yüzü tahta tutkalıyla iyice tutkalanır. Bir kaşık şeker ile bir kaşık kibrit tozu karıştırılarak tutkallı kağıdın üzerine serpilir. Bu kağıdın tutkallı yüzü şişenin etrafına sarılır. (Şekil 7)

Kullanılışı: Bu molotofta fitil-ateş vb. gerekmez. Yukarıdaki işlemler tamamlandıktan sonra bu şişe hedefe atılır. Şişe kırılınca sülfürik asit kibrit tozu-şeker karışımını ateşler. Çıkan ateş de etrafa yayılan benzini ateşler.

Sülfürik asit, Zaç Yağı diye de bilinir. Kuyumculardan, kimya depolarından ve laboratuvarlardan, okul laboratuvarlarından vb. Gibi yerlerden bulunabilir. Sıvıdır. Rengi ise kaysı suyu gibidir.

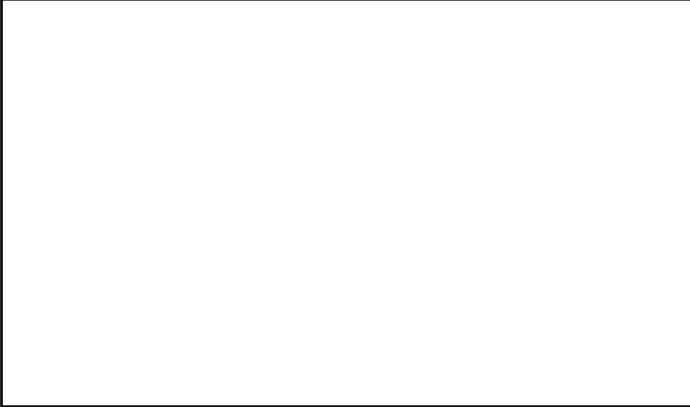

UYARI:

Sülfürik asidi cam kaplarda saklamak gerekir. Üzerine kesinlikle su dökülmez. Cam kapın ağzı mutlaka kapalı tutulmalıdır. Asit, vücuda kesinlikle değildirilmemeli, değerse dökülen yer bol su ile yıkanmalıdır. Satın alınırken “okulda laboratuarda kullanacağız” vs. diyerek satın alınabilir.

ZAMANLI MOLOTOF KOKTEYL

Bir şişeye önce benzin konulur, bunun üzerine bir çay bardağı asit eklenir. (Sülfürik asit) Şişenin ağzı mantar tıpayla kapatılır. Bir miktar kibrit tozuyla şeker karıştırılıp bir kese kağıdının içine konulur. Bu kese kağıdı şişenin ağzına takılıp şişe ağzı yere bakacak şekilde hedefe bırakılarak gidilir. Bu molotof bir süre sonra mantarın eriyip karışıma asit damlamasıyla ateş alır ve benzini yakar. (Şekil 8)

Malzeme:

Benzin % 25, Tiner % 25, Cipsin % 50 (Cipsin; TV, Buzdolabı ambalajında kullanılan beyaz köpüktür)

Yapılışı:

Verilen oranlarda tiner ve benzin karıştırılarak içine cipsin ilave edilir. Şişenin ağzı hava almayacak şekilde kapatılıp fitil takılır. (Şekil 9)

NAPALMLER **(Güçlü Yangın Bombaları)**

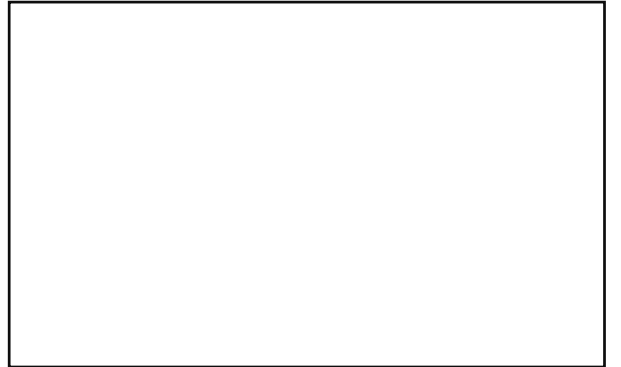
Napalmler çok güçlü yangın çıkarıcılarıdır. Patladıklarında etrafa saçılıp değdikleri yerlere yapışırlar. Molotoflara oranla çok daha güçlüdürler.

Kauçuk ve Benzinle Yapılan Napalm:

Önce kauçuk bir cam kap içine konulur. Üzerine kauçuğun beş katı oranında benzin konulur. Bu halde bir gün bekletilen karışım macun halini alır. Fünne ile patlatılır. Çok güçlüdür, yangın çıkarır. (Şekil 10)

NOT:

Fünnyenin nemlenmemesi için naylona sarılarak karışıma yerleştirilir.

12 TEMMUZ VE SAVAŞIMIZ

*Çok insan izleyecek bizi
Bitmek tükenmez gençler,
altın yüzlü
Ölecekler bu kan savaşında
Kavuşmak için daha çok
güneşe...*

5 yıl öncesinin, 91'in 12 Temmuz'unda İstanbul'un birkaç bölgesi adeta işgal altına alınmış ve işgal 10 değerli yoldaşımızın katledilmesiyle sonuçlanmıştı. Haber radyolardan, televizyonlardan duyurulduğunda herkes ne durumda olduğumuzu, oligarşi tarafından açılanların ne kadar doğru olduğunu, ne dediğimizi ve en önemlisi de ne yapacağımızı merak ediyordu. Katliamın hemen ardından söyledik söyleyeceğimizi; yayınladığımız bildiride **"Onların taşıdığı sosyalizm bayrağı, yerlerini dolduranların elinde daha yükseklerle kaldırılacak, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşımız aralıksız sürecektir"** demiştik.

12 Temmuz önemli bir operasyonda gerçekten. Aldığımız yara büyüktü. Katledilen yoldaşlarımız içinde bir Merkez Komite üyemiz, kırsal alanın, işçi alanının sorumluları, Askeri Komite'mizin üyeleri vardı. Operasyonun boyutu elbette yalnızca katledilen yoldaşlarımızla da sınırlı değildi. Pek çok bilgi, ev, işyeri vb. Kurumlaşmalar, çeşitli birimler ve örgütsel ilişkiler de açığa çıkmıştı. Yukarıdaki satırları elbette bunları bilerek, bunlara rağmen yazmıştık.

Ancak, başlangıçta düşman, sol ve hatta yer yer de bizim insanlarımız bu açık-

lamamıza kuşkuyla baktılar. Özellikle solda *"bir daha belimizi doğrultamayacağımız"* türünden bir kanı oldukça yaygınlaşmıştı hemen. Ama herkes yanıldığını çok kısa sürede anladı, ilk cevabımızı şehit yoldaşlarımızın cenazelerini sahiplenerek, onları binlerle uğurlayarak verdik. Ve herkes yine çok kısa sürede toparlandığımızı, hemen tüm alanlardaki işleyişin oturtulduğuna tanık oldu.

12 Temmuz'dan sonra 17 Ni-

san'ı yaşadık. Çapı 12 Temmuz'dan hiç de küçük olmayan bir darbeydi bu da. Daha sonraki süreçte Darbecilik ihanetinin açtığı gediklerden onlarca yoldaşımızı, yöneticimizi şehit verdik. Ama yine yokedilemedik. 91'den bu yana onlarca operasyona maruz kalarak, yüzlerce şehit vererek yaşanan süreç çok açık biçimde göstermiştir ki, bu tür imha hareketleri artık bizi yokedemez. Edememiştir de. Artık bunu kimse tartışamaz.

DÜŞMANIN SÜREKLİ SALDIRI VE İMHA POLİTİKASI

Bugün izliyoruz, bir bürosu, bir derneği basılan *"düşman hareketimizi hedef almıştır"* diye yazıp çizmeye başlıyor. Tabiri caizse sıradan operasyonlar *"büyük saldırı"* olarak niteleniyor.

87'lerden bu yanaki süreçte solun büyük bölümü, düşmanın açık saldırı ve imha politikasının infazlar, kaybetmeler boyutunda özel anlamda yoğunlaşmış bir saldırı görmemiştir aslında. Yine tabiri caizse diyeceğiz, sol, saldırı görmemiştir esasında. Büyük bedeller ödememiştir.

Devamı 79. Sayfada

12 TEMMUZ VE SAVAŞIMIZ

Baştarafı 84. Sayfada

Nedenlerinin tahliline girmiyoruz. Bazen düşman özel olarak yönelmediği için, yönelmeye gerek duymadığı için, bazen de düşmanın yöneldiğinde ciddi bir direnişle karşılaşmadığı için söylüyoruz bunu. Savaşı yaşamayanlar, gerçekte saldırıyı da yaşamamışlardır; bu yüzden de hem kendi eylemlerine, hem düşmanın saldırılarına sürekli olarak olduğundan büyük anlamalar, misyonlar biçip bir anlamıyla savaşın karikatürünü çizmektedirler.

Oligarşi 89'dan itibaren, Devrimci Sol Güçler'in belli bir gelişim sağlamasına paralel olarak saldırılarına başladı. Gelişmenin Atılım'la silahlı savaş boyutuna sıçradığı nokta aynı zamanda düşmanın imha politikasını da daha yoğun ve özel olarak gündeme getirdiği kesit oldu.

Devrimci bir savaşa soyunanlar düşmanın karşı saldırısını da baştan varsayacaklardır kuşkusuz. Oligarşinin bu saldırısı ne yeniydi, ne de sürpriz. Kızıldere'lerin, 6 Mayıs'ların, 18 Mayıs'ların, Maltepe'lerin, Nurhak'ların yaşandığı bir ülkede bu sürpriz sayılamazdı. Egemen sınıflar, ülkemizde halk ya da onun öncüleri silaha sarıldığı noktada tartışmasız ve hemen imha politikasını yürürlüğe koymuşlardır. Devrim teorilerini, dünya devrim deneylerini kuşku yok ki, en az devrimciler kadar yakından biliyor, izliyordu düşman. Sınıflar savaşı tecrübesi ise emperyalizmin ve burjuvazinin ikiyüzlülük tecrübesiydi. Ve soruna, iktidarı açısından bakıyordu. Bu noktada imha politikası, iktidarına yönelecek asıl tehlike-

nin silahlı savaş temelinde gelişeceğini tahlil eden bir düşmanın politikasıdır.

Devrimci bir savaşa soyunanlar düşmanın karşı saldırısını da baştan varsayacaklardır kuşkusuz. Oligarşinin bu saldırısı ne yeniydi, ne de sürpriz. Kızıldere'lerin, 6 Mayıs'ların, 18 Mayıs'ların, Maltepe'lerin, Nurhak'ların yaşandığı bir ülkede bu sürpriz sayılamazdı. Egemen sınıflar, ülkemizde halk ya da onun öncüleri silaha sarıldığı noktada tartışmasız ve hemen imha politikasını yürürlüğe koymuşlardır. Düşman ... soruna, iktidarı açısından bakıyordu. Bu noktada imha politikası, iktidarına yönelecek asıl tehlikenin silahlı savaş temelinde gelişeceğini tahlil eden bir düşmanın politikasıdır.

Cuntayı izleyen uzun yıllar boyunca egemen sınıflar halkın silahlı şiddetinin uzağında kalabilmişlerdir. Bu durum ilk olarak PKK'nın silahlı savaşı başlatmasıyla bozulmuş, düşman bu savaşın üzerine de imha temelinde yönelirken, diğer bir yanılla da

savaşı başladığı yerde lokalize etme politikası izlemiştir.

87'lerden itibaren ise düşmanın dikkati bir taraftan da Devrimci Hareket'in üzerinde olmuştur. Sürecin başındaki gelişme esas olarak daha çok demokratik platformda, daha çok legalize ilişkiler içindedir, ancak düşman bu gelişmenin nereye yöneldiğinin farkındadır elbette. DEVRİMCİ SOL'u tanımaktadır, cezaevlerinde daha da yakından tanıma fırsatı bulmuştur. Silahlı savaş konusundaki ısrarına, kararlılığına tanıktır. Bu yüzden sürecin başından itibaren imha politikası başvurduğu bir politika olmuştur. 87 Ekim'inde Ali Demiralp yoldaşımızın, 88 Nisan'ında Öztürk Acarı ve Salih Kul yoldaşlarımızın katledilmesi bu politikanın göstergeleridir. Ortada henüz ne yaygın devrimci şiddet eylemleri, ne de oligarşinin bugünkü gibi ayyuka çıkmış bir infaz politikası yoktur. Ama oligarşi yine de Devrimci Hareketin üzerine bu politikayla gelmektedir. Silahlı savaş gerçeğinin ve silahlı savaşın oligarşi açısından taşıdığı anlamın uzağında olan sol için aslında 87, 88'deki bu katliamları açıklamak da zordur. Onlar bunu olsa olsa "münferit" çatışmalar olarak görmüşlerdir.

Düşman o günden bu yana, bütün bu süreç boyunca Devrimci Hareket'in üzerine "seni yataştırmayacağım, seni meşrulaştırmayacağım, seni imha edeceğim" diyerek gelmiştir. Ve gerçekten de bunun için elinden geleni ardına koymamıştır. Bu her düzeyde böyle olmuştur. Savaşçılarımızı, kadrolarımızı ele geçirdiğinde silahlı-silahsız olmasına bakmadan katletmiştir. Önderliğimizdeki, inisiyatifimizdeki he-

düşmanın saldırıları, operasyonları altında, kitle mücadelesindeki geçici gerileme ya da ilerlemelere bakarak sık sık legalite-illegalite, silahlı savaş-barışçıl mücadele arasında savrullar yaşadığı içindir ki, istikrarlı

men hiç bir kurumu, bir derneği bile bir kaç aydan fazla açık bırakmamıştır. İstanbul'dan Anadolu'ya uzanan sürekli gözaltı, tutuklama operasyonlarıyla toparlanmanın ve yeniden atılma geçmemizin önünü almaya çalışmıştır. Ama başaramamıştır. Direnmişizdir. İmha politikası bizi silahlı savaştan geriletmek bir yana, aksine silahlı savaş temelinde örgütlenmekte geç kaldığımızı hatırlatmış, bizi bu noktada bilemiştir. Demokratik alandaki sürekli saldırılar karşısında da geri çekilmemiştir. Örneğin Anadolu'da bir tek büroyu açık tutabilmek için bir ay içinde belli vasıfları olan 10'a yakın insanımızın tutuklanmasını göze almış, bizi ifade eden bir ismi meşrulaştırabilmek için yüzlerce gözaltıyı, tutuklanmayı değer görmüşüzdür.

İşte bizi biz yapan bir yerde bu, süreklileşen, imhaya, yoketmeye yönelen saldırı karşısındaki direncimizdir.

SALDIRI VE İMHAYA RAĞMEN DURUŞ NOKTAMIZI KORUDUK

Sorun, yalnız silahlı savaş-askeri örgütlenme-illegal örgütlenme alanında da değildir. Çok uzak tarihlere gitmemize gerek yok. Son 10 yılı hatırlamak ye-

terlidir. Demokratik alanda mücadele, mevziler kazanma sözü konusu olduğunda, sürecin henüz başındayken solun büyük bir bölümü ya korkmuş "Türkiye'de bu koşullarda henüz demokratik mücadele verilemez" deyip, hatta buna da "deşifre olmama" gibi teorik kılıflar uydurup gelişmelerin seyircisi olmuş ya da ortam biraz "uygun" hale geldiğinde, yani başkaları tarafından bedeller ödenip demokratik alanda mevziler az çok sağlamlaştırıldığında sere serpe bu alana serilmiştir.

Biz ikisinin arasındayız. Operasyonlara, katliamlara, demokratik alanda yüzyüze geldiğimiz binlerce gözaltı, yüzlerce tutuklama saldırısına rağmen savrulmadık. Ne illegaliteden çektik kendimizi, ne legaliteden. Düşman döneme, koşullara göre üzerimizde farklı hesaplar yaptı; bizi kah legaliteye çekmeye, kah legalitede yaşatmayıp illegalitede boğmaya çalıştı. Saldırılarını buna göre biçimlendirdi. Zaman zaman legalite, illegalite uyumunu bozdu, bizi bir alanda sıkışmaya zorladı. Yine savrulmadık. Duruş noktamızı koruduk.

Türkiye'de iktidar hedefli bir mücadele açısından örgütlenmede, mücadele biçimlerinde duruş noktasını korumak büyük önem taşıyordu. Pek çok siyasi grup

bir çizgi koyamamaktadırlar ortaya. Gün gelir dergi çıkarmayı, dernek açmayı legalize olmak diye eleştirirler ama aslında öyle olmadığını da bilmektedirler. Çünkü bunları yapmanın ne büyük bedeller pahasına gerçekleştiğini, sürecin önünü açmak için bunların yapılması gerektiğini görmektedir. Ama kendisi bu bedeli ödemeye hazır olmadığı için, bir derneği açıp yaşatacak gücü olmadığı için güçsüzlüğünü örtmek için legalite-illegalite masallarına sarılmaktadır. Ama aynı sol gün gelir; hiç tereddütsüz bir dergi siyasetine dönüşür, tüm gücünü buraya yığar, tüm örgütlenme bir dergi, birkaç dergi çerçevesinde dönderilir hale gelir. O zaman da teorisi hazırdır onun; kitleler illegaliteden ürüyorlar, açık alanda çalışarak kitleleri bilinçlendirmek gerekir vs. deyip durumu bu kez de böyle kurtarmaya çalışır. Düşman saldırır, demokratikte barınamaz hale gelir, o zaman illegaliteyi keşfeder; illegalitede kendi marjinalliğinde boğulmaya başlar, tek bir adam bile örgütleyemez hale gelir, kendi beceriksizliğini açık alana çıkmak gerekiyor diyerek örtüp legalize olur. Aslında bu söylenenlerden her bir cümlemin **bire bir** karşılığı olan siyasi hareketler gözümüzün önündedir. Ancak

bu savrulmalarla kimseye güven veremezler. Herşeyden önce kendilerine, kendileri güvenilemezler.

Devrimci Hareket savrulmadan, uzun vadeli hedef ve perspektiflerini kaybetmeden, bu noktada zaman zaman çeşitli düzeylerde yaşanan kaymalara, perspektifin, stratejik düşünmenin bulanıklaşmasına müdahale ederek duruş noktasını korumuştur. 12 Temmuz'lar, 12 Temmuz'u izleyen ve onlarca yoldaşımızın şehid düştüğü onlarca katliam bu gerçeği değiştirememiştir. Ne silahlı savaştan, ne illegalitede örgütlenmekten vazgeçmemişizdir. Çünkü Türkiye devriminin geleceği bu iki noktadadır.

12 TEMMUZ'DA GÖRÜNEN ÖRGÜTSEL GERÇEĞİMİZ

12 Temmuz bir boyutuyla da örgütsel gerçeğimizi hem bizim, hem de dışımızdaki pek çok kesimin gözleri önüne seren bir işlev taşımıştır. Bu örgütsel gerçeğin içinde olumlu yanlar da vardır, olumsuz yanlar da.

Savaşı savaşın dışında öğrenemedik. Kadrolarımız, savaşçılarımız savaşın tecrübesini ve derslerini savaşın dışında kazanamazlardı. Silahlı savaşı sürdürecektir asgari bir örgütlenmeye, nitelikli savaşçılara sahiptik. Ama varolan niteliğin savaşın neresine kadar yeteceği, hangi noktalarda aksayacağı Atılım'ın başında yapılan kapsamlı değerlendirmelerde azçok ortaya da çıkmıştı. Ve bunlar da ancak savaşın içinde giderilebilirdi. Savaşın dışında bir yenilenme süreci soyut kalırdı. Örgütsel gerçeğimizin savaş gerçeğine denk düşmeyen yanlarını 12 Temmuz her-

kesin gözünde somutlaştırdı. Savaşı geliştirmek için yine bunları aşmak zorundaydık. Bu anlamda o süreçte şehitlerimizin bize vasiyetinin **"yoldaşlar, bizi aşın"** olduğu tesbitini yaptık.

Katledilen yoldaşlarımız içinde 40'ına gelmiş insanlarımız da, genç yoldaşlarımızda vardı; çoğu aynı üste görevliyidiler, birlikte çalışıyorlardı. Eskilerle yenileri, ve çok çeşitli kesimlerden gelen insanları biraraya getirmiştik. Bu da gözler önüne serilen örgütsel gerçeğimizin bir başka boyutuydu. Kimine göre bir "gençlik hareketi"ydik o güne kadar. Kimi "gecekondu örgütü" diyordu. Biz esasta bunları her dönem kompleksiz ifade eden bir siyasi hareket olduk. Ağırlıklı olarak gençlik içindeyse, kadro kaynağımız gençlikse, bunun saklanacak, gizlenecek yanı yoktur. Ama 12 Temmuz Devrimci Hareket'in gerçeğinin artık tüm bunları aştığını, ne bir gençlik hareketi, ne bir "gecekondu örgütü" olmadığını; genç yaşlı, eski yeni, işçi, öğrenci, kondulu hepsini biraraya getirebildiğini, bir halk hareketi olma yoluna çoktan girdiğini gösterdi herkese.

Savaşmada ve savaştırmada ustalaşmaktı bu aynı zamanda.

12 Temmuz şehitlerinin hepsi zor dönemin insanlarıydılar. 86'larda, 87'lerde henüz ortada pek fazla birşeyin olmadığı, yığınlığın revaçta olduğu süreçlerde omuzlamışlardı bu görevleri. Kimi Niyazi gibi, Bilal gibi o dönemde uzun tutsaklık yıllarının ardından yeni dışarı çıkmıştı. Bırakmalar, safları terkedişler çoğunluk'tayken onlar mücadeleyi, hareketi tercih etmişlerdi. Nazmi gibi 83 koşullarında dışarı çıkıp mücadeleye atılmışlardı. Kimi cezaevini tanımamıştı, ama

Buluthan gibi, Zeynep Eda, Yücel, Ömer gibi henüz cunta rüzgarlarının estiği o yıllarda örgütlenmiş, o yıllarda devrimci saflara katılacak cesareti göstermiş insanlardı. Kimi İbrahim Erdoğan gibi, Hasan Eliuygun gibi harıl harıl her yerde aranan insanlardı. Kimi İbrahim Erdoğan gibi, Niyazi gibi 74'lerden, 75'lerden beri bu hareketin içindeydi, kimi örgütleneli daha bir kaç yıl olmuştu. Birlikteydiler. Savaşı birlikte örgütüyorlardı. Devrimci hareketin iradesi, silahlı savaşı yükseltmesi o görevlerde biraraya getirmişti onları. 80 öncesinin tecrübesi de vardı o bileşimde, cezaevleri direnişlerinin gücü de. Ve yeni sürecin kendine özgü dinamizmi de. Devrimci Hareketi artık yokedilemez, yenilmez kılan özelliklerinin en önemlilerinden biriydi bu, ve sonraki süreçte de öyle olmaya devam etti.

12 TEMMUZ DERSLERİ

Düşmanın gücü bizim zaaflarımız, ilkesizliklerimiz, kuralsızlıklarımızdır, diye çokca söyleyip tekrar ettik belki bu güne kadar. 12 Temmuz bunu çok çıplak ve aynı ölçüde de ağır biçimde ortaya koyan bir operasyondur. Peki bu ağır dersi hemen kavrayıp gereğini yerine getirdik mi? Hayır, bunu tam olarak yapabildiğimiz söylenemez. Bunu beklemek de mümkün değildi kuşkusuz; çünkü söz konusu olan zaaf, ilkesizlikler, kuralsızlıklar bir günde ortaya çıkmamıştı ve bir günde de yokedilemezdi. 12 Eylül'den o güne uzayan süreçte pekişen, kökleşen zaaf ve kuralsızlıklardı onlar. Kuralsızlıklar salt davranış biçimlerindeki hatalar olmakla sınırlı değildi, kökleri ideolojik şekillenmeye uzanıyordu. İdeolojik anlamda büyük değerler yaratılmıştı bu süreçte, ama aynı

zamanda olumsuz anlamda burjuva ideolojisinden etkilenmeler de sözkonusudur. Sorun sadece katledilen yoldaşlarımızın şu ya da bu hatası, kuralsızlığı olmanın da ötesindeydi ve genel bir sorundu. Aşılmasını da bu genellik içinde ele almak zorundaydık. İşte bu yüzden ki, 12 Temmuz'un dersleri, gerek o günün koşulları açısından görüp değerlendirebilmek açısından, gerekse de bugünden bakarak kendi gerçeğimize dönük somut değerlendirmeler yapabilmek için, hep tekrarlanması, yeni yeni yanlarının bulunması gereken derslerdir.

Savaşı Teoride Bilmek ve Pratikte Yaşamak

Savaş gerçeğini teorik olarak bilmekle, o gerçeğin kendisini yaşamak aynı şeyler değildi. 12 Temmuz, işte bir bakıma da bu gerçeği önümüze getiren bir operasyon olmuştur. Açık bir savaş içindeydik, bunu herkes biliyordu. Ama savaşın ciddiyetinin aynı açıklıkla kavranamadığı görüldü. Pekçok insanımız emperyalizm dendiğinde, faşizm dendiğinde teorik olarak anlatır onu; ama faşizmin neler yaptığını, yapabileceğini günlük yaşamında düşünmek bile istemez. Çok sıradan hatalar yapabilir bunun için. Bu hataları yaparken adeta faşizmi, emperyalizmi yok sayar.

Düşmanın, emperyalizmin ve oligarşinin gücünü teorik olarak bilmek, koymak fazla bir şey ifade etmez. Sorun düşmanı savaşın içinde ciddiye alıp almamadır.

Başarı Rehaveti ve Düşmanı Küçümsemek

Düşman sınırsız bir güce sahip değildir; kadri mutlak hiç değildir. Ama bu onu küçümseme nedeni değildir, olmamalıdır. Çünkü o, tüm tekniğiyle devrime, dev-

rimci hareketlere saldırmaktadır. Her ülkenin egemen sınıfları bu konuda emperyalizmin her açıdan tam desteğine sahiptir. 12 Temmuz operasyonu işte bu açıdan da düşmanı küçümsemiş olmanın bir sonucu ve faturasıdır.

12 Temmuz bu dersi, düşmanı küçümsememek gerektiğini öğretmiştir bize. Ama aslında bir kez "öğrenmiş olmak" çok da fazla bir şey ifade etmiyor. O gerçeği her gün, her an hatırlamak ve her adımımızda bunu hesaba katmak durumundayız. 12 Eylül'e uzanan süreci değerlendiren "Hareketimizin Gelişimi ve Devrimci Mücadele" başlıklı 83 tarihli değerlendirme yazımız hatırlanacak olursa, orada da cuntadan sonraki sürece ilişkin tespit edilen eksikliklerden biri düşmanı küçümsemektir. Bu sorun broşürde herhangi bir değinme olarak da bırakılmayıp bir başlık olarak ele alınmıştır. Ama on yıl sonra aynı eksiklik, farklı biçimde, farklı koşullarda da olsa ortaya çıkabilmiştir. Çünkü sorun esasta tüm kadro ve yöneticilerimizin, savaşçılarımızın her şeye iktidar perspektifinden bakıp bakmadıkları sorundur. Savaş gerçeğini iktidar kavgası odağında değerlendirebilmeleridir.

Gerçekten de sürece iktidarı almaya uzanacak bir savaş perspektifiyle bakmıyorsak, üç-beş eylemin kazandığı başarı, yarattığı etki, bizi kolaylıkla rehavete, zafer sarhoşluğuna sürükleyebilir.

Hızlılık, Kararlılık, İnsiyatif

12 Temmuz sonrası savaş gerçeğini kavramamış, savaş bizim boyuna cezalandırmalar yaptığımız ama hiç yakalanmaların, kayıpların olmayacağı bir süreç olarak kafasında şekillendiren kadrolarımızda, savaşçılarımızda belli bir "şok"un,

bir panik'in yaşandığı da biliniyor. Hareket yönetimi bu sürecin genel bir paniğe, bu bozguna dönüşmemesi için operasyonun öğrenildiği andan başlayarak sürece müdahale etmiştir. Operasyon nasıl olmuş, nereden başlamış, nerelere ulaşmış bütün bunları araştırarak zaman yoktur. Bu müdahalenin odağında düşmana karşı savaşı örgütlemek ve bunun için de kararlı, hızlı ve insiyatifli davranmak vardır. Şaibeli her yerle, her birimle, her insanla ilişkiler kesilmiştir. Her taraf mı şaibeli, hepsi kalsın denilmiştir.

12 Temmuz operasyonu sonrasında bu özelliği, genel ya da yerel tüm operasyonlarda tek tek yöneticilerimizin, kadrolarımızın, insanlarımızın nasıl davranması gerektiğine de hem olumlu, hem olumsuz yanlarıyla bir örnektir. İlk yapılacak işin neresi kirliyse, neresi şaibe altındaysa orayı kesip atmak olduğu unutulmamalıdır. Operasyon alanının dışında kalan ilişkilerle, gerekirse en genç, en yeni unsurlarla toparlanmak, birimde asgari örgütlenmeyi yeniden oluşturmak ikinci adımdır. Bu yaklaşım tarzı, ister SPB'lerde, isterse de demokratik alanda olsun geçerlidir. Neyi kurtaracağız, ne yapacağız sorularına çok hızlı cevaplar vermeliyiz bu kesitlerde. Ve hemen herhangi bir birim düzeyinde de olsa harekete geçmeliyiz.

Kararlılığımız, silahlı savaştaki ısrarımız, darbeler karşısında bozguna uğrayan değil, kinlenen, intikamı düşünen moral yapımız bu hızlı toparlanmanın maddi temelidir. Bu anlamda da esas olarak darbeler, operasyonlar sonrasında denebilir ki, Türkiye solunda en hızlı toparlanan ve operasyonlara, katliamlara cevap verebilen bir hareketiz. 17 Nisan operasyonundan sonra

polis şeflerinden birine “çok hızlı toparlanan bir hareket” dedirten işte bizim bu gerçeğimizdir.

Bunu daha sistemli, planlı hale, doğal bir örgütsel reflekse dönüştürmeliyiz. En küçük operasyonlarda dahi hareket yönetiminin herhangi bir müdahalesine gerek bırakmadan yerel düzeyde, birim düzeyinde bunu başarabilecek bir donanıma sahip olmalıyız. 12 Temmuz ve 17 Nisan operasyonları sonrası, bize bu donanımın malzemesini verecek büyük tecrübelerdir.

Biz İnsan Hayatıyla Uğraşıyoruz

12 Temmuz’lar, 17 Nisan’lar ve daha pek çok irili-ufaklı operasyon nasıl bir savaşın içinde olduğumuzu cevaplarıdır. İşte bu noktada özellikle yönetici, sorumlu konumda olan yoldaşlarımız ve elbette en genelde de tüm yoldaşlarımız düşünmelidirler; hataların, kuralsızlıkların bedelinin en değerli yoldaşlarımızın canıyla ödendiği bir savaşta hatalar, kuralsızlıklar yapma hakkını nasıl görürüz kendimizde? Bunun sorumluluğu yalnızca örgütsel de değildir; ahlaki, siyasi tüm boyutlarıyla düşünülmelidir.

Unutulmamalıdır ki, biz bir anlamda da insan hayatıyla uğraşıyoruz. Kararlarımız, talimatlarımız doğrudan insanların hayatını ilgilendiriyor. İnsanlarımız politikalarımız, hedeflerimiz için can alıyor, can veriyorlar. Evet, politikalarımız, hedeflerimiz için canımızı vermeliyiz, ama birilerinin, birbirimizin hataları için değil!.. Savaş yükseldikçe hataların faturaları da büyüyecektir. Kuralları, talimatları es geçmek, kafasına göre yorumlamak en yakınımızdaki yoldaşlarımızın canlarıyla oynamak demektir herşeyden önce. Sorumluluğu ağırdır; bu ağırlığı herkes duymalıdır. 12 Temmuz’lardan çıkarı-

lacak temel derslerden biri de bu olmalıdır.

12 TEMMUZ KATLİAMI SAVAŞIMIZI ENGELLEYEMEMİŞTİR PARTİ-CEPHE’NİN VARLIĞI VE SAVAŞI BUNUN ARTIK ASLA YOK EDİLEMEYECEK KANITIDIR

12 Temmuz sonrasında sol bir daha belimizi doğrultamayacağımızı düşünürken, saflarımızdaki insanlarda bile bu noktada tereddütler varken, belki de mevcut durumu en iyi değerlendiren düşmanın Devrimci Hareketi tanıyan uzmanlarıydılar. Onlar bu katliamla da yokolmayacağımızı, dahası bu katliamın da savaşımızı durduramayacağını tecrübeleriyle biliyor, tahmin ediyorlardı. Her şeye rağmen, her koşulda mücadeleyi kesintisiz sürdürmek DEVRİMCİ SOL’un adeta bir ilkesi olmuş ve bu tavır gelecekleşmiştir.

Sorun gerçekte darbeler karşısında siyasal olarak gerilememektir. Siyasal anlamda teslim olmayanlar, en büyük yenilgilerde bile asla yenilmiş sayılmazlar.

Bu kesintisizliğe cunta süreci dahildir. Düşman esas olarak da böylesi dönemlerde tanımıştır bizi. Cuntanın ilanının arkasından hemen tüm sol şu ya da bu biçimde mücadele arenasını terketmişken 6 ay gibi bir süre hareketimiz silahlı savaşı üst boyutlarda sürdürmüştür. Yeniden ağır darbeler yendiğinde de buna rağmen mücadele tatil edilmemiş, daha alt düzeyde, daha etkisiz de olsa, hatta yer yer merke-

zi bağlardan kopuk da olsa bir eylem çizgisi süreklileştirilmiştir.

Bugün genç insanların çoğu bilmez, sol da genellikle sözünü etmez; ama örneğin toplumsal muhalefet açısından “ülkede yaprağın kımıldamadığı” bir dönem diye tarif edilen 84’lerde, Devrimci Sol, oligarşinin Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamlarına karşılık vermek için ANAP binalarına yönelik baskın, bombalama biçiminde pek çok devrimci şiddet eylemi yapmaktaydı. Bu eylemlerin devamında yine darbeler yenmiştir. Bu bir ölçüde tahmin de edilebilirdi. Ama bunu yapabilecek gücümüz varken yapmamak içten içe bir çürümeyi getirirdi. Aslında bu süreçte siyasi hareketlerin pek çoğu direnme ile ricat arasında değil, direnme ile çürümeye arasında bir tercih yapmışlardır. Biz direnmeyi, mücadeleyi kesintisiz sürdürmeyi esas aldığımız içindir ki, darbeler yemişiz ama her seferinde yeniden ayağa kalkmayı da bilmişizdir; emekçi halk en kötü koşullarda bile bize bu gücü vermiştir. Sorun gerçekte darbeler karşısında siyasal olarak gerilememektir. Siyasal anlamda teslim olmayanlar, en büyük yenilgilerde bile asla yenilmiş sayılmazlar. Dosta da düşmana da “Bunlar küçük bir güç olarak kalsalar da mücadeleyi sürdürürler.” dedirtebilmişizdir bütün bu süreçlerin sonunda.

Ve bundan böyle de hiç bir operasyon, darbe böyle bir kesinti yaratamayacaktır. Çünkü savaşımız cunta yıllarına göre de, 12 Temmuz sonrasına göre de daha fazla halklaşmış, iç dinamiklerini daha büyük ölçüde yaratmıştır.